

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE GAME: THE SURGEON AND THE MMA FIGHTER

A BODY COUNT
NOVELLA

JOLIE VINES

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

THE GAME: THE SURGEON AND THE MMA FIGHTER

Jolie Vines

DIVINE

DIVIDE

WWW.JOLIEVINES.COM

Copyright © 2025 by Jolie Vines Publishing Ltd

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Studio ENP'de Emmy Ellis tarafından

düzenlenmiştir. Düzeltme Lori Parks tarafından

yapılmıştır.

Bıçimlendirme Cleo Moran / Devoted Pages Designs

tarafından yapılmıştır. Kapak tasarımı: Qamber Designs

Medya.

Müstehcenlik okurken yanaklarını soğuk tutan tüm kadınlar için, oyunda onlara cehennemi yaşatacağınızı biliyorum.

OKUYUCU NOTU

Sevgili okuyucu,

Bu romanda, ilk olarak Body Count serisinde yer alan karanlık ve çarpık bir oyun yer alıyor.

Bunu tek başına okuyabilirsiniz ama merak ediyorsanız önce [Arran'ın Saplantısı](#)'nı alın. Malachi ve Emmeline, bu vahşi anlatılan küçük bir anekdotve ateşli hikayede .

Okunmayı seviyor musunuz? Lucas Webley ve Allie Rose'un düet sesi her şey.

Sevgiler, Jolie

TETİKLEYİCİ UYARILAR

(SPOILER İÇEREĞİLİR):

Maskeler
Cinsel saldırı
Saldırı tehdidi
Kavga ve kan
Dubcon Somnofili
Tehlikeli Oyunlar
Cinsel içerikli sahneler
Tüm çıplaklık

Not: Kadın kahraman bir cerrah olmasına rağmen, hikayede ameliyat sahneleri yoktur.

BLURB

Oyun: Cerrah ve MMA Dövüşçüsü

Oyuna girdim. O zaten beni seçti.

Eğer o bodruma girersem, av olacağım. Oyun bu: Yirmi erkek beş kadını avlıyor.

Beni kim yakalarsa, yerdeyken sahiplenecek ve otuz gün otuz gece onun olacağım. Reddetmek yok. Sınır yok.

Başarılı ve işine odaklanmış bir profesyonel olarak bu karanlık fanteziye kapılmamam gerekiyor. Ama karşı koyamıyorum. Orada olabileceği zaman değil. En yasak saplantımı besleyen adam.

Eğer beni yakalayan o değilse, oyundan daha fazlasını kaybederim.

--

Taklit edilemez *Body Count* serisindeki oyuna hayran olanlar için, *Arran'ın Saplantısı*'nda okuduğunuz cerrah ve MMA dövüşçüsü Malachi ve Emmeline ile tanışın.

Bu, kitabın önünde listelenen ilgili uyarılarla birlikte karanlık bir aşk romanıdır.

Ve evet, düet ses ile Allie Rose ve Lucas Webley
Her şeyi.

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

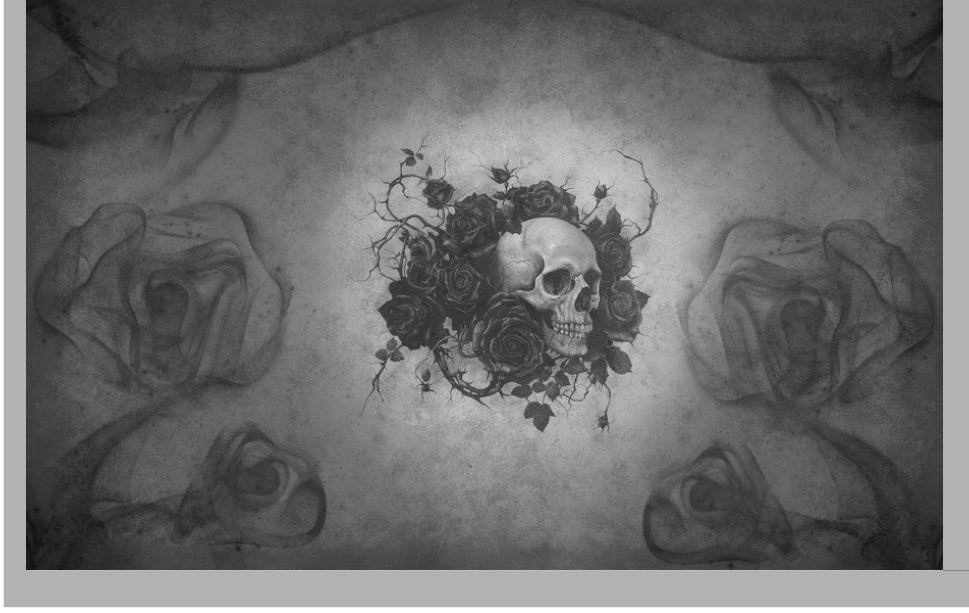
Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18 Sonsöz

Teşekkür Ayrıca Jolie

Vines Yazar Hakkında

Bölüm 1

Emmeline

"Bu sabah bir konuşmaya kulak misafiri oldum. İki meslektaşım," cümlemi çerçevelemeye çalışarak durakladım, "ilginç bir flört deneyiminden bahsediyorlardı."

Hastanemin bulunduğu caddenin kenarındaki lüks barda hava yumuşak bir sohbetle doluydu ve dekorda turuncu ve kırmızı tonlarında güzel sonbahar yaprakları vardı. Bütün gün düşündüğüm vahşi ve ahlaksız eylem için uygun bir ortam değildi.

Yanımdaki kadife bar taburesine tünemiş olan en iyi arkadaşım Annie kokteyli yudumluyordu. "Hızlı randevu gibi mi?"

"Tam olarak değil. Bu... nasıl söylesem, bundan biraz daha acımasız. En azından ben öyle düşünüyorum."

Bu onun tüm dikkatini çekti. "Vahşi mi? Nasıl?"

Nabzım hızlandı. "Vardiyamın ortasında doktor odasıdaydım. Ortopediden iki adam kahve makinesinin başında, kolu fena halde kırılmış bir hastayı tartışıyorlardı. Bir kadın yüzünden kavga etmişti ama bu sıradan bir kavga değildi. Bu şehirde bir tür yarışma olduğunu anlatıyorlardı. Fiziksel bir şey. İşin içinde kovalamaca var. Erkekler kadınları avlıyor."

Annie çınlayan bir kahkaha attı. "Flört ortamının zor olduğunu biliyorum ama bu çok saçma. Seni etkilemeye çalışan bir adamdan neden kaçasın ki?"

Kulak misafirliğimden öğrendiklerimi toparlamaya çalıştım ve sesimi fısıltıya düşürdüm. "Hastanın meslektaşlarıma anlattığına göre bu bir olay. Yirmi erkek ve beş kadın birlikte bir deponun bodrumuna kilitlenmiş. Erkekler kafeste, kadınlar ise yalınayak. Bir siren çalıyor ve erkekleri dışarı çıkarıyorlar. Siz kaçırıyorsunuz. Seni kovalıyorlar ve tutmak için savaşıyorlar."

Annie'nin ağzı açık kaldı. "Özür dilerim, ne dedin?"

"Erkekler kadınlar için yarışıyor ve ayakta kalan son erkek, diğerlerini pestilini çıkardığı istekli kadının ödülünü evine götürüyor."

Tiksintiyle burnunu kırıştırdı. "Bu korkunç."

Suçluluk duygusu tenime battı. O haklıydı. Haklı değil miydi? Ancak kavram düşüncelerimi ele geçirmişti ve gitmesine izin vermiyordu. "Kesinlikle eşsiz."

"Peki bunu tarif eden hasta bu sırada yaralandı mı?" Kadın küçümseyici bir homurtu çıkardı. "Kulağa gerçekleşmeyi bekleyen bir dava ve erkeklerin korkunç olması için bir bahane gibi geliyor. Dürüst olmak gerekirse, insanların bulduğu şeyler."

Kokteylimden bir yudum alıp bardağı boşalttım ama cevap vermedim.

Annie'nin gözleri kısıldı. "Bekle. Lütfen bana bunun ilginçliğini söyleme?"

Barmene bardağımı kaldırarak bir tane daha istediğimi işaret ettim ve arkadaşşıma baktım. "Bir tane daha?"

"Yapmamalıyım. Josh dikkatsizce sarhoş olmamı sevmez."

"Bir ahududu daiquiri içtin." Barın özel rengi mevsimsel estetiğiyle uyumluydu.

Yüzünü buruşturdu. "Hafta sonunu ailesiyle geçireceğiz. Samuel'in neden bu yıl da sınıf birincisi olmadığı, Mathilda'nın burun estetiğine ihtiyaç duyup duymayacağı ya da Demi için ekstra özel ders alıp almamam gerektiği konusundaki eleştiri bombardımanından kurtulmak için tüm silindirleri ateşlemem gerekiyor."

"En küçüğünüz üç yaşında."

Annie omuzlarını yuvarladıktan sonra bekleyen barmene döndü. "Benim için sadece pembe bir limonata, teşekkürler."

En iyi arkadaşım tıp fakültesinden mezun olduktan hemen sonra evlenmişti, orada ev arkadaşşıydık ve yorucu sınavlardan ve asla yeterli uykudan sonra birbirimize destek olmuştuk. Ama benim kariyer yapmaya başladığım yerde, o tam tersini yapmış ve bir ödül eşi olmuştu. Zeki, güzel ve politikacı kocası için çocuk doğuruyordu.

Ortak bir deneyim yaşamaktan, hayatlarımız tamamen ayrılmıştı.

Artık otuz beş yaşındaydık ve ben birkaç yıl içinde potansiyel olarak danışman olabileceğim bir noktadaydım. Bunun için çok çalışmışım.

bir şans. Bu, on iki saatlik vardiyaların tipik olduğu ve fazla mesainin düzenli bir olay olduğu çalışma hayatımda ezici bir değişiklik anlamına gelecekti. Bunun yerine mesai saatlerim olacaktı.

Nefes alacak yerim olurdu.

Belki de hiçbir erkek arkadaşına zamanımın adil bir bölümünü ayıramadığım, yıllarca süren başarısız kısa süreli ilişkilerden sonra birini bulmak için bile. İtiraf etmem gerekirse, yalnızdım. İşimi seviyordum ama yoğun bir vardiyadan sonra eve dönebileceğim bir insan istiyordum. Beni önemseyen ve bekleyen birini Kollarına atılabileceğim büyük bir adam.

Evimin duvarına karşı ateşli bir seks de fena olmazdı.

Muhtemelen flört oyununun bu kadar çekici gelmesinin nedeni de buydu. Kibar bir ilişki beni ilgilendirmiyordu. Gelişmesi çok uzun sürerdi. Ben farklı bir şey istiyordum. Hayatımla ilgili her şey çok düzenli ve planlıydı. Bunun dışında şehvet ve seks deneyimleme fikri bile baş döndürücü ve bağımlılık yapıcıydı.

Aramıza bir durgunluk girmişti ama Annie koluma dokundu. "Yalnızsın."

Bir iç geçirdim. "Noel'de yalnız olmamak güzel olurdu. Kimseyle tanışacak vaktim olmadı." Ya da bir ilişkinin oluşması için. Asıl mesele de buydu.

Kadın neşelendi. "Noel için çok geç kaldın. Sadece altı hafta var, meşgul bir erkeği etkilemek için hiç de zaman yok. Ama peşinde olduğun bir randevuysa, tanıdığım biri var, Ian. Josh'un iş ortağı. Uzun boylu, entelektüel, şehirde çalışıyor. Boşanmış, tabii ki, ama karısı kızının tenis koçunu becerirken yakalandığı ve bu örtbas edilemeyecek kadar aleni olduğu için. Lütfen, seni ayarlamama izin ver. Onunla bu etkinlikte tanışacağın herhangi bir serseriden daha fazla ortak yönün olacak, adına ne dersen de."

Tarif ettiği adama yüzümü buruşturma isteğine direndim. Josh'un arkadaşı şüphesiz iyiydi. Yüksek maaşlı bir işte çalışıyordu. Zengin. On yedi yaşından beri böyle erkeklerle çıkmıştım ve bu ihtimal bile beni sıkıyordu. Hiçbiri beni ateşlememişti.

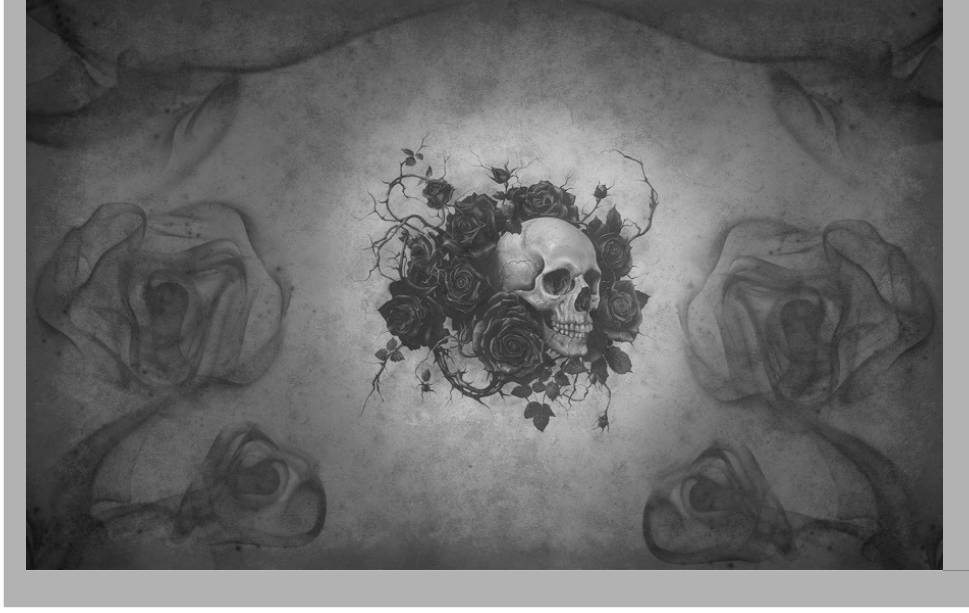
Onun yerine kibar bir gülümseme takındım. "Bunu düşünebilir miyim?"

Çoktan telefonuna dokunmaya başlamıştı. "Artık gündüz vardiyasında olduğunu mu söylemiştin? Aralık ayının üçüncü Cumartesi günü akşam yemeği yiyebiliriz. Iana ping atıp müsait olup olmadığını kontrol edeceğim. Merak etme, birkaç kişi daha ekleyeceğim, böylece

Çok zorlanmış hissedersin ve bunu küçük bir Noel partisi yaparız. Güven bana, tatlım. Ne kadar az zamanın olduğunu biliyorum. Ben senin arkadayım."

Kan kırmızısı kokteylim geldi ve sağlıklı bir yudum daha aldım.

Her nasılsa, bir randevuya zorlanmıştım. Ama bu beni bütün gün hayalini kurduğum alternatif kadar bile ilgilendirmiyordu.

Bölüm 2

Emmeline

Annie ile içki içtikten sonraki günlerde, bu konuşmayı aklımdan çıkaramıyordum. İşten eve dönerken, binamın otoparkındaki yerimin yanına yanaşttım.

Gri bir Tesla, yan bölmeden çizgiyi aşarak benim yerimi kullanmamı imkânsız hale getirdi.

Tekrar.

İçimde kızgınlık parladı. Doğam gereği çatışmacı değildim ve zamanın yüzde doksanı kafein ve adrenalinle geçse de gerçek tartışmalar beni titretirdi. Tesla'nın sahibinin kim olduğunu biliyordum. Benim katımda oturan ve her yere telefonu kulağında ve sesi çok yüksek bir şekilde yürüyen bekar bir adamdı.

Cesaretim olsaydı, onu engellemek için arabasının arkasına park etmeliydim. Bir an için bunu düşündüm. Ama bu, fark ettiği anda kapıma gelip benden yer değiştirmemi talep etmesi anlamına gelirdi. Bütün akşam bunu bekleyemezdim. Bunun yerine direksiyonu kavradım ve kapalı alanın dışındaki ziyaretçi park yerinde şansımı denedim.

Sonbahar yağmuru ön camıma sıçradı ama neyse ki boş bir yer vardı. Arabaya geri döndüm ve akşamın soğuşunda koşarak içeri girdim. Daireme girdiğimde titredim ve duşta günün stresini üzerimden attım. Sonra kabarık bir sabahlığa sarındım ve saçlarımı kurumaya bıraktım,

ve kanepeye bir sıcak çikolata götürdüm. Yarın izin g n md . Nadir ve güzel bir şey. Spor yapacak, çamaşır yıkayacak ve yiyecek alı veri i yapacaktım.

Bu bana yemek yemem gerektiğini hatırlattı. Cerrah hayatının laneti, ne kadar çok hastane yemeği ve paket servisle ya adığımdı. Buzdolabımda genellikle gerçekten atılması gereken yarısı yenmi  kartonlar bulunurdu. Temizlikim haftada bir bu  erefe nail oluyordu, yoksa doğru dürüst koku testi yapamayacak kadar yorgunken gıda zehirlenmesi tehlikesiyle karşı karşıya kalıyordum.

Bininci kez, ev yemeği yapmayı  zlemi tim ama bunu yapacak ne becerim ne de zamanım vardı.

Telefonumda bir teslimat siparişi ba lattım, aynı zamanda YouTube videolarını otomatik oynatmak için TV'yi açtım. Dünyanın dört bir yanından ilginç haberlerle karışık müstehcen ünlü dedikoduları eşliğinde yemeğimi seçtim.

  im bittiğinde ve yemek siparişi verdiğimde bakı larımı televizyona çevirdim.

Bir tür antrenman ringi ekranımı doldurdu, etrafını çevreleyen uzun ağlar ve mala alay eden kabarık bir kalabalık. Bu da ne böyle? Hiç böyle şeyler izlememi tim. Değiştirmek için kumandayı elime aldım ama sonra donup kaldım.

Koyu sarı saçlı ve güçlü bir vücuda sahip çıplak g   sl  bir d v    ringin ortasında durdu ve tüm dikkatimi üzerine çekti.

Rakibine hızlıca bir-iki yumruk attı, sonra döndü ve diğer adamın karnına acımasız bir beceri gösterisiyle tekme attı. Anladığım kadarıyla bu bir maçın bitiş sekansıydı, normalde hiç ilgimi çekmeyecek bir şeydi ama nedense gözümü alamıyordum.

 kinci adam d  t  ve d v    onun üzerine d  t , altın rengi ve kalın kaslı vücudundan ter damlıyordu. Yarık ka ından akan kan,  akağından yüzünün bir tarafına doğru uzanan ve boğazıyla g  s nde daha fazlasıyla birleşen dövmelerle karı tı.

Siyah giysili bir hakem yarı macıların yanında diz çöktü ve yere d  en adama baktı, ardından bir tür ağrı yaptı.

Sesi açtım.

"Nakavt. Malachi 'Sava ı' Hunan için bir galibiyet daha," diye anons yapan spiker seyircilerden gelen alkı  sesleri üzerine gürledi.

Başarılı d v   n n elini ba ının üzerine kaldırdı. Bu hareket Malachi'nin g  s ndeki dalgalanan kasları ortaya çıkardı ve kanım vücudumda dolaşmaya ba ladı.

"Yenilmez ve . İngiltere'nin bir numaralı MMA yıldızı için alkışları duyalım," diye devam etti spiker. "Alkışlar Savaşçı için!"

Kalabalık daha yüksek sesle kükredi ve Malachi kollarını zaferle kaldırarak ringde ilerledi.

Koltuk minderlerimin üzerine daha uzun oturdum.

Kan sporlarıyla hiç ilgilenmemiştim. Bir doktor olarak işim insanları iyileştirmektir ve bu bana kötü bir şekilde yaralanmaktan nasıl kaçınılacağına dair sayısız örnek vermişti. Ama şu anda bu adamda beynimin merkezinde saf, cinsel bir şehvet uyandıran derin bir ihtiyaç vardı.

Belki de parlak kırmızı kanıydı. Belki de o kocaman bedeninde taşıdığı katıksız gücü. Hiçbir fikrim yoktu ama büyülenmiştim.

Klip dövüşten kesitler gösterecek şekilde değişti ve ardından ring kenarındaki röportaja geçti. Malachi ağızlığını çıkardı ve yüzündeki kan ve teri temizledi.

Sırıttı.

Kadınlık organlarım gerildi.

Kırmızı dudakları ve muhteşem göğüs dekoltesiyle güzel bir kadın olan röportajcı, dövüşten ve rakibin arkalarından ringin dışına çıkarılmasından bahsetti. "Bu senin için yenilmez bir sezon demek, Malachi. Adı savaşçı, doğası savaşçı."

Kendini küçümseyen bir omuz silkme hareketi yaptı. "Bu lakabı ben seçmedim ama yakışıyor."

Tanrım, onun sesi. Alçak ve derin. Dizlerimi birbirine kenetledim, karnımın alt kısmını ele geçiren ağrıyı değiştiremiyordum.

Ona yaptığı bir hareketi sordu ve o da, gözlerinden biri mavi-siyah ve şişmiş olmasına ve kesiğinden taze kan damlamasına rağmen, çok gerçekçi bir cevap verdi.

Mülakatı yapan kişi ona takdir dolu bir bakış attı ve bende onu pençeleme isteği uyandırdı. "Küçük bir kuş bana ara verdiğinizi söyledi. Kimsenin yenemediği adam için sırada ne var? Antrenman planları mı? Bir bayanla planlar?"

Malachi onun flörtüne hiçbir tepki göstermedi ama doğrudan kameraya baktı, koyu renk gözleri tetikteydi ve bir tür entrikayla doluydu. "Diyelim ki dışarıda benim için özel bir kadın var ve onun peşine düşmek için sabırsızlanıyorum."

Klip sona erdi. Yerine gelen bir sonraki klibi duraklattım.

Nabzım zamanın dışına fırladı. *Onu kovalamak*. Herhalde benim hayalini türden bir kovalamacayı kastetmemişti. Bu bir tesadüftü,

Hayal gücümle yarattım ama Tanrım, bu imge çok güçlüydü.

Gözlerimi kapattım ve koltuğuma uzandım. Dairem bir nehrin kıyısındaydı ve tavandan tabana pencerelerimin dışında ısıltılı Deadwater şehri bana geri yansıyor. Manzarayı saatlerce izleyebilirdim ama şu anda manzaranın beni izlemesini istemiyordum. Sıçrayarak kalktım, perdeleri kapattım, sonra koltuğuma uzandım ve savaşı bir kez daha ekranı doldurana kadar videoyu karıştırdım.

Telefonumu hızlıca kontrol ettiğimde yemeğimin gelmesine altı dakika kaldığını gördüm.

Beklenmedik şehvetimden kurtulmak için bir geri sayım. Bakışlarım onun güzel yüzünde ve inanılmaz vücudundayken sabahlığımı açtım ve elimi ipeksi uyku şortumun içine kaydırđım.

Klitorisim zonkluyordu. Tamamen yabancı olan bu adam için çok ıslanmıştım ama en azından ne yaptığımı asla bilmeyecekti.

Parmak boğumları ayrılmış iri ellerini göğüslerimin üzerinde hayal ettiğimi asla bilemezdi. Kirli ağız bacaklarımın arasında ve rakibinin kanı kalçalarımına bulaşıyor.

Savaşçı adına kendimi hızlı bir doruk noktasına kadar okşadım ve hiçbir şeyden pişman olmadım.

T

ta ki sabahın 3'ünde uyandığımda bir türlü kendime gelemeyene

kadar.

tekrar uyudum. Rüyalarıma giriyor, beni kovalıyor ve yakalıyor. Bir o yana bir bu yana döndüm ama bu girişimden vazgeçip telefonuma sarıldım.

Parmaklarım kendi kendine, doktorların kullandığını duyduğum bir arama terimini yazdı. "Oyun.

şehre indirgeyene kadar bir sürü saçmalıkla karşılaştım, sonra bir sohbet forumunda bir yıl önce insanların bir söylentiği tartıştığı bir başlık keşfettim. Konu, görünüşe göre bir gangster olan Arran Daniels adlı bir adamın sahibi olduğu Divide adlı bir gece kulübü etrafında dönüyordu.

O kulübü biliyordum. Oraya hiç gitmemiştim - Surrey'de büyümüş ve Londra'da tıp fakültesine gitmişim, Deadwater'a sadece staj için taşınmışım -Ama Divide kötü şöhretliydi. Aynı binanın içinde bir striptiz kulübü vardı ve bu durum beni çok kızdırmıştı.

Yine de dedikodu forumuna göre bodrum katlarında karanlık bir oyuna ev sahipliği yapmışlar.

Yorumları artan ve inkar edilemez bir ilgiyle okudum.

Kullanıcı917: Erkekler hayvanlar gibi kafeslerde tutuluyor. Çıplak göğüslü ve maskeli. Cehennem gibi sıcak. Daha serbest bırakılmadan kavgaya başlıyorlar.

Saçmalık diyorum. Nereden biliyorsun ki? User917: Çünkü kameralarda izledim.

Bunu çekmelerine imkan yok. Yasadışı olurdu.

User917: Sadece yayınlanıyor ve kaydedilmiyor. Bu yüzden görüntü yok. Sadece buna tanık olacak kadar şanslı olanlar için var. Ve kazananların takıntılı olduğu gerçeğinde.

Telefonumu kapattım ve kendimi avlanan kadınlardan biri olarak hayal etmeye çalışarak yatak odamın gece karanlığına baktım. Bu konuda daha fazla şey duydukça, özellikle de Malachi'yi çerçeveye koyduğumda, daha da zorlayıcı hale geldi.

Yakalanmak ve sahiplenilmek istiyordum. Birinin bana pervasızlık derecesinde takıntılı olmasını istiyordum. Bu yüzden Annie'nin randevu teklifi yetersiz kalmıştı çünkü tanıdığı hiçbir erkek böyle bir şeyi asla karşılayamazdı.

Aklımı kaçıırıyordum.

Bir fikir şekillendi. Bu ilgi çekici kavramı kafamdan atmak istiyorsam, bunu yapmanın tek bir yolu vardı. Gerçeklere ihtiyacım vardı, söylentilere değil.

Ve eğer tekrar uyumam gerekiyor, yükselen ateşimi düşürmem gerekiyordu.

Bir akşam içinde ikinci kez, aklımda MMA dövüşçüsü varken kendimi orgazma ulaştırdım, onun gibi bir adamın bedende sunabileceklerinin yanında hiçbir şey olmadığından emindim.

Ertesi sabah, hiç yapmadığım bir şey yaparak geç yattım. Spor salonundan döndüğümde öğle yemeği vakti gelmişti. Duş aldım ve giyindim, gece kulübüne gidip patronu görmek istemek gibi mecazi bir düşünceden kendimi geri çektim.

Aptalcaydı. Bunu yapmayacaktım.

Beni istemezlerdi bile. Kayıt yaptıran diğer kadınların çoğundan on yaş daha büyüktüm. Ayrıca zorlu bir kariyerim olduğu gerçeği de vardı.

Telefonum çaldı. Açtım ve arkadaşşımdan gelen mesajı açtım.

Ian seninle tanışacağı için heyecanlı. Akşam yemeğini ve iletişim bilgilerini paylaşmamı kabul etti. Bunu senin için yapabildiğime çok sevindim!

Mesajın altında Ian için bir iletişim formu vardı. Ekinde bir de fotoğraf vardı. Ian kırklı yaşlarında, düzgün kesilmiş kısa kahverengi saçlı görünüyordu. Temiz traşlı. Takım elbiseli, pahalı bir saati kolunun altında zevkle saklıyordu. Tam olarak beklediğim gibiydi ve koridorun sonunda park yerimi suiistimal eden serseriye ürkütücü derecede benziyordu.

Tarayıcımda 'Malachi Hunan' yazdım ve Annie'nin önerdiği güvenli seçenekle karşılaştırarak onun sert yüzüne baktım. Bazı fotoğraflarda Malachi yara bere içinde ve kanlar içindeydi ama her zaman sırtıyordu. Diğerleri ise yattığı kadınların skandal manşetlerini içeriyordu. İçimde taze bir arzu kabardı.

Onu istedim. Bu şeyi yaparsam belki de onun gibi biri tarafından yakalanacaktım.

"Kafamın okunması gerekiyor," diye mırıldandım.

Her nasılsa kendimi yine de küçük arabamı yağmurun sıçrattığı ziyaretçi yerinden alıp liman yolunda ilerlerken buldum.

Depo ileride belirdi. Kırmızı tuğlalı ve devasa yapı, Deadwater Nehri'nin kıyısında, sekiz kat yüksekliğinde ve ön tarafında 'Divine' ve 'Divide' yazan neon pembe tabelalarla işaretlenmiş iki girişle belirliyordu.

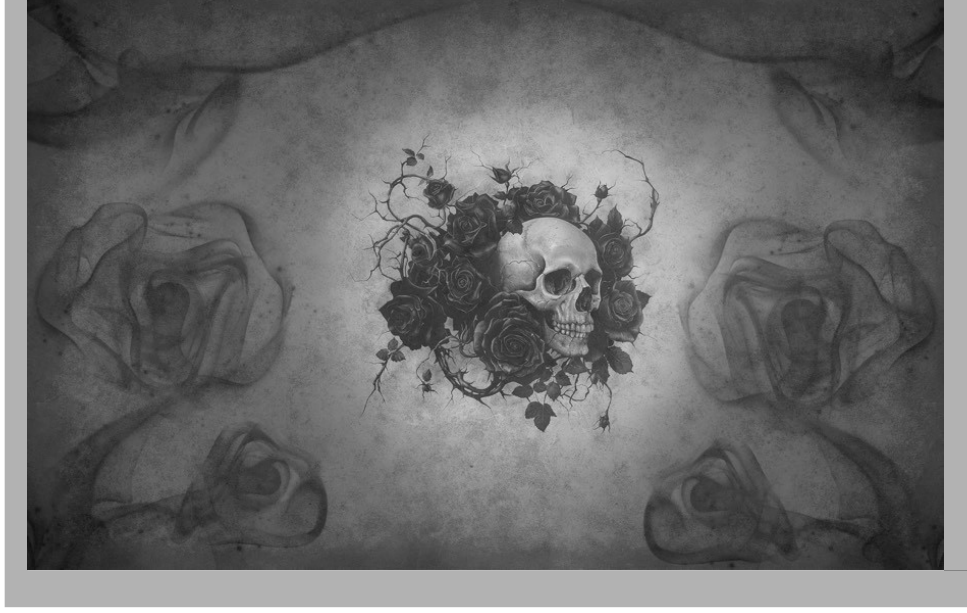
Geceleri, buraya sık sık gelen insanlardan korktuğum için buradan uzak dururdum. Striptiz kulübünü kullanan adamlardan. Her şeyi yöneten sözde çete. Gündüzleri, sadece bir gölge daha az korkutucuydu.

Dahası, bodrumda ne olduğu düşüncesi beni büyüledi.

Arka taraftaki çoğunlukla boş olan otoparka park ettim ve ellerimin titremesini engellemek için yavaşça nefes aldım. Telefonumu kontrol ettim, neredeyse acil bir durum için çalmasını istiyordum ama hayır, inatla sessiz kaldı.

"Ya bu ya da Ian," diye kendime telkinde bulundum.

Bu son düşünce bana arabadan inmek için gereken itici gücü verdi ve Git.

Bölüm 3

M *alachi*

İskelet ekibin karargâhının dışında, tamamen siyah 4X4'ümle durdum ve aşağı atlayarak ağır bir gümbürtüyle asfalta indim. Gözüm dün geceki kavgadan dolayı hâlâ şişti ama hiçbir zaman randevumu iptal etmeyi düşünmedim.

Yok artık. Buna ihtiyacım vardı. Anladığımdan daha çok istiyordum. İri yarı bir güvenlik görevlisi beni kapıda karşıladı. "İsim?"

Yarık kaşımı kaldırdım. "Bir tahminde bulun."

. "İsim yok, patrona seslenmek yok." Kızgınlıkla tuttum.

"Malachi Hunan."

Beni değerlendirdikten sonra içeri aldı ve masasına çekilerek biriyle telefon görüşmesi yaptı. Sonra tekrar yanıma geldi. "Cuma günü iyi dövüştün, Savaşçı."

Duvara yaslandım ve onu görmezden geldim.

Eskiden hiç kibirli biri değildim ama bunu bir zırh gibi geliştirmiştım. Tıpkı çocukken bana zarar vermek isteyenlere karşı kendimi savunmayı öğrendiğim gibi.

İç kapı açıldı ve başka bir adam belirdi, bu adamın yüzünün alt kısmına iskelet bandanası bağlanmıştı. Anında, tam altı beş boyuma kadar ayağa kalktım.

Başını salladı. "Hunan, beni takip et."

Bir dizi basamaktan çıkıp karanlık bir koridordan geçtik; alkolün, temizlik ürünlerinin ve gece kulüplerinde kullandıkları dumanı oluşturan kimyasalların hafif kokusu bana ulaşıyordu. Orada bir ya da iki kez bulunmuştum, bir de striptiz kulübünde, gerçi kadınların para için soyunmaları bana bir şey ifade etmiyordu.

Burayı ziyaret etmişim çünkü burası hakkında söylentiler duymuştum. Binanın sahibi olan ve dikkatimi çeken oyunu işleten Arran Daniels hakkında. Kahretsin, bir kadını kovalayıp sahiplenmeyi hayal etmek bile beni sertleştiren bir yan etkiye sahipti. Her şeyi bilmem gerekiyordu.

Bir ofisin kapalı kapısına vardık. Eşlikçim raftan bana bir iPad ve bir kalem uzattı.

"Beklerken bunu okuyun. Toplantının sonunda, hâlâ katılmak istiyorsanız imzalayın."

Asla yasal terimlere kısararak baktım. "Şimdi giremez miyim?"

"Zaten başka biriyle görüşülüyor. Onlar gittikten sonra sıra sende."

Geri çekildi ve bekçi pozisyonu aldı. Ofis kapısından aşağı baktım. Oyunun ince ayrıntılarını bilmesem de duyduklarım beni hazırlamıştı. Büyük bir grup adamla rekabet içinde olacaktım. İddiamı ortaya koymak için savaşmak zorundaydım.

Benim ona takıntılı olduğum kadar bana takıntılı olma ihtimali olan bir kızı kazanacaktım.

Başka kimse yoluma çıkmadığı sürece.

Adrenalin içime işledi. Ringde teke tek dövüşürken, bir adamı tek rauntta yere serebilirdim. Ama toplu bir kavgada, yumruklarımı savurmam gerekirdi. Sahip olduğum tüm gücü ve kurnazlığı kullanmam gerekirdi. Daha oyun başlamadan gözlerini korkutmak da dahil.

Önümdeki kapı açıldığında, rakiplerimden birini ilk kez görebilecektim.

Ve beni görürdü.

Bakışlarımın altında, kol büküldü. Kapı içeri doğru sallandı. Kaslarım gerildi ve kalbim küt küt atmaya başladı.

Ama karede beliren bir kadındı. Uzun boylu ve zarıftı, kulağında bir telefon vardı ve kumral saçlarını hemen karıştırmak istediğim düzenli bir topuz yapmıştı. Özelliklerini katalogladım. İnce bacaklar ve dar bir bel. Kollarında dövme yoktu, kalem eteği ve beyaz

Bluz tertemiz. Piercing yok. Neredeyse hiç makyaj yok. Utangaç görünümlü. Dövüş ve eğitim arenamda genellikle etrafımda olan kadın tipinden bir dünya uzakta.

Lanet olası bir melek.

Hâlâ içeride başka kim varsa onunla konuşurken panikle, "Çok üzgünüm. Bu çok kötü bir zamanlama. Acil durumlar için nöbetçiyim ve hastaneye geri dönmem gerekiyor."

Kahretsin, sesi çok yumuşaktı. Sanki bir elini aletimin etrafına dolamış gibi şehvet uyandırıyor.

İçeriden bir adam, "Randevuya telefonda devam edebiliriz," diye cevap verdi.

Aceleyle başını salladı ve döndü.

Bakışlarımız çarpıştı.

Cazibenin emici yumruğu beni neredeyse yere seriyordu. Ona da aynısını yaptıysa, söylemek için beklemedi. Kesik bir nefes ve telaşlı topuk tıkırtılarıyla meleşim gitmişti.

"Bay Hunan, içeri gelin," diye emretti içerideki ses bana.

Bir süre genç kızın gittiği yöne baktım, içimde onu hemen burada kovalamak için güçlü bir dürtü vardı. Aletim hareket etmem için yalvarıyordu. Beynim ise denersem tutuklanacağımı söylüyordu.

Hangisini dinlemeyi seçtiğim ilginç.

"Bir dakika," dedim ve kadının peşinden yola koyuldum.

Arka taraftaki depodan çıkarken ona yetiştim, kapıyı tutan adama kibarca mırıldanması kulaklarıma müzik gibi geldi.

Bu ses kirli rüyalarımın yer alırdı.

Onu çıkışa kadar takip ettiğimi ya da kapıcıyı yolumdan çektiğimi fark etmedi, böylece aceleyle küçük mavi bir arabaya doğru çekilmesini izleyebildim. Onun bir fotoğrafını çektim. Bir tane de plakasının. Kendisini çağıran acil servise gitmek için acele ederken hâlâ kafasını kaldırıp bakmamıştı.

Endişelenme. Onu sonra görürüm.

Lastiklerinden biri yolda gıcırdayarak hızla uzaklaştı ve isteksizce kendimi binanın içine ve görüşmeme zorladım.

Kırmızı tuğlalı ofis seyrek, dosya dolapları, geniş siyah bir masa ve üzerimde bir spot ışığı vardı, bu yüzden görüşmeciyi zar zor görebiliyordum. Sadece eskortumun taktığı maskenin aynısını takıyordu.

Uzun bir kol uzattım ve gözlerime gelmemesi için lambaya hafifçe vurdum. Lanet olası korkutma tekniği kıcımlı öpebilir.

"Kadın kimdi?" Ben sordum.

Adam başını eğdi. Ben de mürekkep nasibimi almıştım ama o, kollarında ve hatta ellerinin sırtındaki desenlerle yürüyen bir dövme salonuydu.

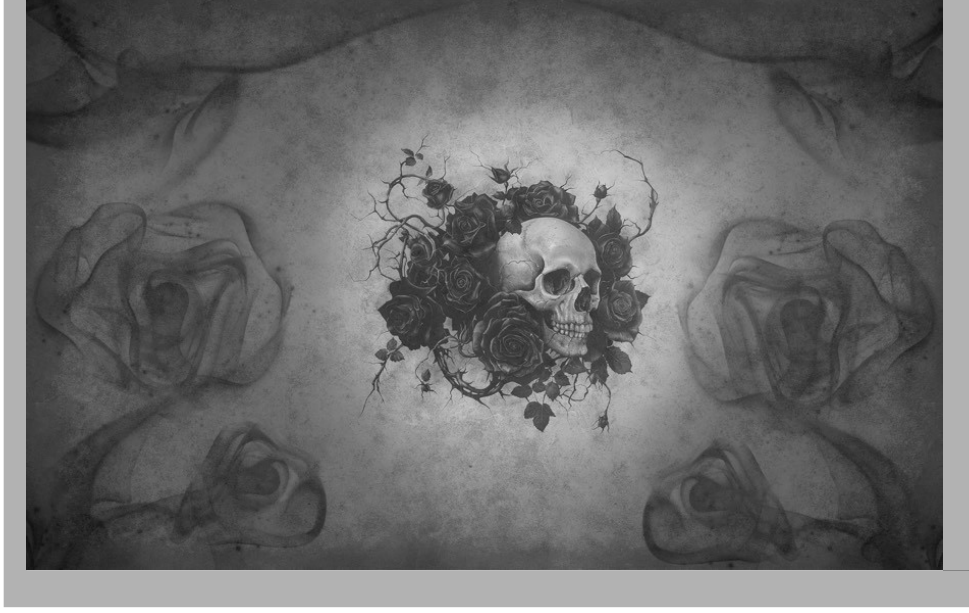
"Bir müşteriye tanımlama özgürlüğüne sahip değilim."

Vay anasını. O zaman bir yarışmacıydı. Zihnim onun sözlerini tekrarladı. Hastane ve acil durumla ilgili bir şeyler. Bir çeşit doktor muydu? Bu benim meleğimi, nakavt edici bir yüz ve öldürücü bir vücutla birlikte kırbaç kadar zeki yapardı.

İlgim ortaya çıkar çıkmaz, onu kilitledim. Bir dövüşteki en büyük avantajlarımdan biri, bir strateji oluşturma ve hiçbirini telgrafla bildirmeme yeteneğimdi. Rakiplerim bir sonraki hamlemi asla bilemezdi. O beni tahmin edememişti. Bu pislik de tahmin edemezdi.

Oyunlarına kaydolurdum. İstedikleri şart ve koşullara karşı imzayı atardım.

Beni öldürse bile o kadını yakalayacaktım.

Bölüm 4

Emmeline

Bütün hafta boyunca garip şeyler olmuştu. Uzun vardiyalarım, fazla mesailerim ve acil durumlar, uyumak için harcamam gerekmeyen tüm boş zamanlarımı yiyip bitirmişti. Ama boğa gibi yükselen komşumun artık benim bölmeme park etmediği ya da benimle göz göze gelmediği gerçeğini gözden kaçırmamıştım. Tesla'sının çatlamış bir tavanı vardı, bu tuhaftı. Sanki ağır bir yumrukla vurulmuş gibiydi. Belki de bu yüzden daha dikkatli davranıyordu.

Ayrıca, deponun emrettiği sağlık randevusundan çıktığımda, arabamda daha önce kel olduğundan emin olduğum şüpheli ve yeni görünümlü bir lastik bulmuştum. Belki de hayal görmüştüm. O kadar çok çalışıyordum ki, bazen iş dışındaki hayat bulanıklaşıyordu.

Bu gerçek, kaçmak zorunda kaldığım toplantıyı takıntı haline getirmeme engel olmamıştı. Fiziksel muayeneden geçmeme ve işten iki hafta izin almayı başarmış olmama rağmen onları hala aramamıştım.

Yeterli olacağını umuyordum.

Henüz yerimi teyit etmemiştim. Gerçi koridorda Savaşçı'yla karşılaştıktan sonra bunu yapacağımdan emindim.

Tanrım, eğer yorgunluk beni devasa adamın rüyalarına sürüklemeseydi, bu beni geceleri ayakta tutacak güce sahipti.

İskelet maskeli adamla randevumda, telefon görüşmem bizi böldüğünde konuşmamızı henüz bitirmemiştik. Oyun hakkında duyduklarım

yine de göz açıcı oldu. Mülakatı yapan kişi beni aday olarak değerlendirmeden önce yerine getirmem gereken kriterlerin bir listesini çıkarmıştı. Yaşım sorun değildi ve geçeceğimi bildiğim bir sağlık testi vardı. Bana erkeklerin neyi garanti etmeleri gerektiğini söylemişti; sağlıklarını ve zenginliklerini. Hiçbir kadına öfkeyle el kaldırmayacaklarını ya da çete tarafından saldırıya uğrama riskini almayacaklarını. Kazandıkları kadına olan bağlılıklarını.

Sonra kurallara geçti.

Listelediği şeyleri hatırlamak bile beni her düşündüğümde ateşe veriyordu.

Yirmi adam beş kadını avlıyordu. Bir kez bodruma girdiğimde, erkeklerden biri beni ele geçirene kadar çıkış yoktu. İstedikleri kadın üzerinde galip gelmek için birbirlerini kanlı bir şekilde dövdüler. Sonra çift bir şekilde birbirine bağlandı.

İki bilgi eksikti ve onları geri arayıp cevaplarını isteyecek cesareti kendimde bulamamıştım.

Doktorun personel odasında, dolabımdan telefonumu çıkardım. Bu sabah, işimle görevlendirilen bakım kurulunun başkanıyla bir toplantıya çağırılmıştım ve katılmam gereken toplantıya kadar yirmi dakikam vardı.

Bu da bana düşüncelerimi dinlendirmek için yeterli zamanı verdi. Burada bu tür bir sohbet için çok fazla insan vardı, bu yüzden gizlice dışarı çıktım ve hastanenin dışındaki kalabalık şehir caddesinde yürüdüm.

Aramam ilk çılmada cevaplandı.

İskoç bir sesti, benimle röportaj yapan adamın adı Shade'di. Ya da çete adı, daha muhtemel.

"Bayan Watts. duyduğuma sevindim."

"Telefonuma cevap verdiğiniz için teşekkürler Bay Shade. Sormak istediğim birkaç şey vardı." Sinirlerimi bastırdım. "Oyunun son bölümü... Kuralların sonuna gelemedik."

"Evet, . Nasıl başladığını bilirsin. Bir erkek kızını seçtikten sonra, ona sahip olmak için diğerleriyle savaşır."

"Bu tam olarak ne anlama geliyor? İddia kısmı."

Ses tonu eğlendirici bir hal aldı. "Kaba konuşmamı mazur görün ama bodrumumuzda olduğunuza göre artık Kansas'ta değilsiniz. Adam kadını yerde beceriyor. İddiasını mümkün olan en basit şekilde ve bilinci yerinde olan herkesin önünde ortaya koyar."

Nefesim kesildi. Dehşete düşmeliydim. Telefonu kapatmalıyım. Onun yerine telefonu kulağıma daha sıkı tuttum. "Ve kameraların önünde?"

Dilini şaklattı. "Bunun sizin gibi bir pozisyondaki biri için çıkar çatışması olabileceğini biliyorum, ancak adaylarımızın çoğunun korumaları gereken itibarları olduğunu unutmayın. Bazıları tanınmış kişiler. Kameralar depomuzdaki kiralık yatak odalarına ve seks kulübümüze yayın yapıyor. Başka bir deyişle, başkaları da sikişiyor. Ama asla kaydedilmiyor ve tüm telefonlara el konuluyor, böylece görünür bir kayıt yok. Bu tanınmayacağınız anlamına gelmiyor ve eğer isterseniz, tanıştığımızda taktığım gibi bir maske temin edebiliriz. Sadece kıyafetlerinizin geri kalanıyla birlikte yırtılabileceğini unutmayın. Çoğu genç kızın sonu çıplak olur. Erkekler de öyle."

Gözlerimi sıkıca kapattım, bacaklarımın arasında halka açık bir caddede hiç de uygun olmayan bir nabız atışı vardı.

"değil," diye ciyakladım.

Eğer bir hasta beni görseydi, gözlerine inanamazdı. Eğer bir meslektaşım ya da benden daha kıdemli biri şahit olsaydı, onlar da en az benim kadar suçlu olurdu. Ne de olsa seks kulübünde ya da kiralık yatak odasında şov için kirli şeyler yapan onlardı. Garip bir şekilde, teşhircilik kısmını umursamadığımı fark ettim.

Beni heyecanlandırdı. Her bir parçası. Ama bunların hepsi beni sahiplendiğini hayal ettiğim adamla ilgiliydi.

Malachi Hunan konusunda *haklıydım*. O röportajda verdiği ipucu, birini kovalamakla ilgili rastgele bir yorum değildi. Oyun hakkında konuşuyordu. Neredeyse emindim.

Evet deseydim benimle aynı kişi olabilirdi.

"Bay Hunan da aynı oyunda mı olacak?" Ağzımdan kaçırdım ve titreyen parmaklarımı ağzıma bastırdım. Bunu söylememe ne sebep olmuştu?

Shade homurdandı. "Başka bir yarışmacı hakkındaki detayları doğrulayamam. Ne kan ne de para için. Yine de bu sorunun bana tersten sorulmasının komik olduğunu söylemeliyim."

Son cümlesinin ne anlama geldiğini düşünmeme fırsat vermeden devam etti. "İddia gerçekleşikten sonra, adanız sizi binadan çıkaracak ve bekleyen aracınıza taşıyacak. Eve birlikte gideceksiniz. Sonra otuz gün boyunca o senin, sen de onun olacaksın. Birlikte yaşayacaksınız. Her gün sevişeceksiniz. İlk hafta birkaç saatten fazla birbirinizin yanından ayrılmıyorsunuz, geri kalan zamanda ise biraz daha uzun süre. Sonunda

Ya bağlanacaksın ya da bırakacaksın. Ama bilesiniz diye söylüyorum, diğer tüm çiftler birlikte kaldı. Bunu yürüttüğümüz süre boyunca tek bir ayrılık bile yaşamadık."

Her şey kulağa mükemmel geliyordu. Tam olarak istediğim şey. Kalbimin cerrahın Crocs ayakkabılarına kadar batması dışında. "Bütün bir ay mı? Kendimi buna adayabileceğimi sanmıyorum. En azından şu anda."

Aslında, yapamayacağımı biliyordum. Zaten ayarladığım iki haftalık izin, acil durumlar nedeniyle neredeyse kesinlikle kesilecek bir süreydi. Normalde buna aldırmazdım. İnsanları iyileştirmek benim işimdi. Sadece bu seferlik, kendime zaman ayırmam gerekiyordu.

Mülakatı yapan kişi durakladı. "Bir doktor olarak iş yükünüzün ağır olduğunu anlıyorum ama bu değiştiremeyeceğim bir gereklilik. Günlüğünüzde yer açmanız gerekiyor."

Midem bulandı. Sanki biri karnımı yarmış ve tüm yepyeni umutlarım dışarı dökülmüştü. "Başka bir yolu yok mu? Eminim her çift bunu yapmamıştır?"

"Eminim öyledir. Otuz gün boyunca acil bir ihtiyaç olursa, birlikte çalışmaya gidiyorlar ve duyduğum kadarıyla, iş bittikten sonra genellikle masalarda sevişiyorlar. CEO'larımız ve iş sahiplerimiz var. Her türlü alanda uzmanlar. Ama çoğu bütün ay izin yapıyor. Bu, başka hiçbir şeye benzemeyen sadık bir ilişkiye giden hızlı bir yol ve meşgul insanlar için cazibenin büyük bir parçası."

Bunu tamamen anladım. Anlamıştım. İçimde derin bir özlem duygusu yanıyordu. İddia bir şeydi. Şiddet, kan, kavgalar. Ancak uzun vadeli hedef, o olağanüstü koşullarda oluşan ve bu nedenle devam edecek olan bağlılıktı.

"Bunun çok fazla olduğunu biliyorum," dedi. "Sert oynamak istemiyorum ama beni geri aramak için biraz zaman bıraktın. Var mısın yok musun bilmem gerek. Burayı listemdeki bir sonraki kıza teklif etmek üzereydim ama eğer istiyorsan şimdi söyle."

Yaptım. Hem çok. Ama yürütemedim.

Oyun Cuma gecesi oynanıyordu. O zamana kadar bütün bir ay izin almam mümkün değildi. Bu düşünülemezdi bile. Ne de Malachi ben çalışmak zorundayken benimle ameliyata gelebilirdi. Kafamda, elbette sadece o beni kazanabilirdi.

Ama bu .

"Zamanınızı boşa harcadığım için çok üzgünüm. Bu işi yürütemiyorum." Shade anlayışla mırıldandı ve telefonu kapattık.

Telefonum toplantımı hatırlatan bir sesle öttü ve hastaneye geri dönüp merdivenleri çıktım.

Bakım kurulunun bugün benden ne istediğini düşünemiyordum. İşim güvence altındaydı. Hayalini kurduğum danışmanlığa terfi en az birkaç yıl uzaktaydı ve bu işteki yaşlılardan birinin emekli olmasına bağlıydı. Daha geçen Noel'de, cerrahlar partimizde konuştuğum herkes yakın zamanda ayrılmayı planlamadıklarını teyit etmişti.

Bu ana kadar umursamamıştım. Hizmet yıllarını doldurmak için beklemekten memnundum. Şimdi, içlerinden birinin aniden seyahat etmeyi ya da ailesini sevmesini diliyordum. Kariyerlerini sürdürmek dışında herhangi bir şey.

Yönetici katındaki ofis süitinde, pratikte yaşadığım hasta odaları ve ameliyat koşullarının yukarısında, hayal kırıklığına uğramış ruhumu sakinleştirdim ve toplantıyı atlatmak için ihtiyacım olan profesyonel dış görünüşümü çektim.

Konferans salonunda Abigail Pearce bir masanın arkasından kalktı ve sıkımdan bana elini uzattı. Bana Deadwater Hastanesi'ndeki görevimi veren kurulun bir parçasıydı ve şimdi de başkanıydı.

Burada yalnız olması garipti.

"Doktor Pearce, terfiiniz için tebrikler," diye selamladım onu.

Altmışlı yaşlarında, sarışın, düzgün saçlı kadın başını eğdi. "Abigail, lütfen ve teşekkür ederim. Bugün size sunmam gereken bir fırsat var, hem de beklediğimden erken gelen bir fırsat. Doktor Manley'nin emeklilik planlarından haberiniz var mı?"

Ona baktım. "Doktor Manley emekli mi oluyor?"

Dudakları kıpırdadı. "Görevlendirme kurulu Doktor Manley'nin emekli olma niyeti konusunda bilgilendirildi. Beklediğimizden biraz daha erken, gerçi bize gerekçelerinin iyi olduğunu söylüyor. Daha bu hafta bize üç ay önceden haber verdi. Şimdi görevi devralacak yeni bir aday arıyoruz."

Nefesim kesildi. Doktor Manley'in işi, Deadwater'daki stajım başladığından beri gözüme kestirdiğim bir işti. Bir danışmanlık görevine aday olabilmek için yorulmadan çalışmıştım. Bu her şeyi değiştirdi. Bana özlemini çektiğim ofis saatlerini verecekti. Acil durumların diğer cerrahlar tarafından alındığı normal bir rutin ve yönetilebilir bir vaka yükü.

Bu istediğim her şeydi.

En azından Malachi Hunan'ın şekillendirdiği arzusun gölgesinde kalmamış olan her şey.

Nabzım hızlandı ve sanki bir yarıştaymışım gibi hızlandı.

Danışmanlık görevi teklifi ayrıca ek bir bonusla birlikte geldi. Genelde, görevler arasında doktorların izin almasına izin verilirdi. Cerrahların bir ay izin alıp bunu evlenmek veya ev taşımak gibi hayati meselelerini halletmek için kullandıklarını duymuştum. Bu izin genellikle, yerlerine geçtikleri danışmanın son çalışma aylarında hazır bulunmalarını sağlamak için çok az bir bildirimle verilirdi.

Bu süre zarfında kendimi oyuna adayabilirim. Lanet olsun. Eğer şansımı çoktan kaybetmemiş olsaydım.

Bir anda umutlarım ve heyecanım geri geldi. Aciliyet de.

Abigail'in nazik bakışları parladı. "Gördüğüm kadarıyla benim anlattıklarımı anlıyorsun. Kurul bu sabah toplandı ve kısa bir aday listesi oluşturdu. Sizin en üst sırada olduğunuzu söylemekten memnuniyet duyuyorum Doktor Watts. Yorulmadan çalıştığınız danışmanlık pozisyonunu size teklif etmekten memnuniyet duyuyorum. Ne dersiniz?"

"Evet! Yani, çok memnun olurum. Düşünceniz ve teklifiniz için çok minnettarım. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsiniz." Kadına sarılma isteğimi bastırdım. "Konuşmak istediğim küçük bir konu var."

Neredeyse dile getirmeye cesaret edemediğim bir şeydi ama şey buna bağlıydı.

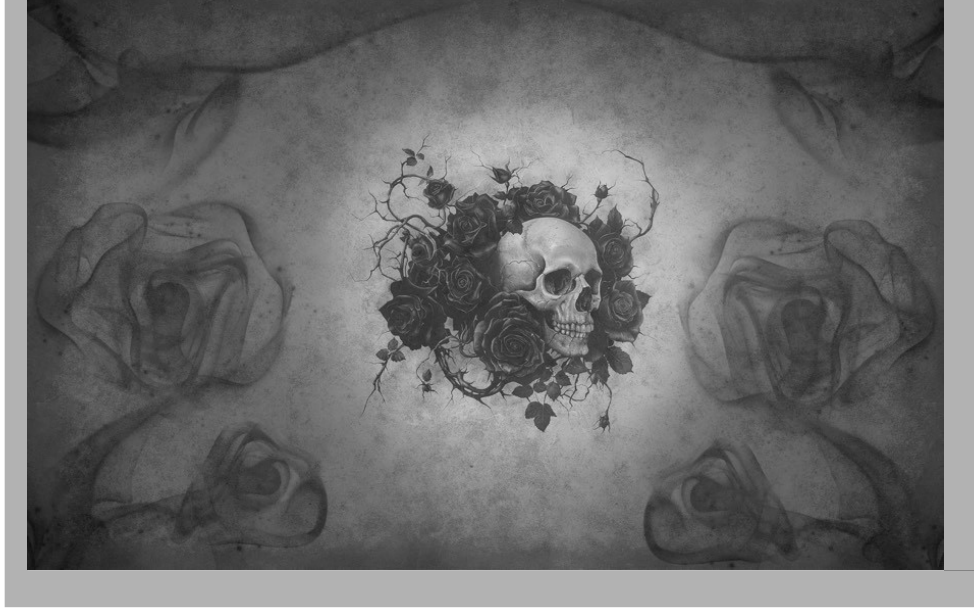
Abigail izin talebimi duydu ve başını salladı. "Bu süre zarfında ne yapmayı planladığınızı sorabilir miyim?"

Titreyerek nefes verdim. Bu sözleri söylediğim için bile delirmiştim. "Evlén."

Shade'in söylediği buydu. Çiftler bu otuz günlük süre içinde birbirlerine bağlanırlar. Sonra da ayrılmıyorlardı. Bir evlilik kadar iyiydi ve bunu açıklayabileceğim en iyi yol buydu.

Geniş geniş gülümsedi. "Her iyi cerrahın evde kendisiyle ilgilenecek birine ihtiyacı vardır. Ayarlamaları yapacağım."

Mutlak bir mutluluk ve panik içinde odadan çıktım ve son aranan numarayı çevirmek için telefonuma sarıldım, cevaplanması için yalvardım.

Bölüm 5

M *alachi*

Arabamın içinde ışıkları kapalı bir şekilde oturduğum ve fark edilmemeye çalıştığım otoparkta titreşen bir ritim vardı. İleride, parti müdavimlerinden oluşan bir kalabalık deponun etrafını sarmıştı. Daha fazlası geldi, bazıları telefonlarında geçiş kartları vardı, içeri girmelerine izin veriliyordu, çoğu verilmiyordu. Bu onları caydırmış gibi görünmüyordu.

Shade bana oyunun nasıl bir festival atmosferi yarattığını anlatmıştı. Aslında biraz daha genişletilmiş bir terim kullanmıştı. Başkalarının sikişin kalkmasını izlemek için burada olan insanların sikiş festivali. Hoplamalar ve bağırışlardan parti çoktan başlamıştı.

Telefonum ekranda depo ofisinin numarasıyla birlikte çaldı. Cevap vermedim.

Bir saattir burada oturuyordum. Diğer erkeklerle birlikte bodrumdaki kafeslere götürülüyor olmalıydım. Kadınları görmememiz için vaktinden çok önce gelmemiz söylenmişti ama bizi şimdiye kadar ayrı tutmuşlardı.

Bu da beni geç bıraktı.

Yine de beklemek istemiştım. Meleğimin gelişini görmek istemiştım. Ama gelmedi.

Gergin sarışın bir kadının yaklaşmasını ve içeri alınmasını izledim. Sonra kısa boylu ve atletik bir yirmilik. Bir üçüncüsü, ona tıpatıp benzeyen ama yirmi yaş büyük bir kadın tarafından bırakılmıştı, bu yüzden annesini tahmin ettim. Tuhaf bir aile dinamiği, ya da belki sağlıklı bir dinamik. Ben kimdim ki

Yargıç mı? Dördüncüsü, sanki ellerinin hareketinin onu sakinleştirmesine ihtiyaç duyuyormuş gibi yaklaşırken saçlarını kalın bir örgü haline getiriyordu. Ama beşinci, benim meleğim, ortalıkta yoktu.

Bir hafta boyunca onu takip ettim. Sadece hafifçe, onu telaşlandıracak bir sebep vermeden. Kadının hayatında bir koruyucuya ihtiyacı vardı, bu kesindi. Her yerde ondan faydalanan insanlar vardı. Komşusu park yerini kapatmıştı. Ya da ben çatısını kırıp onu arabasından çıkarıp bu konuda konuşana kadar öyleydi. Adam altına işemişti ama daha iyi park edeceğine söz vermişti.

Arabasının orada burada birkaç tamire ihtiyacı vardı. O çalışırken ya da toplantıdayken onları ben yapardım.

İşile ilgili sorunu çözmek daha zor oldu. Meslektaşıyla yaptığım küçük bir sohbet bana onun kariyer beklentileri hakkında ipucu verdi. Yıllardır korkunç saatlerde çalışıyordu. Arzuladığı iş, emekli olamayacak kadar inatçı bazı şerefsizler tarafından engelleniyordu.

Bir irade varsa, bir yol da vardır.

Bir kadın beni dinledi. Emekli olmayı düşünüyordu ama henüz ulaşamadığı bir tasarruf hedefi vardı. Para, diğer tüm ikna yöntemlerinden daha çok ses getirirdi ve ben de bundan fazlasıyla yararlanmışım. Ona parasını ödedim ve Emmeline'in işini devralmasının yolunu açtım.

Meleğimin hayatını kolaylaştırmak için her şeyi yaparım.

Yine de bu gece gelmemişti, bu da başımın belada olduğu anlamına geliyordu. Havadan sudan konuşmakta hiç iyi olmamışım. Tanrı biliyordu ki, geçerken onu etkileyemezdim. Hayır, resmi olarak böyle tanışmamız gerekiyordu. Ona doğru koşacaktım. Ona ulaşmak için kemiklerimi kıracaktım. Onu benim yapacaktım.

Telefonum yine çaldı. Elime aldım ve cevapladım.

"İçeri gir," dedi Shade bana.

Bu ne lan? "Madem burada olduğumu biliyordun, neden gelip beni kendin davet etmedin?" diye homurdandım.

Pencereme vurulan bir yumrukla irkildim. Gelen, siyahlar giymiş ve bana sırttan çete infazcısının ta kendisiydi. Telefonu indirdi ve dışarı çıkmamı işaret etmek için başparmağını kaldırdı.

Ona boyun eğerek telefonumu bardak tutucusuna attım - nasıl olsa el konulacaktı- ve arabamdan çıktım.

"Şimdi kilitle ve anahtarlarını bana ver."

Düğmeye bastım ve makul olmayan bir miktarda sinirlenerek onları uzattım. Bunu istemiştim ama şimdi buradaydım ve kalbim bir şeye kilitlenmişti.

Başka. Lanet olası aptal kalp.

Shade anahtarlarımı cebine koydu ve uzaklaştı. Takip edeceğimi biliyordu. Başka seçeneğim yoktu.

"Ya artık bunu istemiyorsam?" Arkasından seslendim.

İki sıra arabanın arasından geçerken omuz silkti. "Seni gergin bulmadım."

"Hiç gergin değilim."

Aniden durdu ve arkasını döndü. "Bana düşündüğünü söylemiştin. Riskleri biliyordun. Kurallar iyiydi. Ne oldu?"

Göğsümde sıkı bir şey kıvrıldı ve nefes almamı zorlaştırdı. O haklıydı. Düşüncesiz bir adam değildim. Şiddetli ve kara mizahlıydım belki ama kariyerimdeki her hamle iyi düşünülmüştü. Rakiplerimi dini olarak araştırdım. Sıkı antrenman yapardım ve kendi hazırladığım iyi yemekleri yerdim.

Sorularından birine verdiğim cevap buydu. Bir genç kıza para ya da bedenim dışında ne sunabilirdim ki? Yemek yapmayı severdim. İlişkide şef olmak istiyordum. Geçen hafta boyunca oyun hakkında düşündüğümde, tek hayal ettiğim utangaç küçük doktora sahip olmak ve onu eve götürmekti. Terfi edene kadar uzun saatler çalışacaktı. Ben de öyle ama her zaman değil. Her iki durumda da iyi beslenmesini sağladım.

On saniyelik bir bakışla meleşimle koca bir hayat kurmuştum. Terapiye ihtiyacım vardı. "Bunların hepsi hâlâ doğru."

Shade bana baktı. "Şuradaki kapının sağındaki adam grubunu görüyor musun?"

İşaret ettiği yeri takip ettim ve çocukları inceledim. "Ne olmuş onlara?"

"Yedekler," dedi basitçe.

Yedekler. Gelmeyenler için yedek liste.

Çok iyi anladım. Sinirlerim tepeme çıktı. "Geç kalmış olabilirim ama benim pozisyonum bu."

Sanki ben hiç konuşmamışım gibi devam etti. "Biz kızları yedek bırakmayız. Nadiren bir tanesi bırakır. Bana öyle geliyor ki kadınlar bir şey yapmaya karar verirlerse, özellikle de bu kadar hayat değiştiren bir şey, bunu hafife almazlar. Enine boyuna düşünmüş ve karar vermişlerdir. Muhtemelen tekrar tekrar hayal etmişlerdir. Tüm güvenlik açılarını göz önünde bulundurmushlardır."

Kaşlarımı çatmıştım. "Ne kadar nadirdir?"

Bakışlarımı tuttu. "Ciddi olmadığım hiçbir şeyi söylemem."

Bu da bana hiçbir şey söylemedi. En başta kayıt olduysa bile. Ya da aramasına geri döndüyse. Yine de kelimelerini dikkatle seçiyordu. O

Müşteriler hakkında konuşamayacağını söylemişti. Beni içeri sokmak için tam da ihtiyacım olan şeyi verdiğiine dair bir his vardı içimde.

Ruh halimi daha da kararttı.

umuduna kapılamazdım. Burada oturup izlemiştim ve gözlerime güveniyordum. Yine de yanılmış olma ihtimalim vardı... Siktir et. İçeri girmek zorundaydım. Onu bulamayacağımı varsayarsak, bir piçin beni öldürmesine ve gururumun incinmesine izin verecektim.

Girişe doğru yürüdüm. Shade de bana ayak uydurdu. Bodrumda ekibi beni yan odaya yönlendirdi ve kot pantolonum hariç her şeyimi çıkardım. Kıyafetlerim arabama götürülecekti, bu yüzden Shade anahtarlarımı saklıyordu. Sonra biri bana yüzüme bağlamam için bir iskelet maskesi verdi.

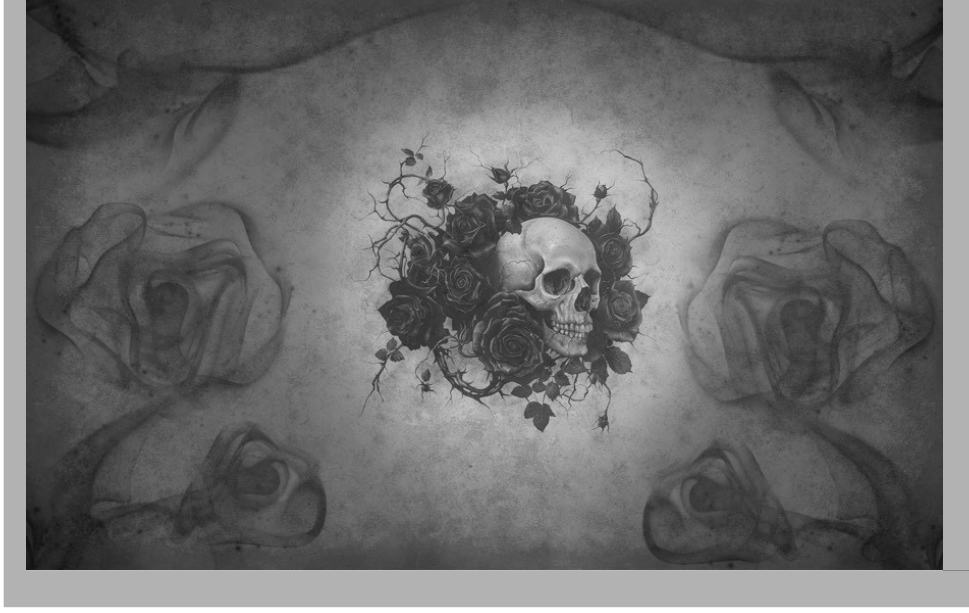
Koridordan geçerek bir kapıya götürüldüm. Diğer taraftan öfkeli bağırışlar . Shade kilidi açtı ve beni bir grup öfkeli adamla birlikte içeri itti. Her birini hızlı bir değerlendirmeye tabi tuttum. Sadece birkaçı, zaten dövüşün ortasında, benim kadar büyüktü. Diğerlerinin boyutları farklıydı. Kendimi bu kadar güçlü hissettiğime göre hepsiyle başa çıkabilirdim.

Karşı duvarda bir kafes kapısı bizi geniş ve aydınlık bir bodrumdan ayırıyordu. Yerde başka bir kafes dolusu adam görünüyordu.

"Ne kadar sürecek?" Hırladım.

"Birkaç dakika," dedi biri burnunu çekerek. "İyi şanslar."

Karşılığında bir şey dilemedim. Bu gece şanslı olmamın imkanı yoktu. Meleğim uçup gelmediği sürece. Eğer öyle bir şey olursa, yoluma çıkan herkesi şeytan alır.

Bölüm 6

E mmeline

"Burada ünlü birinin olacağına dair bir söylenti duydum," dedi bir avukat. Soyunma odasındaki aynanın önünde durmuş, siyah saçlarından bir tutamı tam yanağının üzerine doğru kıvrıyordu.

Büyüleyiciydi ve görünüşüyle gurur duyduğu belliydi. Bunun için ona hayranlık duyuyordum ama gözüm de korkuyordu.

İkimizin arasında, aklı başında hiçbir erkek benim için dövüşmez.

"Kim?" diye sordu bir başkası, kapıdan dışarı bakarak. Dik bir yüzü ve etkileyici uzunluğundan uzatma olması gereken sarı bukleleri vardı.

"Boksör mü? Spor seyretmem ama adını duymuştum. Malachi Hunan. Bir röportaj için gelirken görülmüş. Ama görünüşe göre ."

Kalbim sıkıştı. Malachi bir boksör değildi. Onun sporu MMA'ydi. Ama onları düzeltmenin bir anlamı yoktu. Gelmeyeceğini bildiğimden beri buna niyetim yoktu.

"Onun yüzünü tanıyorum. Hangi kadın bilmez ki? Onun geldiğini kesinlikle görürdüm. Bütün erkeklerin içeri girişini izliyordum," diye cevap verdi kapıdaki kadın.

"Onları izlediniz mi? İzin verilmediğini sanıyordum." Bunu söyleyen, peri kesimli ve sıcak, esmer tenli utangaç bir kadındı. Çoğunlukla arka tarafa saklanmıştı. Elleri benim de paylaştığım bir korkuyla titriyordu.

Parlak kahverengi saçlarını alttan kestirerek saklayan beşinci üyemiz, askılı topuklu ayakkabılarını soyunma odasının zeminine atmış, yansımasını kontrol etmiş ve ardından saklanmak için yalınayak koşmaya başlamıştı.

Kendi ayakkabılarımı da çıkarmıştım. Bu gece sahip olduğum tek seksi kıyafetle gelmiştim - cilveli, yüksek etekli küçük siyah bir elbise - ve cüretkâr bir şekilde iç çamaşırı giymemiştim. Göğüslerim şeklini koruyacak kadar büyüktü ve Shade yırtılmasını ya da kırılmasını istemediğim hiçbir şey getirmemem konusunda beni uyarmıştı. Ayrıca muhtemelen çıplak kalacağımı da yinelemişti, bu yüzden tüm vücut şekillendirme, epilasyon ve manikür-pedikür için yer ayırtmıştım.

Kendimi bir yabancı gibi hissediyordum ama iyi anlamda. Taze ve özgür. Tamamen fiziksel bir başlangıçla hayatımda yeni bir sayfa açmaya hazırdım. En son ne zaman seks yaptığımı zar zor hatırlıyordum ama önümüzdeki bir ay boyunca her gün seks yapacaktım.

Malachi hariç. Bunu atlatamadım.

Ona olan takıntım yüksek boyutlara ulaşmıştı. Adam hakkında bilinmesi gereken her şeyi okumuş ve sayısız röportaj izlemiştim. Önceki ilişkisinden iki kızı vardı ve onlarla çok zaman geçiriyordu. Maçlarında sık sık ailesiyle birlikte görüntüleniyordu. Kendime itiraf etmeliydim ki, onun beni yakalaması üzerine bir hayal dünyası kurmuştum.

Eğer o burada olmasaydı, bu gerçekleşemezdi.

Tanrı aşkına, öyle olsa bile beni seçer miydi? Hayal görüyordum.

Yine de buradan sahipsiz çıkamazdım. Kurallar bunu açıkça belirtiyordu.

Avukat gözlerini devirdi. "Bu gece burada olmak, yapmamamız gereken şeyleri yapmanın tam tanımı. Evet, onları izledim. İstedğim en iyi ikisini seçtim. Hareket ettiğimizde benden uzak dur ve diğer tarafta görüşürüz."

Geri kalanımız ona baktı.

Bir zil sesi duyuldu ve herkes sıçradı.

Kapıdaki kadın heyecanla nefes verdi. "Bu bizim sinyalizimiz. Kameralar açık ve bir dakika içinde siren çalacak. Kusacakmışım gibi hissediyorum."

Koşarak uzaklaştı, diğerleri de gitti. Ben geride durdum.

Hayatımda hiç bu kadar kontrolden çıkmış hissetmemiştim. Tüm bunlar bir daha asla göremeyeceğim bir adamın fantezisi içindi çünkü *o burada değildi*.

Panik dilimde ekşi bir tat bıraktı. Dışarı çıkmam gerekiyordu.
Çıkışta sola döndüm ve bodrum kapısına doğru koştum. Yumruğumla vurdum.

"Çıkarın beni! Artık bunu yapmak istemiyorum. Fikrimi değiştirdim."
Kimse cevap vermedi ama kamera bana göz kırptı ve her anı yakaladı.
"Yardım edin," diye bağırdım.

Kalın metal kapının ardından karanlık bir kahkaha
duyduğuma yemin edebilirim. Bir siren sesi boşluğu deldi.

Bir adım havaya sıçradım ve koştum, geldiğim yoldan geri döndüm ve kafeslerin tıngırdayarak açıldığı açık alana giden koridordan aşağı indim. Adamlar dışarı döküldü. Çoğunun üzerinde sadece kot pantolon ve iskelet maskesi vardı, bazılarının gözleri siyah boyalıydı, bazıları ise çoktan kan içindeydi. Hepsi iri yarı ve açıkça öfkeliydi.

İçimi korku kapladı.

Öfkeli haykırışlar bunu izledi ve sert beton üzerinde, nabzımın kontrolden çıkmış gümbürtüsüyle eşleşen ayak sesleri duyuldu. Taş kesilmiş bir kalp atışı boyunca, onu aramak için onları taradım. İşe yaramadı. Avukatın da söylediği gibi, o gelmemiştir.

Hayal kırıklığı aceleyle geri çekilmeme neden oldu.

Bodrum katı, kalın bir duvarla ikiye bölünmüş, metal basamaklarla asma bir geçide çıkılan büyük, açık bir alandı. Hareketin üzerinde bir tür gözetmen ofisi vardı ama oraya ulaşmaya çalışmadım. Zamanım yoktu. İki adam çoktan basamakları tırmanmaya başlamıştı.

Bunun yerine, tek yapabildiğim kendimle ceset yığını arasına mesafe koymaktı.

Bir çığlık duyuldu. Omzumun üzerinden şöyle bir baktım ve iki adamın arasında kalmış, utangaç, peri kılıklı bir kadın gördüm. İkisinden de bir karış kısaydı. Adamlardan biri diğerinin çenesine bir yumruk attı ve adam dönüp yüzünü tutarak ulumaya başladı.

Bir diğeri ilk adamı gafil avlayarak boğazından yakaladı ve çoktan parlak kanla beneklenmiş olan yere yatırdı. Erkeklerin çoğu tek bir noktada yoğunlaşmış görünüyordu, kadınlardan bir diğeri en arkada, bağırsağına attığı şaşırtıcı ve isabetli bir birini savuşturdu.

Şiddet karşısında irkildim.

Bu berbattı. Beklediğim gibi heyecan verici bir olay değildi, Malachi'yle birlikte aksiyonu üst üste bindirmiştım. O buradayken kendimi güvende hissedirdim.

Benim gerçekliğim bunun tam tersiydi.

Daha fazlasına tanık olmak için kalmadım.

Duvarın sağ tarafından hızla aşağı inerek derin bir kapı aralığına daldım ve beni geçici olarak gizleyen gölgeli boşlukta zorlukla nefes aldım. Burada uzun süre güvende olamazdım ama bacaklarım beni daha fazla taşıyamazdı.

Kollarımı dizlerime dolayarak başımı öne eğdim ve .

Kavgaları duymaktan kaçamazdım. Kovalamacaları. Bağırışları.

Bundan kurtulduğumu düşünmekle

aptallık etmişim. Gözlerimi açıp

dışarı baktım.

Bodrum katındaki arenayı görüş alanım dar bir dilime indirgenmişti. İçinde, soyunma odasında bizimle takılmayan yarışmacı yüksek bir yerden aşağı atladı ve sonra durdu. Duvarın kıvrımında görüş alanının dışında bir kişiye odaklanmıştı, gözlerini görebildiği kişiden hiç ayırmadan geriye doğru adım atıyordu.

Görüş alanına bir adam girdi. Bir tutam siyah saçını gözlerinden uzaklaştırdı ve elini uzattı. "Dur," diye mırıldandı.

Hareket etmeye devam etti, burun delikleri açıldı.

"Artık benimsin. Benim olduğumu iddia ediyorum," diye adam.

"Kendini kanıtla," diye hırladı kadın.

Ses tonuna ve içinde bulunduğu koşullara rağmen, bir şekilde ilgilendiğini anlamıştım. Omuzlarını geriye ve göğsünü dışarı çıkarmak için doğruldu. Gözleri parlıyordu.

Talibi, daha iyi bir kelime bulmak için, maskesini indirerek sıcak ve minnettar bir gülümsemeyi ortaya çıkardı. Yakışıklıydı, kapı komşusu gibi bir çocuktu. Birbirlerinin havasına uyuyorlardı.

Ağır bir gümbürtü başka bir adamın koşarak içeri girmesine neden oldu. Bir solukta kendini talibinin üzerine attı. "Ona sahip olacağım. Siktir git buradan."

İkisi de yumrukların havada uçtuğu bir hengamede betona yuvarlandı. Kadının hangisini istediği belliydi. Parmak uçlarını ağzına bastırdı, bakışları koyu saçlı adama yapışmıştı. Adam bir darbe aldığı anda, kadın sarsıldı. Yumruklar onun tarafına doğru yuvarlandığında, adamdan gelen onay hırıltısına kendi yumruğunu attı.

Bir anda anladım. Birbirlerini tanımıyorlardı. Birbirleri hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Sahip oldukları tek şey milisaniyelik bir çekimdi ve bu, diğerini istemek için kanlarını akıtmalarına yetiyordu.

Yine de denemek istememe neden olmadı. Sadece bunun bitmesi için. Ama bitemezdi. Her birimiz yakalanana kadar olmazdı.

Ani bir coşku çığlığı havayı kirletti, ardından koştuğum yolun arkasından gelen ayırt edici seks sesi geldi. Bir adam homurdandı ve bir kadın uzun bir dalgalanmayla inledi. Onlar... *sevişiyorlardı*. Kelimeyi kendime söylettim. Kadınlardan biri sahiplenilmişti. Oh Tanrım. Bir başkası gösterinin tadını çıkarıyormuş gibi zevkle inliyor, bir diğeri ise açık bir yenilgiyle uluyordu.

Bir çatırtı dikkatimi tekrar bana yaklaşan üçlüye çevirdi. Siyah saçlı adam rakibinin üzerinden yuvarlandı ve ayağa fırladı. Adam hareket etmedi. Çatlağın bir kemik kırılması olduğundan neredeyse emindim. Çılgınca, bakışlarımı yere düşmüş adamın üzerinde gezdirdim ve onu sadece bir doktorun yapabileceği gibi sınıflandırdım. Nefes alıyordu, bu bir şeydi. Uzuvarları

Düz. Muhtemelen kaburgalarının kırıldığını duymuştum. "Benim," diye bağırdı siyah saçlı adam.

Kadını duvara yasladı. Dikkatimi onlara yönelttim. Kanlı bir eliyle kadının gömleğinin önünü kavradı ve tam ortadan yırtarak çıplak göğüslerini ortaya çıkardı.

Göğsü kabardı. Avuçlarını sırtındaki boyalı rüzgâr taşlarının üzerine koydu ve gözlerinde beni şok edecek kadar büyük bir duyguyla ona baktı.

Ne zaman ne de başka bir kelime harcadı. Kot pantolonunu açtı ve ereksiyonunu serbest bıraktı. Sonra mini eteğini uygunsuz bir seviyeye kadar çekti, arka tarafını avuçladı ve bacaklarını beline dolayarak onu kollarının arasına aldı. Adamın vücudu şimdi kadınınkini gizliyordu. Adam pozisyonunu kızın girişine göre ayarladığında ve anlaşılmayı tamamlamak için kalçalarını salladığında sadece kolları ve bacakları onun etrafındaydı ve kızın yüzündeki şaşkın ifade bir anlığına görülebiliyordu.

İddia edildi.

Başka bir çift eşleşti ve mutlu bir şekilde.

Saniyeler sonra, gök gürültüsünü andıran adımlarla iki adam daha onlara doğru yaklaştı. Biri iskelet bandanasının altından görünen dağınık sakallı sıska bir adam, diğeri ise Malachi'yi tehdit eden devasa bir canavar. Anlaşmanın yapıldığını anladıklarında öfkeyle bağırdılar.

Saklandığımı yerde ürperdim ve içime kapandım, bir damla gözyaşı taşarak yanağımdan aşağı yuvarlandı. Sadece gecenin korkusundan değil, aynı zamanda şaşırtıcı derecede kıskançlıktan da. Ah, o kadın olmak. Onu yakalayan adamdan bu kadar emin olmak. Bunu istemek.

Adam kadının içine girip çıkıyor, ikisi de başlarını diğerine yaslıyordu. Diğer çiftin aksine, ulumadılar ve çığlık atmadılar. Yeterince yakındım.

hem hareketlerini hem de sessiz sözlerini duymak.

"Seni zaten seviyorum," dedi adam. "Bana adını söyle. Ben Jacob."

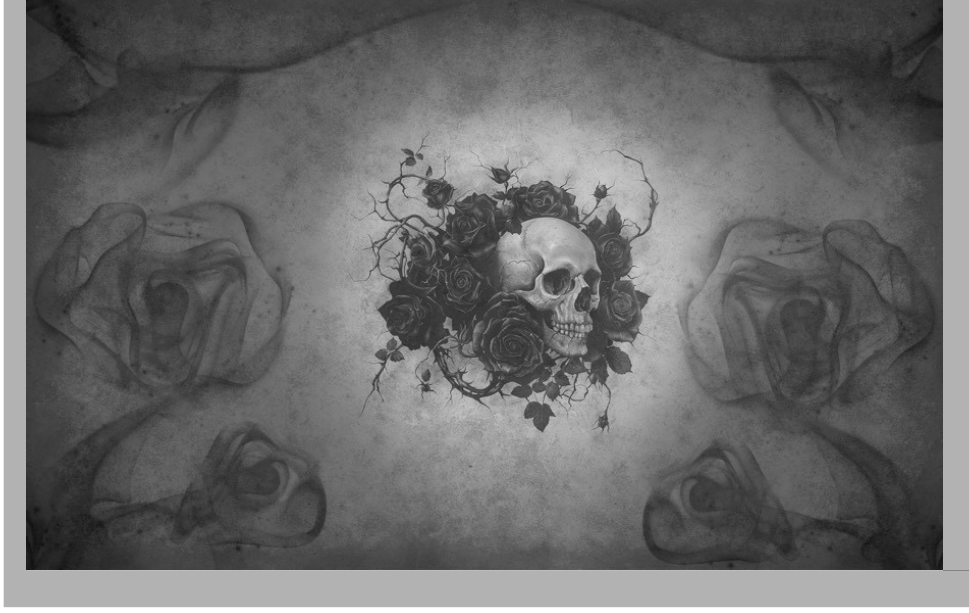
"Peonie. Ben de seni seviyorum."

Bunu nasıl söyleyebildiler? Bunu anlamakta zorlanıyordum ama aynı zamanda onlara inanıyordum. Ya da bir ay boyunca her gün diğerinin bedenini keşfederken bunu söyleyerek bunu yapacaklarına inandım.

Hayallerim kısa sürdü.

Dövüşün geri kalanının izini kaybetmişim. İki kadına sahip çıkılmıştı ama benim dışımda iki kadına sahip çıkılmamıştı, en azından benim bildiğim kadarıyla.

Ve mutlu çifti bırakıp yoluma çıkan adamlara bakılırsa, sıranın bana gelmesi büyük bir tehlike arz ediyordu.

Bölüm 7

M *alachi*

Kafesten sarktım, kalbim ağrıyordu ama dışarıda onca eğlence varken köşede kalamazdım. Daha önce bir kez bodrumun etrafında dönmüştüm, yavaş adımlarla ve çaresizlik içinde istediğim o hafif şekli görmek için.

O burada değildi.

Dört kadını net bir şekilde görmüştüm ve biri üst ofisin köşesinden dalıyordu. Bu bakış bana şansımın olmadığını söylemek için yeterliydi.

Tabii meleğim iyi saklanmıyorsa.

İkinci bir devriyeye çıkmamın tek nedeni buydu. Bu ve ete çarpma sesleri.

Kavgayı her zaman sevmişimdir. Geçmişte başımı sayısız kez belaya sokmuştu ve muhtemelen gelecekte de sokacaktı, özellikle de içine düştüğüm boktan ruh haliyle.

Solumda, soğuk zeminde bir çift sevişiyordu, birbirlerinin içinde kıvranıyorlardı, kadın çırılçıplaktı ve dizlerini iyice bükmüştü, böylece adam ona iyice sokulabiliyordu. Adam kadını boşalttı, sonra üzerine çıktı ve öpmek için ağzını indirdi. Sanırım erkeğin erken boşalmasını engellemek için bir ara vermişti. Kurallara göre son çift eşleşene kadar ayrılamazlardı, bu da hâlâ sahiplenilecek kadınlar olduğu anlamına geliyordu.

İlgilenmiyordum.

Tepelerinde, siki elinde bir adam durmuş, onların iniltileri eşliğinde otuzbir çekiyordu. Pis herif. Arkasında en az üç adam bayıltılmış ya da başka bir şekilde yere serilmişti.

Sağa, portalın altına ve bodrumun sonuna, orta bölme duvarının tekrar bittiği yere doğru ilerledim. Birdenbire bir kadın yanımdan hızla geçip merdivenlere yöneldi, peşinde de dört pislik vardı. Aceleyle birbirlerini itip kaktılar. Biri bana çarptı.

Bakmadan, ona hızlı bir tokat attım. Yere düştü ve ayağa kalkamadı.

"Sağ ol kardeşim," diye nefes nefese kaldı baştaki adam. "Senin lanet olası kardeşin değil," diye homurdandım.

Hiç dinlemiyordu, merdivenlerde kadının elini tuttu ve onu durdurdu. Sonra da üzerine atladı. Kadının üzerinde, diğer yırtıcılar içeri girmek isterken yırtıcı bir kuş gibi süzülüyordu.

Yürümeye devam ettim.

Köşede başka bir çift duvara yaslanmış birbirlerine giriyorlardı. Benim dışımda üç kişi ve on erkek daha vardı. Erkeklerin durumu beni ilgilendirmiyordu.

Kumral saçlı meleğim olmadıklarından emin olmak için avları gözden geçirdim. Her birini ilk gördüğümde tanıdım. Geriye siyah saçlı bir kadın kalmıştı.

Düşüncelerim kurudu.

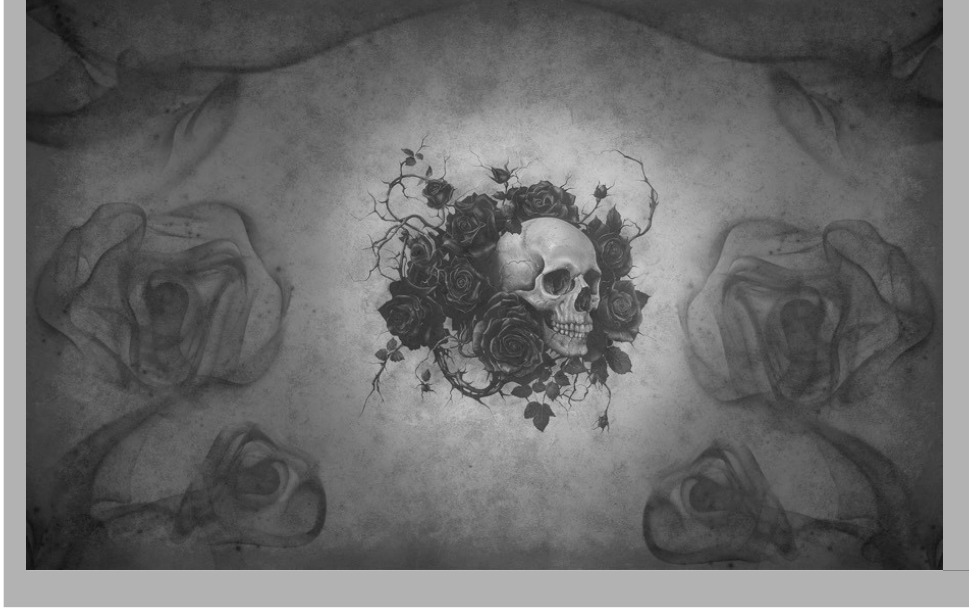
Tam esmer diyecektim ki, önümdeki de esmerdi. Ellerini kaldırıp saçlarını geriye doğru taradı ve şok boğazıma düğümlendi. Yanlış saymıştım. Alttan kestirdiği için onu yanlış tanımıştım, bu da saçlarını yukarı kaldırdığında ona farklı bir profil veriyordu.

Hay sikeyim. Deliriyor muydum yoksa aynı kadını iki kez mi görmüştüm? Kalbim göğüs kafesine çarptı.

Daha küçük olan bodrum katının sonunda bir adam, arkasındaki girinti derin ve gölgeli olan bir kapı girişinin ucunu destekliyordu. Sırıttı ve içeriden birini çağırdı. İki adam daha ona katıldı ve geçmek için itti.

Yumuşak, kadınsı bir ılgık kalbimi kırdı.

Tek bir bilinçli düşünce olmadan tam gaz koşuyordum.

Bölüm 8

E mmeline

Dehşete kapılarak tekme attım, diğer bacağım korkunç, vahşi bir adam tarafından tutulmuştu. Topuğumla göğsüne vurdum ama o sadece güldü ve bacaklarımı ayırmak için bu hareketi kullanarak bacağımı da kavradı.

Kızarmış gözleri parlıyordu. "Şuna bakın çocuklar. Kadınımın benim için parıldayan güzel pembe amının görüntüsüne bakın."

"Senin olduğunu kim söyledi? Sikini daha sokmadın mı?" diye alay etti yandaşlarından biri.

"Bana bir şans ver."

Beni yakaladı ve elbisemden bir avuç aldı, onu öyle bir çekti , malzeme kalçamda keskin bir yarık oluşturarak yırtıldı.

Arkasından bir itiş onu sarstı. Geri itmek için arkasına döndü.

Bacağımı kurtarmam ve dönmem için yeterliydi. Gerçi gidebileceğim bir yer yoktu. Dehşet ve tiksinti beni neredeyse donduruyordu ama boyun eğemezdim. Orada öylece yatıp onun ya da herhangi birinin beni almasına izin veremezdim.

Bu şeye kaydolurken aklımı kaçırmıştım. Sadece doğru adam yakalarsa işe yarıyordu. Bu piçin öyle olmadığı açıktı.

Başka bir adam ona doğru atladı ve ön koluyla boğazından yakaladı. Onu göremedim. Onun hakkında hiçbir şey anlayamıyordum, sadece bu hareketi beni esir alan kişinin saldırganla mücadele etmem için beni tamamen serbest bıraktığı anlamına geliyordu.

Bu bana hiç yardımcı olmadı. Hâlâ cüssesiyle girintili kapımı kapatıyordu, bu yüzden olabildiğince geriye kaçmaktan başka bir şey yapamıyordum. Lime lime olmuş etekliğimi aşağıya çektim ve içimdeki dehşet dalgasını kontrol etmek için savaştım.

Birden saldırganım tökezledi ve düştü, görüş alanımdan çıktı ama kıvrılmış bedenimi dışarıda biriken sürüye gösterdi.

Sıksa, traşlı bir adam bana doğru fırladı ve bileğimi yakaladı. Bir saniye içinde omzunun üzerindeydim ve o da etrafında döndü. Saklandığım yerden iki adım uzaklaşmadan başka biri karnına bir yumruk .

Beni düşürdü.

Sırt üstü yere düştüm, yaralanmamıştım ve koşmaya kararlıydım.

Birkaç şey aynı anda belirginleşti. Geriye kalan tüm erkeklerden oluşan büyük bir çete koridoru doldurmuştu, bağırışlar ve tartışmalar havayı dolduruyordu. Kırmızı gözlü saldırganım yerde, kendisinden bile daha iri bir yarışmacı tarafından yumruklanıyordu. Gözlerinde öfke olan biri. Kalbimin şarkı söylemesine ve göğsümde umut çiçekleri açmasına neden olan biri.

Malachi'ydi. Bir şekilde burada. Bir şekilde dövüşün içinde.

O kadar büyüktü ki. Kalın kol kasları, hantal gövdesine yayılan ve yumuşak mavi kot pantolonunun bel bandının altında kaybolan mürekkep işlerinin altında dalgalanıyordu. Yüzü iskelet bir bandananın altında saklı olsa da şakağındaki dövme ve boğazına nasıl bağlandığını biliyordum. Yüz hatlarını çok iyi incelemiştim.

Aynı hızla umudum da öldü.

Eller beni arbededen yakaladı ve aynı anda birkaç yöne doğru çekti. Eğildim ve tekmeledim. Parmaklar kollarıma saplandı, acı yankılandı. Bir yırtılmayla siyah elbisem üzerimden söküldü ve çıplaklığımı gizlemek için beni sıkan tutamakları sıktım ama bırakın beş ya da on adamı, tek bir adama karşı bile şansım yoktu.

Sonunda sesimi buldum. "Malachi," diye bağırdım.

Öfkeyle dövdüğü başını kaldırdı.

"Malachi Hunan?" diye nefes aldı biri. Bunu kim söylediye, bana tutunduğu yeri bıraktı.

" sanıyordum," diye ekledi bir başkası.

Benimkinin üzerinde bir yüz belirdi. Bir başka kararlı yabancı. Kot pantolonunun düğmelerini açarken diğerlerine "Bacaklarını tutun," diye emretti.

"Hayır!" Bağırdım.

Yapamazdı. Eğer başarsaydı, ben onun olurum ve her şey yanlış olurdu.

Malachi bir kükreme sesi çıkardı ve sallanarak geldi. İntikamcı bir melek gibi kitleyi itip kaktı, yolunu kesen bir adamı hiçbir ağırlığı yokmuş gibi kenara fırlattı.

"Benim," diye hırladı.

Evet. Onun. Sadece onun. Kendimi kurtarmaya çalıştım ve ayağa kalkmayı başardım, mahvolmuş elbisem tamamen düştü ve beni tamamen çıplak bıraktı. Üç adam parçalanmış kumaş üzerinde bir kurt sürüsünün ete saldırması gibi kavga ederken, diğerleri beni yakaladı, kalçamı, belimi, göğsümü mıncıkladı. Çıplaklığımdan utanç duymam gerekirdi ama diğer tüm duygular, korku, dehşet, hepsi beni terk etti.

Malachi, "Ona elini sürersen bütün parmaklarını kırarım," diye yemin etti.

Birkaç el bıraktı, ama korkunç biri arkama doğru itti, sert aleti beni dürttü ve onu açmaya ve kazanmaya çalıştı.

oyun. Ciyakladım ve ondan uzaklaştım.

Malachi tam olarak doğru saniyede bana ulaştı. Yarı yarıya üzerine düştüm. Yüzüme umutsuz bir bakış atarak büyük bir kolunu bana doladı.

"Seni tuttum meleğim."

Kafasını çevirmeden, popomu dürten adamın boğazını sıktı ve onu yere serdi, boğulma sesi öksürüğe dönüşürken kaybeden adam başladı.

Berrak, soluk mavi gözlerimi tuttu. "Seni bulmakta geç kaldığım için çok özür dilerim. Burada olduğunu bilmiyordum. Gelmediğini sanıyordum."

Sarsıntılı hareketlerle başımı salladım. Beni hatırlamıştı. "Ben de aynısını düşünmüştüm."

Kanlı parmak eklemlerini hafifçe yanağımdan aşağı kaydırды, sonra vücuduma baktı ve inledi. "Ne yapmam gerektiğini biliyorsun. İzniniz var mı?"

Başımı salladım.

Malachi göremediğim birine doğru savurdu. Artık sadece onu görüyordum. Beni yere indirdi ve etrafa saçılmış bedenlerin ortasında kot pantolonunu açtı ve bacaklarımın arasına diz çöktü.

Güzel, umutsuz bakışları benimkileri esir aldı. Aletini göbeğimde bir aşağı bir yukarı gezdirerek yerine oturttu, sonra vücudumu kendi vücuduyla kaplamak için yukarı doğru kaydı. Tatlı bir hareketle ve hâlâ içime girmeden alnını benimkine dayadı. "Senin adın, meleğim."

"Emmeline Watts."

"Benim olduğunu iddia ediyorum, Emmeline."

İçime girdi, ağzı açık kaldı ve benden, ondan ya da ikimizden birden korkunç bir inilti yükseldi.

İkinci bir hamleyle neredeyse tamamen içime girdi, ama cüssesi gözlerimi yaşartıyordu. İçimde çok iyi hissediyordu. Bir çilenin sonunda mükemmel bir şekilde doğru.

Ondan başka bir şey fark etmedim.

Sırtımın altındaki betonun pürüzsüz ya da pürüzlü, sıcak ya da soğuk olması değil.

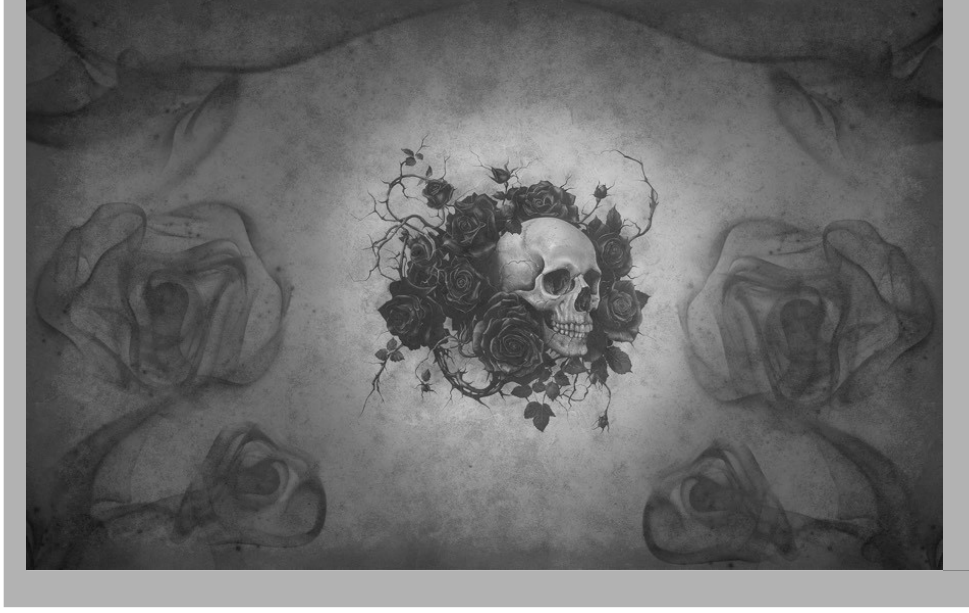
Sadece vücudu benimkini sahipleniyordu ve tüm duyularım ona göre ayarlanmıştı.

Malachi içime tamamen oturana kadar kalçalarını döndürdü. Onun etrafında kasıldım ve zevkle nefes aldım.

Şeytani gülümsemesi kalçalarının hareketiyle birlikte geldi. Beni doldurdu ve gerdi. Ağzı benimkini kabarcıklı bir öpücükle aldı. O ana kadar benimkini hiç tatmamışken nasıl olmuştu da dudaklarının şeklini biliyordum? Sadece saplantı ve takip yoluyla, ama hayal gücüm beni başımı döndürecek kadar hızlı yükselten gerçek şeyin yanında hiçbir şeydi.

Demek iyi seks böyle bir şeydi. Daha önce hiç yapmamıştım. Bir kere bile. İstesem de karşı koyamayacağım bir orgazmın eşiğindeyken beni bıraktı.

"Ben Malachi Hunan. Ve seni seviyorum." Parçalandım ve düştüm.

Bölüm 9

M *alachi*

Emmeline'in tatlı bedeninin benimkini almasından ve onu içten ve dıştan işaretleme ihtiyacından kaynaklanan amansız bir güç patlamasıyla ona vurdum. Dudaklarım kulağını buldu.

"Seni buradan çıkarabilmem için gelmem gerekiyor ama yemin ederim eve döndüğümüzde bunu doğru yapmak için zaman ayıracağım. İnanılmaz vücudunun her parçasına tapacağım."

Başını salladı ve başını geriye doğru eğerek vücudumun istediğini yapması için beni serbest bıraktı.

Çok uzun sürmedi.

Etrafımızdaki erkekler, onlara verdiğim yaraları izliyor ya da inliyorlardı. Boğazına yumruk atıp yere serdiğim biri öksürdü, ama bizi görünce hâlâ sikini çalıştırıyordu. Dişlerimi gösterdim.

"Gözlerini benim olandan ayır."

Sarsılarak uzaklaştı.

Emmeline'e geri döndüm ve onu öptüm. "Benim. Sonsuza dek benim. Bu bir başlangıç."

Güzel kahverengi gözlerini açtı. "Senin," diye kabul etti.

Onun rızası benim tetikleyicimdi ve noktam beni bir ton tuğla gibi vurdu. Ona doğru sertçe ittim ve boşaldım.

Uzun ve alçak sesle inledi. Bu sese bayıldım. Onu sevdim.

Yine bir siren sesi duyuldu ve ardından kapıların kilitleri açıldı. Her şey bitmişti. Bizim iddiamız sonuncusuydu.

Bana iki kere söylemen gerekmiyordu.

Emmeline'i kaldırdım, aletim hâlâ içindeydi ve onu bodrumdan çıkışa doğru taşıdım. Kulübün neon-pembe ışıkları geceyi ve otoparkı aydınlatıyordu. Koridordan geçerken, iskelet ekip biz geçerken bağırdı, iddia edilen çiftlerden ilk ayrılanlar değil ama en iyileri.

Dışarıda, Kasım ayının soğuk havasında bir kalabalık bağırp çağırıyordu. Parti atmosferi bir derece yükselmiş ve çılgınlığa dönüşmüştü. Neyse ki kimse yolumuza çıkmaya cesaret edemedi.

Arabam zaten açıktı ve yanında iskelet ekibinin infazcısı . Bana anahtarlarımı uzattı. "Mutlu çifti tebrik ederim."

Emmeline'i yolcu tarafına taşıyarak onu da görmezden geldim. Gri tişörtüm koltuğun üzerinde bekliyordu ve isteksizce içinden çıktım ve tişörtü kafasına geçirdim.

"Çok güzelsin."

Gözleri yuvarlandı, çok güzeldi ve duygularla parlıyordu. "Sen de öylesin."

Onu istemiyordum, onu yanımda tutmak, onun içinde olmak için en zorlayıcı dürtüyle savaşıyordum. Aynı şekilde o da kollarıma yapıştı.

"Hızlı süreceğim," diye söz verdim.

Emmeline titrek bir şekilde başını salladı ve onu bağlamama izin verdi. Sonra kapısını kapattım, kendimi gizledim ve yanıma döndüm.

Bir tezahürat daha yükseldi. İçimde bir gurur patlaması oldu.

"Lanet olası iddia," diye kükredim izleyenlere, yeni bir ateşli alkış ve bağırış dalgası aldım.

Şoför koltuğunda, motor çalışmış ve sıcaktan bunalmış bir halde ayakkabılarımı bulma zahmetine girmedim. Onun yerine gaza bastım ve hızla uzaklaştık.

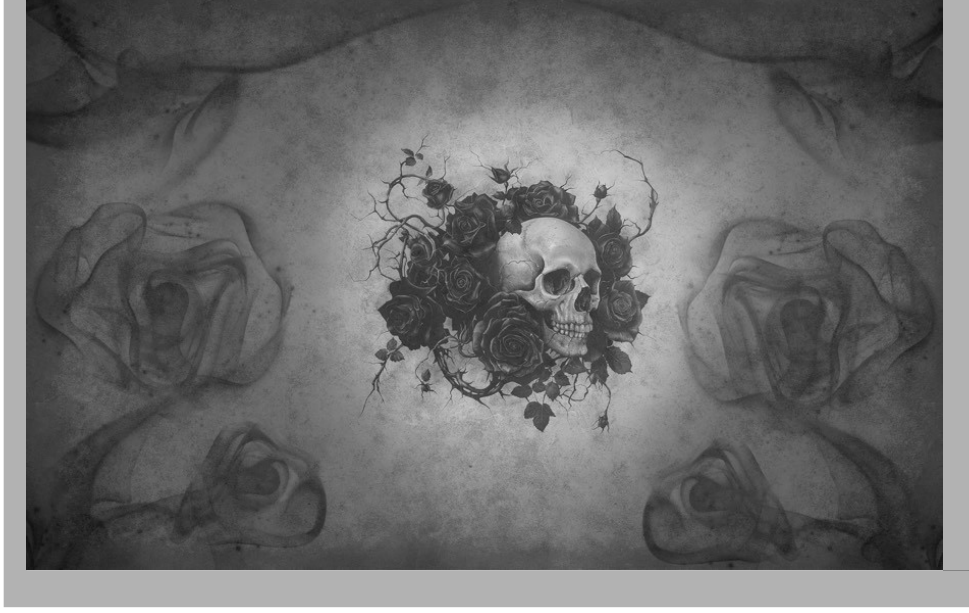
Gece inanılmazdı. Tüm olasılıklara rağmen, tam olarak istediğimi elde etmiştim.

Bu sadece başlangıçtı.

Emmeline'e zaten takıntılıydım ama onu bu yolculuğa benimle birlikte çıkarmak için ince bir ip üzerinde yürümem gerekiyordu. Eğer çok sert davranırsam, onu korkutabilirdim. Yeterince göstermezsem, bana olan ihtiyacı azalabilir ve otuz günün sonunda beni terk edebilirdi.

Kalbimi koluma takmıştım, bu yüzden ona gerçeklerden başka bir şey söyleyebileceğimden emin değıldim.

Onu uzaklaştırmayacak kadar yavaş yapacağımı ummak zorundaydım.

Bölüm 10

E mmeline

Malachi'nin arabasının farları şehirden çıkış yolumuzda geceyi delip geçti. Trafik etrafımızda akıyordu. Koltuğumda ona doğru kıvrıldım, uzun gömleğini dizlerimin üzerine sıkıştırdım. Bunun dışında tamamen çıplaktım. O da kot pantolonu dışında çıplaktı, iskelet bandanası yoktu.

Arabanın karanlık iç kısmında bile beni sahiplenen adam canlıydı. Bunun için başka bir kelime yoktu. Hayattan daha büyüktü. Görmezden gelmek imkansızdı.

Mürekkep işi ; tam kollarda yıldızlar, dalgalar ve buğday başağına benzeyen desenlerin bir karışımı. Boğazından çıkıp yüzünün yan tarafına doğru kıvrılan karmaşık desen alevler saçıyordu. Tanrım, tam bir baş belasıydı.

Ve çok sert bakıyordum.

Bakışlarımı kucağıma indirdim, yanaklarım ısınıyordu.

Malachi'nin eli vites kolunu bırakıp parmaklarımızı birbirine doladı. "Gözlerini benden ayırma."

Yutkundum ve itaat ettim.

"Daha iyi." Dudakları kıvrıldı. "Seçme şansım olsaydı, seni izlemekten başka bir şey yapmazdım meleğim. Ama önce bizi sağ salim eve götüreceğim."

"Nerede yaşıyorsun?"

"Lanet , sesin sihirli. Greenfield'da bir evim var." "Şehirde, nehir kenarında bir dairem var."

Başparmağı parmak eklemlerimin üzerinde gezindi. "Yarın bana gösterebilirsin.

Eşyalarını alman için seni oraya götüreceğim."

Duraksamam üzerine aceleyle devam etti: "Yani, eğer benim evimde kalmak istersen. Ben de seninkine gelebilirim, böylece orada birlikte olabiliriz. Her iki şekilde de mutluyum."

Ben de öyleydim. Şimdi bodrumdan çıkmıştık ve artık sürü tarafından tehlikede değildim, ona olan güvenim değişebilirdi. Ama değişmedi. Aksine, ihtiyacım daha da arttı.

"İki saatten fazla ayrı kalamayız," diye Shade'in bana söylediklerini tekrarladım. "Yani, olmak istediğimden değil."

"Tek istediğim seninle olmak."

Rahatlayarak nefes verdim. "Aynı. Bu çok garip. Bu arada ben bir cerrahım."

Gülümsemesi kurt gibi bir sırtışı dönüşü ve içimi bir ihtiyaç telaşı kapladı. "Bunda garip bir şey yok. Ben bir dövüşçüyüm. Karma dövüş sanatları. Cerrah ve MMA dövüşçüsü. Birbirimiz için yaratılmışız. Seni depoda gördüğüm anda bunu anladım ve bu kesinlik daha da güçlendi. Tekrar içinde olmak için ölüyorum."

Damarlarımda bir heyecan dolaştı.

"Aslında..." Malachi dikiz aynasından baktı, sonra aniden yoldan çıkıp çakıllı bir patıkaya girdi. Motoru durdurup bana döndü. "Seni tatmama izin ver. Lütfen, meleğim. Eğer ağzıma almazsam ölebilirim."

Gülüşüm nefesli bir iniltiyle karıştı.

Bir anda emniyet kemerlerimizi çözdü ve beni daha iyi ayarlamak için parmaklarını popomun altına soktu. Kapı çerçevesine doğru kaydım ve bacaklarımı açmasına izin verdim, biraz utanmıştım ama umutsuzca istediği şeye ihtiyacım vardı. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Bir akşam içinde tamamen muhtaç bir cinsel varlığa dönüşmüştüm. Sadece onun için.

Arabanın karanlığında bacaklarımı omuzlarına çekti ve dizimi öptü, sonra da uyluğumun iç kısmına doğru bir çizgi çizdi.

"Benim."

Beni tam klitorisimden öptü. Dudaklarıyla beni diline ayırdı ve beni kıpır kıpır eden son derece ateşli bir hareketle içime sokmak için aşağı kaydırıldı.

"Senin lanet tadın... İkimizin toplamı. Angel..."

Tekrar içime doğru yaladı, sıcak dilini içime soktu. Elleri kalçalarım dolandı, böylece beni kaldırıp daha iyi karşılayabilecekti.

Ağzını. Tanrım, beni nasıl da yutuyordu. İyileştirilmiş ağıyla tekrar içime girdi, sonra dilinin ucunu G noktama değdirdi.

Arabanın sessizliğinde inledim.

"Biraz daha. Seni duymam gerek."

Klitorisimi emdi ve bir elini serbest bırakmak için tutuşunu ayarladı. Kalın parmakları etimi sıktı ve sonra beni yarattığı kaygan karmaşanın üzerinde kaymaya başladı. İçime iki kez soktu. Zevkle inledim. Onları eğdi ve ben şehvetin şokuyla sarsıldım. Malachi ben nefes nefese kalana kadar benimle oynadı.

"Benim için gel, Emmeline. Bunu bana ver ki aklımı kaybetmeden bizi eve götürebileyim."

Ona istediğini vermek için çok az şey yapmam gerekti. Sanki beynime ayarlanmış gibiydi. Her ihtiyaç patlamasını öngördü ve parmak itişlerini ikiye katladı. Üçüncü bir ekleme beni kontrol edebileceğim sınırlara kadar götürdü. Beni emdi. Oynadı ve bana onu almaktan başka hiçbir şey için yer bırakmadı.

Göz kamaştırıcı ve parlak bir orgazmla inleyerek .

Beynimin yeniden devreye girmesi baş döndürücü bir dakika sürdü. Aynı şekilde, Malachi de zor nefes aldı. Beni ayağa kaldırdı ve kemerimi tekrar yerine taktı, sonra elini yüzüne götürdü ve inledi. "Böyle bir duyguyu hiç tatmamıştım."

Ben de bilmiyordum ve bunun gerçek olmasını o kadar çok istiyordum ki. Şu anda kendimi tanıyamıyordum.

Bizi tekrar yola çıkardı ve bacaklarım onun omuzlarındayken yanımdan geçen arabaları düşününce yüzüm kızardı. Özellikle de onun ünlü statüsü düşünüldüğünde.

Bunu bildiğimi bilmiyordu ama onu tanıdığımdan şüphelenebilirdi.

Kafamın arkasındaki küçük bir ses beni uyardı. Ben dürüst bir kadındım. Her zaman öyleydim. Ama ona internette onu saplantılı bir şekilde takip ettiğimi söylersem ne düşünürdü? Sadece başka bir hayran olduğumu mu?

Ya da belki de bu alışılmadık ama çarpıcı ilişki başlangıcında tek yol dürüstlüktü. En azından eninde sonunda.

Küçük bir köye varana kadar Deadwater'ın ötesindeki kırsal alanda seyahat ettik. Malachi arabayı bizi içeri almak için açılan bir dizi çift kapıya doğru sürdü.

Üst kattaki yatak odası pencerelerinin yarısına kadar inen saz çatılı beyaz bir eve çıkan araba yolunda yumuşak lambalar yanıyordu. Saçakları minik ışıklar süslüyordu. Bir çikolata kutusundan fırlamış gibi görünüyordu. Biri benden mükemmel evimi tarif etmemi isteseydi, endişe verici bir şekilde buna benzerdi.

Hayretle baktım.

Malachi arabayı park ettikten sonra atlayıp kapıma geldi. Beni gelin gibi kollarına aldı. "Evine hoş geldin."

Beni ön kapıya kadar taşıdı ve bir panelin arkasına gizlenmiş gizli bir tarayıcı kullanarak kapının kilidini açtı.

"Sabahleyin ev için biyometrik sisteminizi kuracağım. Güvenlik benim için önemli."

"Ünlü olduğun için mi?"

Beni eşikten geçirdi. "Bunu zaten biliyor muydun?"

Kendimi tekmeleyebilirdim. Bir dövüşçü olduğunu söylemişti ama kariyerindeki çoğu sporcu muhtemelen ünlü değildi. "Soyunma odasındaki kadınlardan biri bundan bahsetti."

Yalan değil, ama sapıklığın itirafı da değil.

Beni rahatlatmak için açıklamamı kabul etti ve eve girmeye devam etti, giderken ışıkları yaktı. Geniş bir koridor, solda odun sobası olan rahat bir oturma odasına, sağda bir çalışma odasına, ileride merdivenlere ve ötesinde geniş bir mutfağa yol veriyordu.

Malachi odaları işaret etti ve beni mutfağa götürdü. "Aç mısın? Bir şeyler yapacağım."

Beni bir tabureye oturttu ve ona göz

kıptım. "Yemek yapabiliyor musun?"

O şeytani sırıtış geri döndü ve ortalığı temizledikten sonra büyük gümüş buzdolabını açtı. "Kendi yemeğini sıfırdan hazırlamaktan daha sağlıklı bir şey yok. Uzun zamandır kendime bakıyorum, Emmeline. Şimdi de seninle ilgileneceğim. Tavuk ve brokolili kremalı makarna kulağa hoş geliyor mu?"

"Kulağa harika geliyor."

"Güzel. Ben yemek hazırlayayım, sen de bana Emmeline Watts hakkında bilinmesi gereken her şeyi anlat."

Soyadımı hatırlamıştı. Üstesinden gelmekten çok yutkundum ama kariyerimi anlatacak kelimeleri bulmayı başardım. Malachi takdirle mırıldandı, malzeme listesini gözden geçirdi ve parlak gümüş ocağın arka gözünde bir tencere su kaynatmaya başladı.

Ben eğitim yıllarımı ve stajlarımı anlatırken, o tavuk ve brokoliyi tavada kızarttı, bir yandan da linguine kaynıyordu. Daha sonra ıspanağı tavada soldurdu, ardından çam fıstığı ve krem peynir ekledi ve son olarak pişmiş linguine'li sudan çıkararak yemeğin geri kalanına karıştırdı.

"Bunu çok basit gösterdin," dedim ona. "Ben hiç yemek yapamam."

Hantal omuzlarını silkti. "Önemli şeylerle meşguldün. Mükemmel bir eş olmamızın bir başka nedeni de bu çünkü ikimiz için de bu işi hallettim. Deadwater Hastanesi'nde ameliyat yapacaksın. Eve döndüğünde seni ben besleyeceğim."

Nefesim kesildi. "Bunu çok zahmetsizce söylüyorsun. Biz yabancıyız."

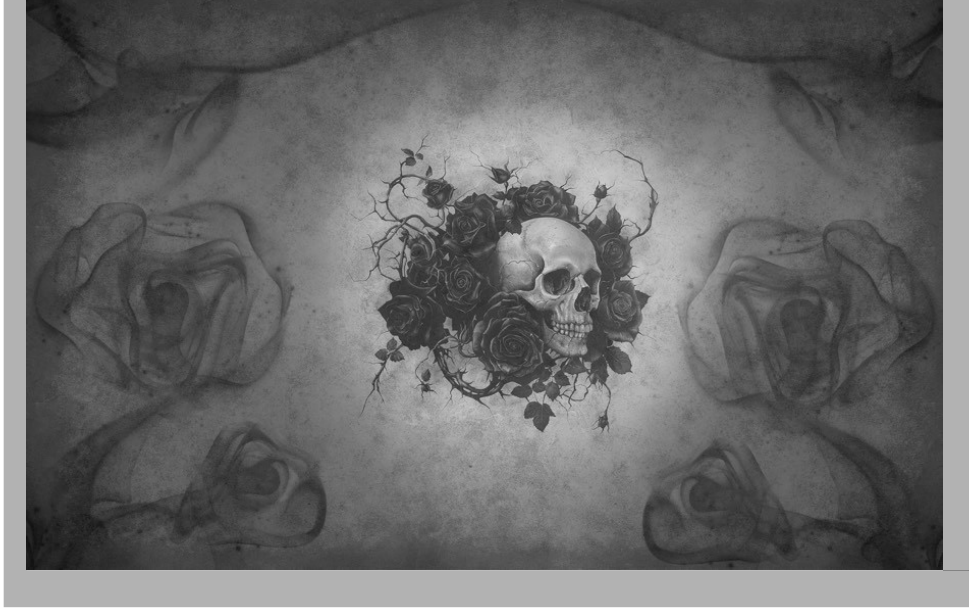
Malachi son ocağı da kapattı ve yanıma geldi. Yaklaşmak için dizlerimi ayırdı ve çenemi yukarı kaldırdı. "dinle. Biz yabancı değiliz. Seninle ilgili hiçbir şey tuhaf değil. Umarım sen de benim için aynı şeyi hissediyorsundur. En azından bunu yapabilmem için bana bir şans ver."

O haklıydı. Yavaşça başımı eğdim.

Malachi alnıma çok kısa süren yumuşak bir öpücük kondurdu. Sesi hırçın çıkmıştı. "Ben yemekleri tabaklara koyarken sen de temizlenmek istersen banyo koridorun sonunda. İnan bana, enerjiye ihtiyacın olacak."

Umutsuz bir şehvetle titredim ama dediğini yaptım. Sadece bir saat önce, beni pençeleyen adamlarla bir savaşın ortasındaydım. Dokunuşlarının silinmesini istedim. Gerçekten bir duşa ihtiyacım vardı ama önce yemek.

Ancak daha sonra, yemekten ve Malachi'nin ellerini üzerimde gezdirdiği bir duştan sonra bir şeyi fark ettim. Aslında ona hangi hastanede hiç söylememiştim. Kocaman yatağında onun kollarında uykuya daldım ve kendime onun bir varsayımda bulunduğunu ve bunun gayet normal olduğunu söyledim.

Bölüm 11

M *alachi*

Normalde şafak vakti kalkar ve kırlarda koşuya çıkmadan önce evimdeki spor salonuna giderdim. Ama bugün farklıydı. Yatak odamın ilk ışıklarında, kollarımda hâlâ uyumakta olan kumral saçlı bir güzel vardı.

Bodrumda sevişmiştik. Arabada ona oral seks yapmıştım. Duşta onu yemiş, sonra da duvara yaslayıp sikmiştim. Gecenin bir vakti tekrar içine girmiştım. Yine de aletim çoktan taş gibi sertleşmiş ve onun mükemmel kıcına girmişti.

Akılsızca salladım ve aletim arkadan bacaklarının arasına kaydı. Hafifçe nefes verdi ama uyanmadı. İkimiz de çıplak uyumuştuk ve bir saniye içinde onun girişindeydim ve yavaşça içeri doğru itiyordum.

Vücudu bana yol verdi. Her yönden büyük bir delikanlıydım. Islak ve hazır olmasına rağmen muhtemelen ağrıyordu ve kesinlikle bitkin düşmüştü. Belki de uyanmaması bu ilk sefer için daha iyiydi.

Tamamen içine girdiğimde, hareketsiz kaldım, duyum ve yakıcı ihtiyaçla nefes aldım. Tek istediğim onu sertçe becermekti ama bu eğlenceyi mahvederdi. Bunun yerine battaniyeyi yavaşça üzerimizden sıyırdım ve artık gün ışığına sahip olduğum için onun inanılmaz vücudunu doyasıya siktim.

Emmeline benim için tasarlanmıştı. Çok güzeldi. Gördüğüm tüm kızlardan daha güzeldi. Emmek istediğim göğüsleri

ağır ve yuvarlaktı. Bir noktada, üzerinde bir ısırık izi bırakmışım. Bu manzara sikimi daha da kabarttı.

Bakışlarımı ondan aşağıya doğru çekmeye devam ettim, beline daldırdım, sonra kalçalarının kıvrımına yükseldim, sonra tekrar kıcının sikilebilir küreciklerine ve onu mızrakla açtığım yere geri döndüm. Siktir. Sikimin amındaki görüntüsü içimde daha önce hiç hissetmediğim bir arzu sarmalına yol açtı.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki duyacağından emindim.

Uzun bir kolla yatak başlığını kavradım ve açığı kullanarak onu nazıkçe becerdim. O kadar yavaş gidiyordum ki bu bir işkence egzersiziydi ama duramayacak kadar zevk alıyordum.

İçindeki her sonsuz ölçülü süzülüşte, pozisyonumu korudum, onun içinde sertleştim ve boşalma ihtiyacıyla nefes aldım. Sonra geri çekildim, pazularım vücudumun geri kalanını hareketsiz tutarken gergindi.

Uyumaya devam etti, ancak alnında bir şeylerin döndüğüne dair belki bir dereceye kadar farkındalık vardı. Uyanmamasını, içgüdüsel düzeyde benimle yeterince güvende hissettiğine dair iyi bir işaret olarak kabul ettim.

Güzel bir eziyetten sonra kollarım titredi. Bunu saatlerce sürdürmek istiyordum ama onu uyutmanın hiçbir yolu yoktu. Ona sahip olmak için ihtiyacım olan onca yol varken, bunu listeden çıkarmışım.

Yine de bu bir yapmayacağım anlamına gelmiyordu.

Geri çekildim ve taşaklarım acı verecek kadar gerildi. Her zaman dayanma gücümle gurur duymuşumdur. Bu o zaman değildi.

Nefes nefese geri ittim ve bedenimin kendi yolunu çizmesine izin verdim. Zihinsel kafesi serbest bıraktım ve ses çıkarmamak için çenem sıkıca kenetlenmiş halde boşaldım.

İçinde sikim zonkluyor ve onu dölleriyle dolduruyordu. Beni böyle giymesine ihtiyacım vardı. Onu içten ve dıştan ele geçirdiğimi bilmeye ihtiyacım vardı.

Sonunda gülümsedim ve kendimden memnun bir şekilde gözlerimi kapattım.

Emmeline yumuşak bir inilti çıkardı. Yer değiştirdi ve eli bacaklarının arasına gitti. Aletimin kalın tabanının onu ayırdığı yere dokundu. "İçimdesin."

Sırt üstü yuvarlandım ve onu yanıma aldım. "Bacaklarını benimkilerin üzerine aç ki inanılmaz vücuduna tam erişimim olsun."

Bana itaat etti ve başıma dokunmak için iki kolunu da geriye uzattı. Bu bana ellerimi onun her yerinde serbestçe gezdirme imkânı verdi. Göğüslerinden iki avuç aldım ve onlarla oynadım, gözlerim kapalıydı çünkü yatağın üzerinde onu görebileceğim bir aynaya gerçekten ihtiyacım vardı.

Meme uçlarını çimdikledim ve çekiştirdim. Emmeline'in amcığı yarı sertleşmiş aletimin etrafında titreşerek onu yeniden canlandırdı.

"Seni yalnız bırakamayacağım," dedim ona. Bir elimi uyluklarının birleştiği yere götürdüm ve parmaklarımı ondan sızan kaygan uyarılmamızla kapladım, sonra klitorisini kızdırmak için geri döndüm.

İnledi. Daha da kalınlaştırdım.

"Oyunun kurallarına göre her gün sevişmemiz gerekiyor ama bu halimle senden zar zor çıkacağım."

"Tanrım," diye inledi.

Akılsızca kalçalarımı salladım. "Birlikte otuz günümüz var ve herhangi bir yükümlülüğün dışında, tek niyetim seni beslemek ve becermek. Bana anladığını söyle."

"İstiyorum. İstiyorum."

Ona pençe attım ve sııttım, alttan sertçe kıpırdandım. "Bu özel kelimeleri evlendiğimiz zamana sakla meleğim. Onlara ihtiyacın olacak. Şimdi delirmeden önce benim için gel."

Alçak sesle inledi ve başını geriye attı, parçalanıp göğsüme çok güzel boşalana kadar oynamama izin verdi. Onu kendime kenetledim ve günün ikinci orgazmını kovalayarak bir manyak gibi çırpındım. İlkini bildiğinden değil.

"Benim," diye homurdandım vururken. "Sonsuza kadar benim."

Birkaç saat sonra arabaya geri döndük ve

Ölü su. Emmeline'e giysi ve kişisel eşyaları dışında ihtiyacı olan her şeyi sağlayabilirdim ve evimizde rahat etmesini istiyordum.

İçinde telefonu, anahtarları ve şanslı bir kıyafet değişikliği olan çantasından başka bir şeyi yoktu - arabamın arkasına konmuştu, arabaya tekrar binene kadar ikimiz de fark etmemiştik ama şehre ve dairesine hızlı bir yolculuk gerekiyordu.

Telefonunu bile kontrol etmedi, ben arabayı sürerken zamanını bana utangaç bakışlarla bakarak geçirdi.

"O güzel kafanın içinde neler oluyor?" diye sordum.

Muhtemelen çok sert çıktığım içindir. Onu durmadan azarladım. Lanet olsun. Evlilikten bahsetmişim. Çılgınlığı azaltmam gerekiyordu.

"Sadece ... Açıklaması çok zor."

Kolayca omuz silktilim. "Öyle değil. Olması gereken her şey var. Sadece onunla git."

Bir kahkaha attı. "Akışına bırakmak hiç bana göre değil. Her şeyi çok düşünürüm. Düşüncesizce bir şey yapmam."

"Eminim ki üst düzey bir cerrah olmak için tam da buna ihtiyacınız vardır. Ama bu ilişkiler için nasıl sonuçlandı?"

Kaşlarını çattı. Ben devam ettim.

"Kariyerinin zirvesindeki bir kadın için, işiniz için tüm o kafa boşluğuna ihtiyacınız var. Diğer her şey için sahiplenilmeniz gerekir. Dizginleri eline alacak ve seni iyi becerecek bir erkeğe ihtiyacın vardı."

Onun için bunları yapabilecek tek kişinin ben olduğumu söylemek istedim. Ama içimdeki o uyarı devam etti. Daha doğru dürüst tanışmadan önce yaptığım her şey için, lanet olası sapık hapishanesinde zamana ihtiyacım vardı.

Kırmızı yanaklarına süzüldü. İçinde cevap veren bir ihtiyaç nabızı atıyordu. Ben.

"Dikkatli ol meleğim," diye uyardım. "Güpegündüz ve artık şehirdeyiz. Bana işaretler vermeden önce evine girene kadar bekle." Yumuşak kahkahası kulaklarıma müzik gibi geldi. "Bunu yaptın."

"Ne yapmak?"

Daha da kızardı ve "Beni iyi sik" diye fısıldadı.

Çaresizlik içinde inledim. "Tanrım, kadın. O tertemiz ağzına müstehcen kelimeler sokmaya bayılıyorum. Seni içeri aldığımda, onun yerine daha büyük bir şey koyacağım."

Küçük şok nefesi neredeyse arabayı çarpmama neden oluyordu. Bir şekilde bizi Deadwater'a saktım ve trafiğin içinden geçerek nehir kenarındaki dairesine giden caddeye ulaştım.

Emmeline daha uzun oturdu ve başını bana doğru eğdi. "Buraya geleceğini nereden bildin? Sana adresimi vermedim ama evimin hemen önündeyiz."

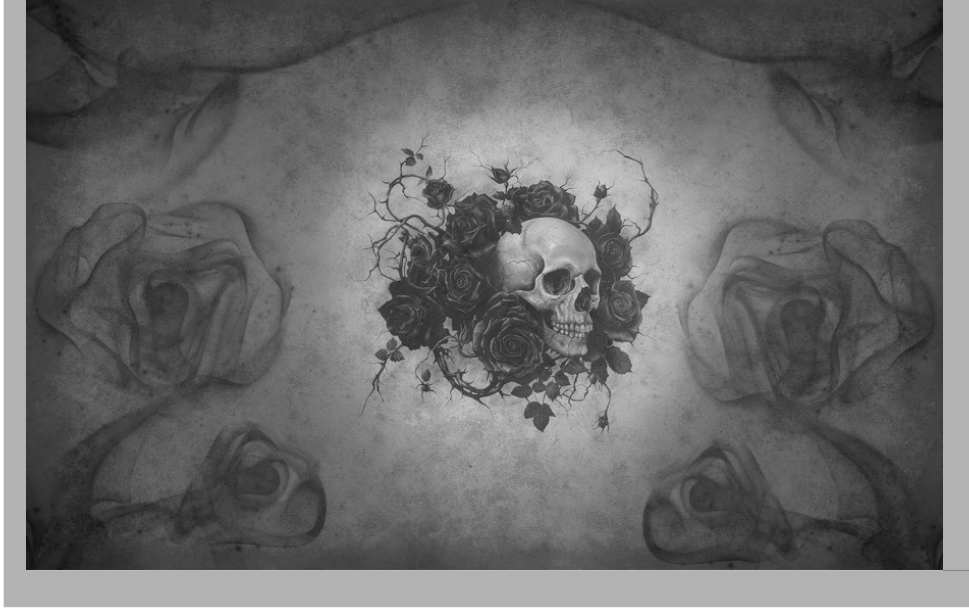
Korku üzerime çöktü. Kahretsin. Her şeyi berbat etmişim.

Çılgınlığı kontrol etmem gerekiyordu ama daha ilk engelde kendimi ele vermişim. Elbette nerede yaşadığını biliyordum. Plakasından adresini aldıktan sonra birkaç kez buraya gelmişim.

Yarım bir kahkaha attım. "Şanslı tahmin. Bana nehir kenarında bir apartman dairesinde yaşadığını söylemiştin."

Kafa karışıklığı onu terk etti. "Oh, elbette. Vay canına, şanslıymışım. Benim alanım tam şurada, eğer komşum içinde değilse."

Heh. Olmazdı. Ben de o pisliği yakalamıştım. Gerçi ona bunu söyleyemezdim, yoksa meleğim göz açıp kapayıncaya kadar uçup giderdi.

Bölüm 12

E mmeline

Daireme kadar olan yürüyüş boyunca içimde küçük panik sarmalları dans etti, sanki Malachi kapıdan içeri adımını attığı anda takip ettiğimin kanıtı ortaya çıkacakmış gibi.

Koridorda yanımda sinsice ilerliyordu, çok büyük ve tehditkârdı. Benden başka herkes için. Başkalarının beni onunla görmesini istedim. Yakaladığımla gurur duyuyordum.

İleride bir kapı açıldı ve kötü park eden komşum bir adam çıktı. Son zamanlarda yapmamış olsa da, yine eski alışkanlıklarına döneceğinden emindim. Kızgınlığım arttı. Bu konuda onu hiç azarlamamıştım ama şu anda dünyaya kafa tutabilecekmişim gibi hissediyordum.

Muhtemelen iç da olmadığı içindir. "Bay Rancide?" Ben seslendim.

Bizi fark etti ve gözleri genişledi, benden arkamdaki iri yarı adama atladı, sonra telefonunu kaldırdı ve bir çağrısı varmış gibi işaret etti ve yerine geri dönerek gözden kayboldu.

Kapalı kapıya kaşlarımı çatarak baktım, sonra kendi kapımın kilidini açtım. "Tuhaf." Malachi sırttı ve beni takip etti.

Etrafta dolaşırken onu dikkatle izledim. Dün gece evindeki halimin aksine, dairemde çok etkilenmiş gibi görünmüyordu. Onun gözlerinden gördüm. Temiz ama renksiz. Dağınıklık ve gerçek bir kimlik yok. Ben

Taşındıktan sonra evle ilgili çok az şey yaptım. Mobilyalı olarak gelmişti. Gardıropta giysilerim ve kişisel eşyalarım vardı ama başka pek bir şey yoktu.

Yatak odamda, şifonyerimin üzerinde duran birkaç resimden birini aldı. "Sizinkiler mi?"

Başımı eğdim ve bir çanta alıp gelişigüzel kıyafetler doldurdum. "İkisi de öldü. Bir araba kazası. Onları çok iyi hatırlamıyorum. Teyzem Frederica beni dokuz yaşımdan itibaren büyüttü. O bir cerrah. Yani, . Bir yıl önce öldü. Ani

kalp krizi." Bir sonraki fotoğrafa geçti, ben ve Annie keplerimiz ve önlüklerimizle, sonra son fotoğrafa, Frederica Teyze köpeğiyle, tıknaz bir Fransız Bulldog'u.

Bess.

"O köpeği çok severdim," dedim. "Elbette Frederica Teyze'yi de severdim ama Bess'le birlikte çok zaman geçirdik. Teyzem onu benim için almış bile olabilir, hatırlamıyorum."

Tanıdık bir hüznün duygusu beni vurdu. En yakın akrabalarımın hepsi ölmüştü. Aile köpeğimiz gitmişti. En iyi arkadaşım farklı bir hayat sürüyordu. Muhtemelen kendimi işe verdiğim için geçmişte beni rahatsız etmemişti, ancak bir ay boyunca izinli olmak yeni ve şaşırtıcı bir bakış açısı kazandırdı.

Sanki benim küçük acıma partimi hissetmiş gibi Malachi yanıma geldi. Çantayı elimden alıp yatağa fırlattı ve sonra bana sarıldı. Yüzümü göğsüne gömdüm, aniden yaşadığım duygu dalgasından utandım. O kadar nadiren kucaklanırdım ki, onun büyük kollarında olmak sıkı sıkıya tuttuğum bir şeyi çözdü.

"var, değil mi?" Dedim.

Başını salladı ama ben bunu görmekten ziyade hissettim. "İki kız. Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Tabii ki hayır. Yatak odanızda resimlerini gördüm. Kaç yaşındalar?"

"On dört ve on iki. Maisie, büyük olan, bana çok benziyor. Serttir ve agresif görünür ama aynı zamanda korkusuzdur da. Eğer ona işinizi söylerseniz onu kazanmak kolay olacaktır. Kadın haklarıyla yakından ilgileniyor ve üst düzey kariyerlerde temsil eksikliği konusunda öfkeli."

Bana sarılmaya devam etti. Geri çekilemeyecek kadar hoşuma gitmişti.

"Genç kızın adı Petra. Görür görmez size bayılacak çünkü çok tatlı bir kız. Onlarla tanıştığınızda göreceksiniz."

Daha rahat nefes alarak gülümsedim. "Kulağa harika geliyorlar."

"Öyleler. Maisie tesadüfen ortaya çıktı. Ben pistte yeni bir dövüşçüydim, annesi de bir hayran. Bunu kırıncı olmak için söylemiyorum. Eski sevgilim de kendini seve seve öyle adlandırdı. Geceleri farklı dövüşçülerle çalışmaktan zevk alıyordu ve hepimiz aynı şeyi yaparken kimse onu yargılamaya cesaret edemiyordu. Yirmi bir yaşındaydım ve kafamda testosterondan başka bir şey yoktu. Bana hamile olduğunu söylediğinde, ona evlenme teklif ettim. Bana gülüp şehirden kovdu. Ama bebeğin iyiliği için birlikte kalmaya çalıştık, hatta ikinci bir tane bile yaptık. Petra iki aylıkken ayrıldık çünkü Lucille bana başka birine aşık olduğunu söyledi. Kendimi onun adına mutlu buldum ki bu da hislerimin ne kadar derin olduğunu gösteriyor."

Bir an sessiz kaldı. "Çocuk istiyor musun?"

"Hayır. Daha fazlasını mı istiyorsun?" Oyuna girerek büyük bir taahhütte bulunduktan sonra bunu tartışmak için kötü bir zaman gibi geldi.

Saçlarımı karıştırarak nefes verdi. "İsteseydin seni anında hamile bırakırdım ama elimdekiyle yetiniyorum."

Malachi'nin avuç içleri bana doğru kaydı. Shade'in muhtemelen çırılçıplak soyulacağıma dair tavsiyesini ve kıyafetlerimin yok edileceği imasını dikkate alarak, çantama koyduğum tişört ve eteği örtmek için kapüşonlularından birini ödünç almıştım.

"Kalk," dedi huysuzca.

Ellerimi kaldırdım, böylece kapüşonlu tişört başımın üzerinden geçebilecekti. Onu yere attı ve beni öpmek için yanağımı avuçladı. Onu daha iyi karşılamak için ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim. Ona asla spontane bir şey yapmadığımı söylediğimde şaka yapmamıştım. Yine de bu şekilde onun içine düşmek nefes almak kadar kolaydı.

Malachi'nin hınzır ağzı yumuşak bir öpücüğü morartıcı bir talebe dönüştürdü. İri ellerinden biri tişörtümün içine girip göğsümü sertçe sıktı, sonra yatağa doğru geri çekildi.

Beni bırakarak yatağın üzerine oturdu ve çenesini kaldırdı. "Göster bana onları."

Isı yanaklarımı boyadı. Gözlerimi kapatarak titreyen parmaklarımla eteğimi sıyırdım ve tişörtü çıplak göğüslerimin üzerine kaldırdım.

Serin hava meme uçlarıma çarptı. Ya da belki de Malachi'nin seksi hırıltısıydı.

"Gözlerini benden ayırma meleğim."

Ona baktım. Bana gizli bir hayranlıkla baktı. "Çok güzelsin amina koyayım. Vücudun muhteşem."

Onu gülerek reddettim ve elimdeki malzemeyi bıraktım. "Bunu tüm kariyeri boyunca güzel kadınların etrafında olan adam söylüyor."

Kaşlarını soru sorarcasına kaldırdı.

"Seni çarpıcı bir muhabirle röportaj yaparken gördüm," diye itiraf ettim. Malachi'nin gözleri parladı. "Ne zamandı bu?"

Oh lanet olsun. Yere baktım. "Söylemek istemiyorum."

Birden ayağa fırladı ve benim alanıma girerek beni geriye doğru pencereye doğru götürdü. Oturma odasında olduğu gibi, nehre ve ötesindeki şehre bakan tavandan tabana pencerelerim vardı.

Malachi beni kucağına aldı ve ben de otomatik olarak bacaklarımı onun beline doladım. Eteğim yukarı sıyrıldı ve onu aşağı çekmeye çalıştım, ama o büyük bir eliyle bileklerimi kavradı ve beni kısıtladı.

Burnunun ucunu boynumda gezdirdi. "Bana öyle geliyor ki burada biri onun değerini bilmiyor. Bu imkansız çünkü sen, Emmeline Watts, tanıdığım en zeki, en ateşli kadınsın."

Sıkıntılı bir ses çıkardım. Durdurmak için beni öptü.

"Bunun tek bir anlamı var: Bunu sana kanıtlamam gerekiyor. Tüm dünya senin ne kadar seksi olduğunu bilmeli."

Malachi nefes kesici bir hareketle tişörtümü başımın üzerinden çekti. Gıcırdadım ve ona sarıldım, ama kendi tişörtü de aynı şekilde gitti.

Beni öptü ve soğuk cam sırtıma dokundu. Genç çiftlerin ve bekârların yaşadığı bu sitede herkes beni net bir şekilde görebilirdi. Sadece üçüncü kattaydım.

"Şimdi bu eteği çıkaracak mısın yoksa senden koparmam mı gerekecek?" diye homurdandı.

"Yırt onu," diye nefes aldım.

Kumaş ellerinde parçalanıp düştü ve beni tamamen çıplak bıraktı. Sonra kot pantolonuyla boğuştu ve aletini serbest bırakarak tek bir yumuşak hamleyle içime soktu.

"Lanet , kadın. Benim için her zaman hazırsın, değil mi?"

Cevap olarak inledim ve büyük sikinin üzerine çöktüm. Bu açıyla o kadar derine girmişti ki bir anda aklım başımdan gitti.

Malachi beni öptü ve arkamı destekleyerek ve yüzümü tutarak ona odaklanmamı sağlamak için içeri ve dışarı itti.

"Çok güzelsin." Sonra avucunu başımın yanındaki cama vurdu. "Hey, Deadwater, kadınının ne kadar güzel olduğunu görüyor musun? O benim."

Inledim ve başımı boynuna yasladım.

Malachi kara bir kahkaha attı. "Bu pencere açık mı? Boş ver. o."

Pencerenin mandalı tıkladı ve onu iterek açtı. "Rancide, seni görüyorum sinsice. Son uyarımda olduğu gibi, bir adım daha atarsan seni Ölü Su Nehri'ne atarım. Bana inanmıyorsanız, bana karşı gelen pisliklere saldırdığım için kaç kez dava edildiğimi araştırın."

Acele eden ayak seslerini belli belirsiz fark ettim ama kendimi o ana fazla kaptırmıştım. Kelimelerim nefes nefese kalmıştı. "Neden bu kadar saldırgan olman beni tahrik ediyor?"

"Çünkü seni asla incitmeyeceğimi biliyorsun. Asla bir kadına el kaldırmadım ve kaldırmayacağım. Ama sana yaklaştırmaya cüret eden her şerefsiz pişman olacak. Her genç kızı korurum ama kadını için her türlü kemiği kırar, herkesin kafatasını dağıtırım. Senin için öldürürüm, Emmeline. Sana söz veriyorum."

Daha fazlasını duymaya ihtiyacım yoktu. Sadece tüm şehrin duyabileceği bir çığlıkla boşalana kadar beni becermesi için.

Malachi sanki benim orgazmım onunkini tetiklemiş gibi hızla beni takip etti. İçime boşaldı, sonra alnını köprücük kemiğime dayayarak nefes aldı, kocaman omuzları kabarmıştı. Baş döndürücü yükseklikten yavaşça aşağı indik.

"Seni seviyorum."

Başımı kaldırdım. Bakışlarını benimkilerle birleştirdi.

Onun sözlerini yönlendirenin oyunun ruhu olduğunu biliyordum, ama onları tekrarlamak çok kolaydı.

"Ben de seni seviyorum."

Temizlendik ve muhtemelen ihtiyacım olandan daha fazla kıyafet toplayarak toplanmayı bitirdim. Yatağımın üzerindeki yığına baktım, aşırı hevesli görüldüğüm için biraz utandım.

Malachi'nin kaşları birleşti. "Peki ya geri kalanı?"

Gardırobumda hâlâ asılı duran resmi iş takımlarıma baktım. "Şu anda onlara ihtiyacım yok."

"Ama eninde sonunda olacaksın."

"Bütün bir ay izinliyim. Sorun değil."

Kaşlarını çattı ama beni rahat bıraktı.

Dışarıda arabasına döndük, Malachi bütün çantalarını taşıyordu.

"Komşuma bağırarak onu uyardığınızda ne demek istediniz?" diye sordum.

Burnunu kıvırdı. Beklenmedik derecede sevimli bir hareketti, bakakaldım.

"Bunu söylediğimi unutabilir misin?"

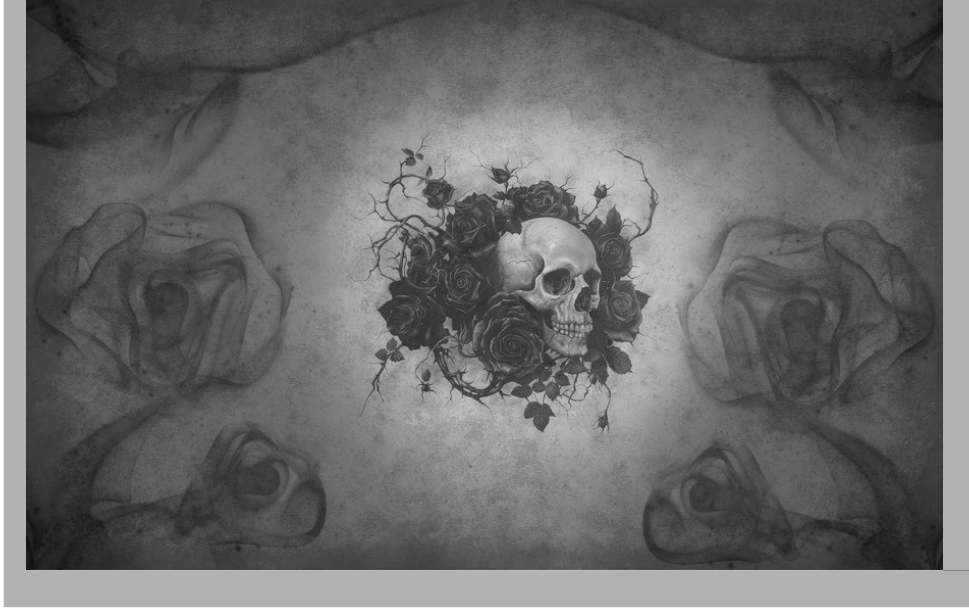
Reddetmek istedim ama duraksadım. "Eğer röportajınızı izlediğimi unutabilirseniz."

Kurnaz bakışları benimkileri yakaladı. Arabasının bagajının otomatik olarak açılması için düğmeye bastı ve bana göz kırptı. "Şimdilik. Anı yaşayabiliriz. Geçmiş ve gelecek, biz onları geri getirmeyi kabul edene kadar masanın dışında."

Vay be. "Bir şey daha var. Çocuklarınızla tanışacağımı söylemiştiniz."

"Evet. İşimden izin alabilirim ama babamdan izin alamam. Bunu istemezdim. Daha da önemlisi, onlarla tanışmanı istiyorum. Bu benim için çok önemli. Cumartesi günü geliyorlar, eğer kabul edersen."

Oh, kahretsin.

Bölüm 13

E mmeline

Malachi'yle geçirdiğim ilk haftanın geri kalanı kolay bir şekilde geçti. Konuştuk, yemek yaptı, yatakta çok zaman geçirdik. Çoğu gün spor yapıyordum, bunu izlemekten çok keyif alıyordum ve birlikte koşuya çıkıyorduk.

Her zaman daha fazla seksle sonuçlanırdı.

Evinin arkasındaki ormanda ağaçlara karşı, spor salonunda ağırlık sehpasının üzerinde. Beni üzerinde ya da üstünde istemediği bir yüzey yoktu ve ben tamamen bağımlısı olmuştum. Tek yapması gereken işaret etmek, belimi yakalamak ya da adımı söylemekti ve ben bir su birikintisi oluyordum.

Hafif bir takip sonucu keşfettiğim versiyonu, tanımaya başladığım adamın yanında hiçbir şeydi. Onunla her şeyin bu kadar basit olduğuna inanamıyordum. Hoşlanmadığım hiçbir şey yoktu. Kişiliği beni heyecanlandırıyordu. Sazdan yapılmış yazlık evine bayılıyordum. Tamamen sahipleniciydi ama kendimi korunmuş ve güvende hissettirecek şekilde.

Beni gereğinden fazla sevdiğini söylerdi. Bakışlarını benimkilere bağlar ve kelimeleri sıralardı. Neredeyse inanıyordum.

İddia maçımızdan tam bir hafta sonra Cuma günü geldi çattı.

Büyük yatağında kollarına sarıldım. "Kurallara göre bugünden itibaren daha fazla ayrı zaman geçirmemize izin var."

İki saatlik azami süremiz, otuz günümüzün geri kalanında dört saat olarak değişti.

Saçlarımı gözlerimden uzaklaştırdı. "Yapman gereken bir şey var mı?"

"Sensiz mi? Hiçbir şey."

Rahatlama yüz ifadesini kapladı. Beni göğsüne çekti ve öptü. "Bunun için teşekkürler. Ringe geri dönmeliyim ama sana ihtiyacım var."

Onu daha iyi görebilmek için kollarımı çenemin altında kavuşturdum. "Seni dövüşürken görebilecek miyim?"

"Evet, meleğim. Bana kalırsa her maça ve antrenmana geleceksin. İşe döndüğünde bunun mümkün olmayacağını biliyorum ama o zamana kadar beni görmeni istiyorum."

Arzu içimde zonkluyordu. Sadece onun ringe çıkma düşüncesi değil, otuz gün dolduktan sonraki hayatımıza dair yaptığı sıradan gönderme de. O kadar ileriye düşünmeme izin vermedim. Bunu tartışmamaya karar vermiştik. Bunu düşünmek bile korkutucuydu. Görünüşe göre onun aynı sorunu yoktu.

Malachi'nin gözleri parladı ve beni ters çevirerek yüzüstü yatağa yatırdı. "Bu seni tahrik etti. Parmak eklemlerim kan içindeyken bir pisliği yere serdiğimi hayal ettin, değil mi?"

"Evet."

"Ter. Kaslar gergin. İnsanlar adımı haykırıyor."

İnledim ve bana daha dokunmamıştı bile.

Bacaklarımı ayırdı ve kalçalarımın arasına diz çöktü. "Bunu toplum içinde saklamakta iyi olmalısın. Yoksa isteyken bunu yaptığımı hayal ederek sertleşme tehlikesiyle karşı karşıyayım."

Malachi kıcımlı kaldırdı ve beni tam bacaklarımın arasından öptü. Ağzım açık, çarşafı yumrukladım, onun için çok hazırdım.

Klitorisimi nazıkçe emdi ve benimle oynadı, dilini girişime soktu ve sonra kıcıma geri kaydıldı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Sesi gürleyerek geri döndü. "Bir şey denemek istiyorum."

"Herhangi bir şey."

Kara bir kahkaha attı. "Bu kadar istekli ve itaatkâr olmana bayılıyorum. Çok iyi bir kızsın."

Övgü karşısında ürperdim.

"Sana her şekilde hükmetmek istiyorum. Çevir meleğim."

Üzerimde diz çökerken ona baktım. Malachi başımı kavradı ve aletini ağzıma doğru yönlendirdi. Bunu daha önce bir ya da iki kez yapmıştım.

ama veren kişi olmayı tercih etti.

Onu hafifçe emdim. Başını arkaya çevirdi ve bir dakika boyunca onu daha derine sokmama izin verdi. Ağzımda zonkladığında geri çekildi, böylece sadece ucunu emiyordum.

Çenemi tuttu. "Bu konuda çok iyisin. Büyük kahverengi gözlerin beni izlerken beni ağzına aldığını görmek şimdiye kadarki en ateşli görüntü. Bu da beni bir sonraki isteğime getiriyor. Deliklerinin her birine sahip olmak. Ağzın mükemmel."

Aletini geri çekti, sonra kalçalarımın arasına doğru ilerledi ve içeri soktu.

". Tanrım, burada yaşayabilirim. Çok sıcak ve .
Ama sıradaki... Dört ayak üzerinde, meleğim."

İsteddiği gibi kendimi düzenlemem için bana alan bıraktı. Geldiğini tahmin ettiğim şey karşısında ürperdim.

Malachi bir parmağını içime soktu. "Çok ıslaksın, birazını kışın için ödünç almam gerek."

"Yapmadım, yani..."

"Biliyorum. Ağırdan alacağım. şu anda tek ihtiyacım olan rahatlanan ve oynamama izin vermen."

İhtiyaç yine duygularımı gölgede bıraktı. Sırılsıklam parmağı arka girişimi çevreledi ve onun dokunuşuyla daha da titredim. Her zaman yatak odasında vanilya olduğumu düşünürdüm. Ona kadar. Onun kirli ağzına ve taleplerine kadar. Malachi için her şeyi denerdim.

Sırtımı öptü, sonra üzerime çıkıp sikini amıma soktu, aynı anda parmağının ucunu da kışıma soktu.

"Tanrım," diye ısırdım bu garip his karşısında.

"Senin tanrın olduğumu biliyorum ama adımı haykırmanı tercih ederim."
Tekrar içime girdi, parmağı daha da derine gitti. "Bana nasıl hissettirdiğini söyle."

"Garip. Güzel."

"Daha fazlası için
yeterince iyi mi?"

Kızarak başımı salladım.

Malachi onaylarcasına inledikten sonra yatağının başucundaki masada fark etmediğim küçük bir şişeye uzandı. "O zaman kayganlaştırıcıya ihtiyacımız var," diye açıkladı.

Kapak patladı ve kaygan sıvı üzerime damladı.

Malachi amımda hareketsiz kaldı ama parmağını dairesel hareketlerle sürerek kayganlaştırıcıyı içime yaydı. Yeni ve şaşırtıcı bir arzu dalgası üzerime çöktü ve onun etrafında kenetlendim.

Malachi neşelendi ve elini aynı anda hareket ettirerek yavaş ve sabit bir ritimle beni becermeye başladı. İlkine katılmak için bir parmağını daha kaydırdı, beni gerdi ve derinlerde bir yerden zevk patlayana kadar daha da ileri gitti.

"Vücudun beni her şekilde istiyor, mi meleğim?"

Cevap olarak inledim.

"Bu küçük bakire kıcını sikmem ve seni hiç bilmediğin şekillerde boşaltmam için hazırsın. Beni duyuyor musun? Her deliğine sahip olacağım. Her parçana, tıpkı senin benim her parçama sahip olduğun gibi."

"Lütfen," diye yalvardım.

O böyle şeyler söylediğinde, yıkılıyordum. Ona sahip olmayı çok istiyordum.

Çekti ve aletin ucunu parmaklarının olduğu yere yerleştirdi. Zevkimi panik kaplamıştı ama ona güveniyordum.

"Yavaş başlayacağım. Ağzınla yaptığın gibi ucunu al. Ah, siktir."

Kayganlaştırıcının yardımıyla sikişin başını götüme soktu, sonra nefes nefese kıpırdamadan durdu. "Bunu yaparken ne kadar güzel görüldüğün hakkında hiçbir fikrin yok."

Bana kendimi güçlü hissettirdi. Garip hisler içinde nefes alarak ona baktım. Bundan nefret etmedim. "Daha fazla."

Malachi küfretti ve kalçalarını hafifçe salladı. "Seni götürebilirim," diye söz verdim.

Her santiminde beni överek daha derine indi. Bana ne yaptığını test etmek için üzerinde kıpırdandım.

"Yarısına . İnanılmazsın."

Bir santim daha itti ve göğsümü avuçlamak için uzandı, beni sıktı ve meme ucumu çimdikledi. Elini tuttum ve bacaklarımın arasına götürdüm.

"Tanrım, bana neye ihtiyacın olduğunu göstermene bayılıyorum. Bu kadar mı?" Klitorisime dokundu ve sonra ovuşturdu.

Klitorisimden başlayan ve gerilmiş kıcım tarafından eklenen zevk raporu yükseldikçe yükseldi. Malachi mavi bir akıntıya yemin etti ve aynı zamanda vücudu benimkiyle aynı hizaya gelene kadar içime daha fazla girmeye devam etti.

"Bunu sen yapıyorsun. Beni götürüyorsun. Lanet ."

Övgü o kadar harikaydı ki, yine de cevap veremiyordum, sadece inliyordum. Malachi kontrolünü kaybetti. Beni yavaşça becerdi, ta ki ben ona doğru savrulana kadar, yüzüm

çarşafı bastırıldı ve vücudum onun oyuncağı oldu. Seksin bu kadar iyi olabileceğini hiç bilmiyordum ve onsuz bir dünya hayal edemiyordum.

Boşaldığımda, birçok yerden geri tepti ve beni tekrar bir araya getireceğini bildiğim parçalara ayırdı. Onun olmak çok iyi hissettirdi. Ona ihtiyacı olanı vermeyi seviyordum.

Bir iniltiyle beni takip etti, kıcıma girdi ve söz verdiği gibi beni sahiplendi.

Sonra bana sarıldı, kalbi o kadar hızlı atıyordu ki sırtımda hissedebiliyordum. "Seni o kadar çok seviyorum ki."

Keşke bunu sonsuza dek saklayabilseydim.

Duş alıp giyindikten sonra -ayrı ayrı yoksa asla dışarı çıkamazdık-

spor salonuna ve planladığı antrenmana gitmek üzere yola çıktık. Şehre doğru giderken Malachi bana programının nasıl işlediğini anlattı. Hiçbir fikrim yokmuş gibi dinledim.

Genellikle yılda sadece iki büyük maça çıkıyordu ve son maçı Kasım ayında olduğu için Mart ayına kadar ringlere geri dönemeyecekti. Bu tembellik edebileceği anlamına gelmiyordu. Şu anda iyileşmek için az egzersiz yapıyordu ama neyse ki bir sakatlığı yoktu.

"Seni etrafta tanıtacağım, sonra da antrenörümle işe koyulacağım. Ring kenarında gözlerin üzerimde olsun istiyorum."

Koluna yaslanabilmek için koltuğumun kenarına doğru kaydım. "Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok."

"İşte benim tatlı meleğim."

"Bu sabah bana yaptıklarından sonra o kadar tatlı olduğumu sanmıyorum."

Bir kahkahaya boğuldu. "Böyle konuşursan arabayı durdurup seni yine yolun kenarında becermek zorunda kalırım."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, bu fikri ne kadar sevdiğimi kendime itiraf edemiyordum.

Deadwater Nehri'ni geçerek, daha sonra uğramamız gereken dairemin bulunduğu tarafa geçtik ve ardından banliyölere doğru devam ettik.

Bir sanayi sitesine. Malachi, üzerinde sadece *WARRIOR* yazan küçük bir tabela bulunan ve spor salonu olduğunu belirten bir deponun önüne park etti.

Şifreli bir kapıdan girdik ve Malachi beni bir koridordan geçirerek soyunma odalarını, küçük bir ofisi geçip geniş bir spor salonuna açtı.

Havada ter ve temizlik ürünlerinin kokusu vardı. Kum torbaları arka arkaya dizilmişti ve yerden yükseltilmiş fileli bir antrenman ringi vardı. Girişimizle birlikte kafalar yükseldi ve hem erkek de kadın diğer dövüşçüler ve personel Malachi'nin adını selamladı. Buraya antrenman yapmaya gelmiş gibi görünmeyen, iyi makyajlı birkaç kadın aval aval bakıyordu.

"Harika oyun," diye seslendi biri.

"Seni lanet olası efsane," diye ekledi bir diğeri. "Tıpkı dediğin gibi kızı kaptım." Yüzümü Malachi'nin koluna sakladım. "Herkes biliyor mu?"

"Burası benim spor salonum. Zorluklarımı ve zaferlerimi saklamam. Ne planladığımı biliyorlardı."

Odanın etrafındaki logolara ve amblemlere odaklandım. Tişörtlerin ve pankartların üzerinde 'Savaşçı' yazıyordu.

"Tüm spor salonu senin mi?"

Bana kurt gibi bir gülümseme verdi. "Bir sürü şeye sahibim bebeğim. Birlikte kilitli kaldık ama görmeni istediğim bir dünya var."

Eğitimin ortasında olan ve hepsi de el sallayan ya da selam veren birkaç kadın ve erkeği işaret etti.

Kalın yapılı, yaşlı bir adam koşarak yanıma geldi, saçları kısa ve kırdı, gülümsemesi ise bulaşıcıydı. Malachi'nin elini sıktı ve sonra bana döndü. "Ah, tatlım. Seni gördüğümüze sevindik. Birinin Savaşçı'yı evcilleştirmesinin zamanı gelmişti."

Gülmekten kendimi alamadım. "Benim için bir zevk, Bay...?"

Malachi söze girdi. "Koçum, Bill Trainer. İster inanın ister inanmayın, gerçek adı bu. Ayrıca son dövüşümden beri ringe çıkmadığım için beni dövmek üzere. Hadi başlayalım."

Bana çok derin, çok aleni bir öpücük verdi, sonra çantasını bir banka fırlattı ve ısınma rutinine geçmek için spor salonunu geçti. Bankta bir koltuk buldum ve istediği gibi yaptım, o egzersizlerini yaparken dikkatimi ondan ayırmadım.

Malachi Hunan geçici erkek arkadaşım olarak inanılmazdı, ama bir atlet olarak vahşi bir güzelliğe sahipti. Kısa sürede terlemişti, kalın kasları eforla belirginleşmişti. Bakışlarımı ondan ayırmakta zorlanıyordum.

Bir tek ben değildim.

Kadınlardan biri de ona bakıyordu. Yüksek at kuyruğu yapılmış sarı saçları ve belini ortaya çıkaran kırpılmış tişörtüyle göz kamaştırıcıydı. Bana bakarken bakışlarımı üzerinde hissettiği belliydi, sonra gözlerini kaçırdı, kızarması derinleşti.

Bunu bekliyordum. İzlediklerime ve eski sevgilisi hakkında söylediklerine bakılırsa, rock gruplarının olduğu gibi spor gruplarının da hayranları vardı. Malachi'nin günlerce eski sevgilileriyle takıldığından şüphem yoktu. Bunun için onu ya da başkasını yargılamadım.

Arkadaş edinme konusunda da pek iyi değildim ama şu anda, her gün yanında olduğu insanlar üzerinde iyi bir ilk izlenim bırakma şansım vardı. Çoğunlukla yanıma gelip benimle konuşamayacak kadar korkmuş görünüyorlardı.

Ayağa kalkarak başka bir kadınla birlikte durduğu yere doğru yürüdüm. "Merhaba, ben Emmeline."

Fısıltısını kesti ve uzattığım elime baktı, yüz ifadesi biraz gergindi. Yavaşça, soğuk, manikürlü parmaklarıyla elimi sıktı. "Ben Tilly. Bu da Jess."

Yaklaşık aynı yaşlarda, benzer parlak bir estetiğe sahip başka bir kadını işaret etti.

"Sizinle tanışmak çok güzel. Tırnaklarınız çok güzel."

Tilly sanki daha önce hiç görmemiş gibi şaşkınlıkla tırnaklarını inceledi. "Teşekkürler mi? Aralık ayı için yaptırmıştım."

"Kar taneleri için ölünür. Şimdi, burada yeniyim, eğer bu açık değilse. Merak ettim, bana yardım edebilir misiniz? Herhangi bir yerde kahve makinesi var mı? Ayrıca Malachi bana etraftaki birkaç kişinin ismini verdi ama başka bir şey söylemedi. Dürüst olmak gerekirse, eğer çok fazla şey istemezseniz, muhtemelen bunları hatırlatmanız işime yarayabilir."

Tilly'nin omuzları bir santim aşağı indi. "Bunu yapabilirim."

Bana çoğunlukla açık olan alanı gezdirdi, tuvaletleri gösterdi ve bir kahve almama yardım etti.

Sonra Tilly bana bankımda katıldı ve arkadaşı da koşarak diğer tarafa geçti. Aralarında, savaşmak için eğitim gören ve bana yardım etmekten gurur duydukları belli olan bazı iri adam ve kadınları çağırmak da dahil olmak üzere, orada bulunan diğer herkesin adını söylediler.

Malachi arada bir bana bakıyor, dudakları kendime bir mahkeme kurmamı onaylar gibi bir ifadeyle kıvrılıyordu. Ki bu tam olarak

Nasıl hissettirdiğini. Sanki o burada kraliyet ailesindendi ve onun olmak beni bir tür kraliçe yapıyordu.

Bill'in onun karnına yumruk atmasıyla kesilen, özellikle uzun süren bir göz teması anında içime bir sıcaklık yayıldı.

Tilly kıs kıs güldü. "Oğlun aşık olmuş."

"Umarım öyledir. Öyle olduğumu biliyorum." Başımı öne eğdim. Bu kadar çok şey söylemek istememiştim ama içimdeki yoğun duyguyu paylaşmak güzeldi.

Nefesini verdi ve bana baktı, belli ki dilinin ucunda bir şey vardı. "O zaman gerçek mi? Oyunun sunduğu şey? Söylentiler duyduk ve kulağa çok... yoğun geliyor."

"Öyleydi. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım ve bir daha asla yaşamayacağım. Bulduğumuz şey kelimelerin ötesinde."

Hem o hem de Jess şaşkınlıkla iç geçirdiler.

Malachi'yi ilk duyduğumdan beri birkaç hafta geçmişti, sonra konuşmamış olsak bile onunla yüz yüze tanışmıştım ve benim olmasının üzerinden sadece yedi gün geçmişti. Ama hayatım tamamen değişmişti. Artık geri dönüş yoktu.

Aklımdan tamamen çıkmış olan bir düşünce aklıma geldi. Bunun başlangıcı, hastanede bir konuşmaya kulak misafiri olmam ve ardından bunu en iyi arkadaşşıma anlatmamdı. Annie'nin bunu yaptığımdan haberi bile yoktu.

Berbat bir arkadaştım.

Bir an için izin istedim ve onu aramak için koşar adımlarla ön kapıdan çıktım ve Malachi'nin görüş alanından çıktım çünkü söyleyeceklerim için mahremiyete ihtiyacım vardı.

Annie cevap vermeyince ben de bir mesaj bıraktım ve mesajımı özür dileyerek bitirdim. "Önümüzdeki hafta sonu için bir yemek planlamıştık. Çok üzgünüm ama bunu yapamam. Randevu kısmını ve bana ayarladığın adamı kastediyorum. Lütfen benim adıma Ian'dan özür diler misin? Yine de seni Malachi ile tanıştırmak isterim. Onu da getirebilmem için işleri yeniden düzenleyebilir miyiz?"

Ayak sesleri duyuldu ve devasa savaşçı erkek arkadaşım yüz hatlarında azımsanmayacak derecede bir endişeyle kapıdan içeri daldı. Beni gördü ve ters ters baktı.

Dudaklarım aralandı ve telefonu kapattım.

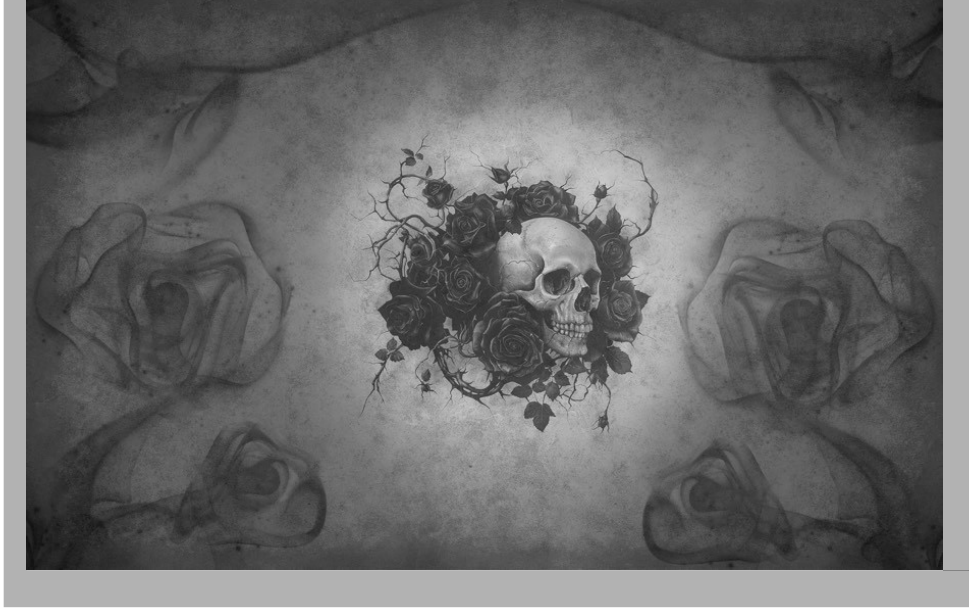
"Gözlerin üzerimde olması konusunda ne demiştin?" diye hırladı. Telefonu salladım. "Bir arama yapmam gerekiyordu."

Ama dinlemiyordu. Malachi bir saniye içinde üzerimdeydi ve beni omzunun üzerinden attı. Beni spor salonuna geri götürdü.

arkadan. "Gösteri istemiyorsanız herkes dışarı," diye bağırdı.

İnsanlar dağıldı.

Bu kadar heyecanlanmamalıydım. Sırtına beni bırakmasını talep etmeliydim. Yine de Malachi antrenman ringine tırmanıp beni yastıklı zemine fırlattığında tek yaptığım ona izin vermek oldu.

Bölüm 14

M *alachi*

Emmeline'in üzerine diz çökerek kot pantolonunu çekip açtım ve üzerinden çıkardım. "Sana gözden uzak bir yere gitmemeni söylemiştim. Herkes seni almaya çalışabilir."

Pembe dudaklarını aralayarak bana baktı. "Ama-"

"Aması yok. Bana itaatsizlik ettin ve şimdi bunun bana ne yaptığını sana göstermek için seni sert ve hızlı bir şekilde becermem gerekiyor."

Minx bir gülümseme gizledi.

Lanet olsun. Bu bir ceza değildi. İkimiz için de değildi. Üstünü yukarı çektim ve sütyeninin ön bağını açtım, böylece göğüsleri serbest kaldı. Sonra her taraflarını ısırp meme uçlarını emdim ve o inerken izler bıraktım.

Bilmediği şey, ben antrenmana başlamadan önce Bill'in buraya birinin beni aramaya geldiğini söylediği idi. Bir adam spor salonunun etrafında dolaşırken görülmüş, sonra bana meydan okuyarak ismimi sormuştu. Kendi adını söylemeyi reddetmişti ve Bill'in bana gösterdiği güvenlik kamerası görüntüsü bana hiçbir şey vermedi. Pislik herifin kasketi aşağı doğru çekilmişti ve kalın paltosu vücudunu örtüyordu. İri yapılıydı, bu da MMA sahnesinden biri olduğunu gösteriyordu ama başka türlü bir aşinalık yoktu.

Bundan hoşlanmamıştım. Beni sarsmıştı ve her ne kadar görmezden gelmeye çalışsam da, peşimde biri varsa kadınımın tehlikede olduğunu hissetmekten kendimi alamıyordum.

Emmeline bana doğru kıvrıldı ve yumuşak ellerini pazularımın üzerinde gezdirdi. Bileklerini yakaladım ve başının üstünde tuttum.

"Bacaklarını benim için aç."

Topuklarını mindere vurarak itaat etti. Şortumu çıkardım ve sikimin başını yarığına sokup çıkardım, tek bir hamlede içine girip onu ağılattım.

"Ben makul bir adam değilim." Sözlerimi sert itişlerle noktaladım. "Sana karşı hissettiklerimle başa çıkmam biraz zaman alacak."

Onu ilk gördüğüm andan beri hayalini kurduğum şekilde matın içinde becerdim.

"Seni göremediğim zaman, bu beni korkuttu. Benim evim güvenli. Burası değil. Ne yapacağı belli olmayan kudurmuş hayranlarım var. Bana meydan okumak isteyen erkekler için bir hedef olabilirim. Güvenliğiniz benim söyleyebileceğimden çok daha önemli."

Gözlerini kapatmıştı ama şimdi açtı, merak . "Eğer seni görebileceğim bir yerde durmanı söylersem, bunu yap."

Emmeline hararetle başını salladı ve sonra başını geriye eğdi. Ama bu sefer beklemiyordum. Kalçalarını tutarak içine daldım ve sert bir hırıltıyla boşaldım.

Her zaman önce onun gelmesini sağladım, genellikle birden fazla kez. Bu düzeni bilerek bozmuştum.

Nefes nefese kaldığımda kelimeler üretebilecek kadar kafam berraklaştığında, "Eğitim seansımın geri kalanında döllerimi üzerinde taşıyacaksın. Sonra buradan çıkıp senin evine döndüğümüzde, az önce kaçırdığın orgazmı telafi edeceğim. Beklemeyi daha iyi davranman için bir teşvik olarak düşün. Anlaşıldı mı?"

Emmeline boynumu tuttu ve beni bir öpücük için kendine çekti. Bir anda sıcak ve ağır bir hal aldı ve ellerimden birini tutup vücudundan aşağı itti.

Ayrıldım ve başımı sallayarak burnumun ucunu onunkine değdirdim. "Şimdi olmaz. Sonra, eğer iyiysen."

Antrenmanımın geri kalanında çalışırken güzel suratı hep benimle kaldı.

Sonunda işim bittiğinde spor salonundan ayrıldık ve Deadwater'ın merkezine geri döndük.

Emmeline'in evinin dışında, arabasının arkasına park ettim, onun ve korkunç komşusunun alanını kapattım. Koşarak yukarı çıktık ve

İçeri girdiğimiz anda kapıya doğru tuttum, elimi kot pantolonunun içine soktum ve sırlıslıklam olduğunu gördüm.

Bu beni sırttırdı. "Benim için çok ıslak."

Çenesini kaldırdı. "Bir kot pantolon giymeyeceğim. Antrenman seansının geri kalanını ıslak bir bölgem olacağından endişelenerek geçirdim."

Omuz silktim ve diz çökerek iç çamaşırlarını da çıkardım. "Herkes ne yaptığımızı biliyordu. Pek şaşırmazlardı."

Bacağını omzuma doğru çekip ağzımı güzel amcığına dayadığımda başka bir şikâyeti kalmamıştı.

Çılgınlıklarının koridordan aşağıya ulaştığına ve göt herif komşusunun duyduğuna şüphe yok.

Dilimle boşalmasını sağladıktan sonra sikimi serbest bıraktım ve onu kapıya yaslayarak siktim, ayakları yerden bir karış sarkarken her vuruşta kapı sarsılıyordu.

Sonra Emmeline duşa girdi. İşini yükseltmek için resmi bir toplantı talebi aldığından, bir takım elbise almak için buradaydık. O yıkanırken, salonunda bir telefon çaldı.

Telesekreter devreye girdi ve bir erkek sesi duyuldu. "Emmeline, ben Ian. Az önce Annie'den randevumuzu iptal ettiğini öğrendim. Bir hata yapmışsın ve işte nedeni."

Boğazını temizledi, sesi net, yüksek ve sinirliydi. "Ben bir avım. Harika bir işim var ve kadınlar beni istiyor. Benden daha iyisini bulamazsın, özellikle de senin yaşında. Yeterince güzelsin ama bu uzun sürmez. Birkaç yıl içinde, içinde bulunduğun saygın kariyere rağmen hiçbir erkek seni dikkate almayacak. Ben gerçekten senin son seçeneğim."

Görüşmenin başında gülmüştüm. Şimdi ise yanıp sönen telefona bakıyordum.

Ian daha bitirmemişti. "Seninle ilgili fikir hoşuma gittiği için, reddederek bana hakaret etmemişsin gibi davranacağım ve sana kibarca ikinci bir şans vereceğim. Annie'yi arayacak ve randevuyu kabul edeceksin, hormonal olduğunu ya da tipik kadın zihin değişimini açıklayacak bir şeyler söyleyeceksin. Yemekte bana üzgün olduğunu göstermek için dekolte bir elbise giyeceksin. Eğer kibar ve istekliysen, sana ikinci bir randevu vereceğim. Kabul ettiğini söylemek için telefonu aç. Orada olduğunu biliyorum, ama telefonu kapatmanı uzun süre affetmeyeceğim."

Haddimi aşıyordum. Siktir et, hayır yapmıyordum. Ahizeyi kaptım ve telesekreter mesajını kestim.

Ian dilini şaklattı. "İşte . Kibar olmak zor değil, değil mi?"

"Telefonunda Malachi Hunan'ı ara," dedim alçak sesle.

"Bekleyeceğim." Bir duraklama oldu. "Kim-"

"Sana tam olarak kim olduğunu söyledim.

İstediğimi yap, Ian." Ardından bir tıkırtı geldi.

"Baktığın benim," diye bilgilendirdim onu. "Yüzüm ve vücudum. Muhtemelen başka erkeklerin kanına bulanmış resimlerimin önünden geçiyorsun. Bir saniyeliğine kendini o karenin içine koy, sonra ne yaptığının farkına var. Emmeline Watts senin geleceğinde değil. Küçümseyecek ve kaba davranacak kadar sana ait değil. Ailen sana hiç terbiye verdi mi merak ediyorum. O benim. Tamamen benim. Her yönüyle benim. Beni anlıyor musun?"

"BEN... BEN..."

"Evet de, Ian."

"Evet, sizi anlıyorum Bay Hunan."

"Güzel. Artık Emmeline'in arkadaşı Annie başka randevulara gidip gitmediğini bilecek. Eğer bir daha bir kadınla bu şekilde konuştuğunu duyarsam, sana seve seve kendim görgü dersi veririm. Şimdi siktir git ve bu numarayı sil."

Kekeleyerek bir özür diledi ama ben tiksintiyle telefonu geri fırlattım.

Duşun sesinin kesildiğini belli belirsiz fark ettim. Döndüm ve Emmeline'i beyaz bir havlu içinde kapının girişinde buldum.

Bana baktı.

Yüzümü buruşturdum. "Ne kadarını duydun?" "Yeterince."

"O adam pisliğin tekiydi. Söylediklerim için özür dilemeyeceğim." "Ben mi istedim?"

Sesindeki meydan okuma karşısında aletim kıpırdandı.

Havluyu göğsünde tutarak bana doğru bir adım attı. "Her kelimesini duymadım ama anladım. Onu azarladığın için teşekkür ederim."

"Mağara adamı gibi davrandığın için kızgın değil misin?"

"Seni seviyorum. Utanmadan açık sözlüsün. Onun gibi erkeklerin böyle davranmasını sağlayan sosyal inceliklere saygı duymuyorsun. Çoğu insan Ian'ı görmezden gelir ya da güler geçerdi. Ama sen yapmadın ve biliyor musun? Dinleyebilir. Bu tavrın sende hayran olduğum şeylerden sadece biri."

İnledim ve onu kollarımın arasına alıp mükemmel ağzını öptüm. Bu konuya daha çok girmek istiyordum. Umutsuzca onu tanımaya ihtiyacım vardı.

Benim ona olan hislerim gibi bana olan hisleri de değişiyor ve katılaşıyordu. Ama zamanımız yoktu.

Bu akşam kızlarım kalmaya geleceklerdi. Bu ilişkimiz için yeni bir sınav olacaktı ve ben bu sınavdan başarıyla çıkmak istiyordum, yani geç kalamazdık.

Takım elbiseyi güvence altına alıp Emmeline'i tekrar giydirdikten sonra eve döndük.

Kısa bir süre sonra bir taksi geldi.

Emmeline elimi kendi elinin içine sıkıştırdı. "Bunlar , değil mi?"

"Derin nefes al. Seni sevecekler. Neden biliyor musun? Çünkü ben seviyorum." Kapıyı açtım ve koşarak yanlarına gittim.

Tahmin edildiği gibi Petra, Emmeline'i görebilmek için gözlerini kocaman aarak bana doğru atıldı. "Bu o mu baba? Çok güzelmiş."

"Evet, yle. Bu Emmeline. Em, bunlar Petra ve Maisie."

Kızlarımla her gün birbirimize çoğunlukla memler ve emojiler gönderdiğimiz açık bir sohbet başlığımız vardı. Birkaç gün önce Emmeline ile bir fotoğrafımı paylaşmıştım, böylece onunla tanışacaklarını biliyorlardı. En kğm çok heyecanlanmıştı. En büyükleri mi? O kadar da değil.

Maisie taksiden indi ve dilini yanağına sokarak Emmeline'e karanlık bir bakış attı. Huysuz yargılarıyla bana o kadar benziyordu ki, gülünçtü. Neyse ki bu, onu nasıl yanımda getireceğimi bildiğim anlamına geliyordu.

Onu tek kolumla kucakladım -genç bir kızıdan ancak bu kadarını alabildim- ve soğuktan korumak için içeri çektim. "Dn gecekı antrenman iyi geçti mi?"

Homurdandı, Emmeline'in söylediklerine gülümsemeye cüret eden kız kardeşine kaşlarını çatarak baktı. "Pek sayılmaz."

"zellikle sizi rahatsız eden bir bölge var mı?"

Maisie altı yaşından beri dövüş sanatları ama geçen yıl beni takip ederek bir MMA dvşs olmak istediğini açıklamıştı. Ona antrenman rejimi ayarladım ama çoğunlukla bunun dışında kaldım, ultra havasız babasından rehberlik istemeden önce temelleri öğrenmek istediğini varsaydım.

Koridorda çantasını yere attı ve tekmeledi. "Vuruş. Bu konuda berbatım. Antrenrm bana kinetik zinciri öğretmeye çalışıyor ama bir türlü kafamdan vücuduma geçmiyor."

Kinetik zincir, hareketinizin arkasına nihai gücü koymak için yerden yukarıya doğru bir kuvvet zinciri kullanma ilkesiydi. Her kas, vuruşu gerçekleştirmek için hizalanır ve dengelenirdi. Bir vuruş ile nakavt arasındaki fark anlamına geliyordu.

Benim uzmanlık alanım.

Bir omzumu kaldırdım. "Bir uzmana soruyorsun. Hafta sonu boyunca sana göstereceğim. Yardım etmeme izin verirsen bir gün seni spor salonuma bile götürebilirim."

Söylenecek doğru şey buydu. Gençler söz konusu olduğunda, dinlediklerinden ya da umursadıklarından emin olmak zordu. Ama onun doğru yolda olduğuma dair küçük işaretini kaçıramazdım.

"Belki," diye vazgeçti.

Bu da benim için kocaman bir evet anlamına geliyordu. Ayrıca Emmeline'in onu anında aşık olmuş bir Petra'yla sohbete dahil etmesi neredeyse yüzüne bir gülümseme getirecekti.

Hafta sonumuz çok sorunsuz geçti, bir rüyaydı.

Noel yaklaşıyordu, bu yüzden arabama doluşup ağaç almaya gittik ve olmamızı istediğim aile gibi davrandık. Maisie'ye çok da kötü geçmeyen bir eğitim verdim. Petra ve Emmeline kağıttan süslemeler yaptılar. Hatta kızları sağlıklı beslenme konusunda sıktığım bir çiftçi pazarına bile gittik.

Pazar gecesini Maisie'den yemek yapmama yardım etmesini istedim.

O sebzeleri doğradı, ben de fırına bir tavuk koydum ve dirseklerimi onun yanındaki tezgâha dayadım. "Karar zamanı. Emmeline hakkında ne düşünüyorsun?"

Omuz silkti.

Saldırı becerilerinden daha çok değer verdiği bir şey varsa o da içeriden bilgiydi.

"Ona evlenme teklif edeceğim."

Maisie ağzı açık kaldı. "Haber var mı?" "Henüz bilmiyor."

"Onu ne zamandır tanıyorsun ki?"

"Emin olmak için yeterince uzun." Depodaki on saniyelik bakış her şeyi halletmişti.

Kızım yine Emmeline'e baktı. "Sence daha fazla çocuğun olacak mı?"

Annelerinin yeni doğmuş bir bebeği vardı. Kimse uyuyamadığı için kızlar bir ay boyunca benimle kalmıştı ve bu geçiş süreci onlar için zor olmuştu.

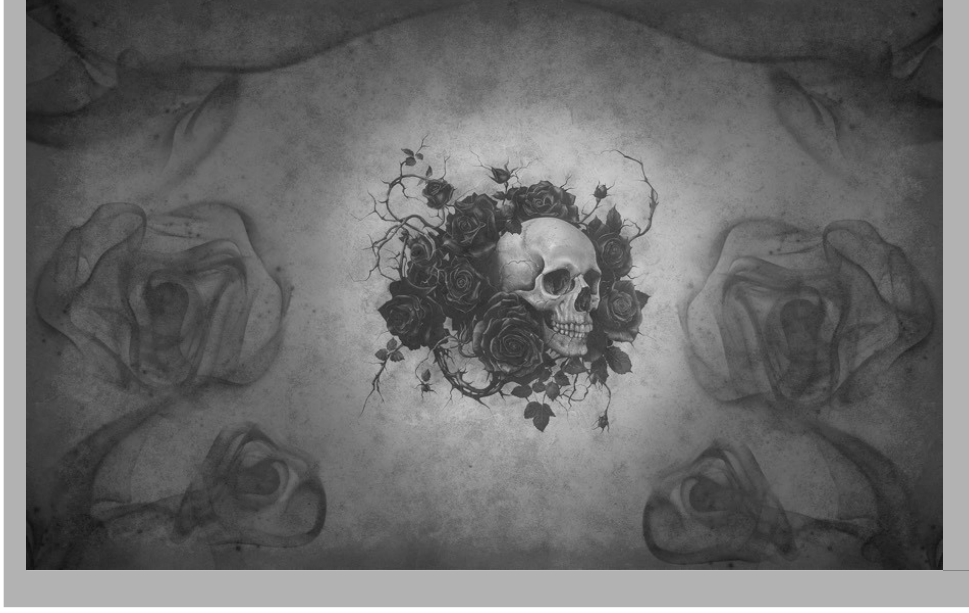
"Hayır. İkiniz de yanımızdasınız. Bu kadarı yeterli."

Burnunu çekti. "Her neyse."

Ona sarıldım ve bu yüzden kaburgalarımın bir dirsek yedim. "Zamanı geldiğinde yardımına ihtiyacım olabilir."

"Cidden baba, çok ."

Kesinlikle öyleydim. Otuz günümüzün sonunda Emmeline'in hiçbir şüphesi kalmamalıydı. Gizlemeye çalıştığım tüm çılgınlıkları ona gösterecektim. Dünya onun benim olduğunu öğrenecekti.

Bölüm 15

Emmeline

Noel hızla yaklaşıyor ve Malachi'yle birlikte geçirdiğimiz zorunlu zamanın sonunu getiriyordu. O hiçbir şey değişmeyecekmiş gibi davransa da ben tamamen korkak biri olmuştum ve soramıyordum.

Dr. Manley'in danışmanlığı için resmi atama görüşmesini yapmış ve Ocak ayında yeni görevime başlamak için tarih almıştım. Asli görevim için bir yedek bulunmuştu, bu yüzden Malach'la geçirmem için on gün daha izin almıştım - bu gerçeği ona henüz söylememiştim. Evde tek başıma üzülme için günlere ihtiyacım olabilir diye.

Geri kalan zamanda, her zamanki gibi hayatın içine düşmüştük.

Birlikte geçirdiğimiz neşeli bir zaman.

Tatildeymişim gibi hissetmekten, kendi evimdeymişim gibi hissetmeye başlamıştım. Birlikte yiyecek alışverişine çıktık ve arabayı ihtiyacımız olan şeylerle doldurdum. Görünürde paket servis yoktu. Malachi beni ne kadar iyi fark ettiğini göstermek için banyoyu kullandığım tüm ürünlerle doldurdu. Daha fazla kıyafetim ve çerçeveli resimlerim de buraya taşındı. Sanki mutlu bir aileymişiz gibi çocuklarıninkilerin yanında rafını süslediler.

Ailesiyle görüntülü konuştuk - Wheatsheaf adında bir pub işletiyorlardı, bu da kolundaki dövmeyle açıklıyordu - ve ikisi de çok tatlıydı. Kızları bir hafta sonu daha kaldılar ve Petra ile ben

Nadiren düzenli olarak izleyebildiğim ama onunla birlikte binglediğim şarkı yarışmalarına olan ortak sevgimiz. Kız kardeşinin sert kabuğunu henüz kıramamıştım ama Maisie yeterince kibardı.

Zamanla benden hoşlanacağını umdum. Mantıklı olmanın ötesinde pek çok şey umdum.

Evdeki garip bir olay dışında her şey mükemmeldi.

Bir gece, sabahın köründe bir alarm bizi uyandırdı. Malachi yataktan fırlayıp kameraları kontrol etti, sonra da o araştırırken kendimi içeri kilitlememi istedi. Hiç vakit kaybetmeden bir güvenlik ekibi geldi ama onların ve Malachi'nin araştırmaları arasında hiçbir şey bulunamadı. Bir kameradaki gölge sonuçsuz kaldı. Güvenlik ekibi bunu bir hayvan olarak değerlendirdi ama bunun Malachi'yi rahatlatmadığını biliyordum. Sonraki günlerde, özellikle bana karşı son derece ihtiyatlıydı.

Tüm bu süre boyunca otuz günlük zaman sınırının bir hayalet gibi üzerime çöktüğünü hissettim. Bu gece eski ekibimin Noel partisiydi ve Malachi'nin de gelmesini istemiştım, böylece onu etrafımdakilerle tanıştılabilecektim. Meslektaşlarımla yüzlerindeki şaşkınlık dolu bakışları asla unutamayacağım bir şeydi. Kadınlar yakaladığım için bana sırtıyor, erkekler ise onu ve takım elbisesini süzüyordu.

o kalın kaslara uyuyordu.

Neredeyse Annie'nin, kocasının beklenmedik bir şekilde işe gitmek zorunda kalmasını gerekçe göstererek yemeğimizi iptal etmesini telafi edecekti. Malachi'nin azarladığı Ian adına hoşnutsuz olduğunu düşündüm. Beni kesmesi canımı acıtmıştı. Henüz bu konuda onunla tartışacak cesareti kendimde bulamamıştım.

Noel yemeğinin sonunda Malachi telefonunu çıkardı ve yanan ekrana kaşlarını çatarak baktı. "Ben Maisie," dedi küçük bir alana dolmuş çok sayıda gürültülü doktorun gürültüsü arasında.

Kızı her zaman mesaj atardı, bu yüzden araması alışılmadık bir şeydi. "Telefonu aç," dedim.

"Burada duymayacağım ve seni terk etmekten hoşlanmıyorum." "Masadan kalkmayacağım. Git kız arkadaşınla konuş."

Alnımdan öptü ve dışarı çıktı.

Döndüğünde kaşları iyice çatılmıştı. "Benim spor salonumda. Yarın onunla orada antrenman yapacağımı ve ona özel bir nakavt hareketi öğreteceğimi söyledim ama o günü yanlış anladı. Bill onunla ilgileniyor ama..."

"Ona gitmek istiyorsun. Sorun değil. Benim için sakıncası yok." "Seni burada bırakmayacağım."

Elini tuttum. "Spor salonuna sadece yirmi dakika uzaklıktayız. Sen git, ben de yemek bitince bir taksi çağırayım. Hâlâ konuşmak istediğim insanlar var."

"Biliyorum. Seni asla terk etmek istemem." Gözle görülür bir şekilde ikiye bölünmüştü.

Ona güven verici bir gülümseme verdim. "Gözlerini bir dakikalığına benden ayırdın diye ortadan kaybolacak değilim. Dört saat ayrı kalmaya izniniz var. Ben gelene kadar ancak iki saat geçer."

Nefes aldı, görünür duygularına aciliyet de eklenmişti. "Zamanımızı uzatmak istiyorum. İşe döneceğin noktadan sonraya kadar. Beni terk etmeni istemiyorum."

Kalbim ağrıyordu. Masanın karşısında pediatri den bir kadın adımı seslendi. Onun ötesinde benim akranım olacak iki danışman daha vardı. Hepsine merhaba demek için zaman istedim.

Çabucak Malachi'yi öptüm. "Git. Daha sonra konuşuruz."

Küfretti ama masadan kalktı, beni tekrar öptü, sonra onu tanıştırdığım insanlarla . Gittiği anda tüm gözler üzerimdeydi.

"Cerrah ve MMA dövüşçüsü. Bu da nereden çıktı şimdi?" diye sordu pediatri doktoru, gözleri irileşmiş ve yanakları kızarmış bir halde.

Cevabım üzerine birden fazla kafa ilgiyle döndü. Onlara gerçek hikâyeyi anlatmamın imkânı yoktu.

Birkaç uzun konuşmadan sonra işim bitmişti ve taksimi bekliyordum. Malachi'nin gönderdiği şoför beni aldı ve şehrin diğer ucuna doğru yola çıktık.

Yemekten sonra birkaç kadeh şampanya içmiştim ama iyi bir nedenden dolayı nadiren içerdim. Beni duygusallaştırıyordu.

Hastane ekibimle eski hayatımdan uzaklaştıkça kendimi daha da sallantılı hissediyordum. Bildiğim hayat buydu. Sıkı çalışma ve adanmışlığın dışında pek bir şey olmayan bir hayat. Neredeyse bir ay boyunca tanınmayacak kadar değişmişim, en azından kendim için. Dengeleyici bir bakış açısına ihtiyacım vardı.

Debriyajımdan telefonumu çıkardım ve Annie'yi aradım.

En iyi arkadaşım, yıllardır en yakın arkadaşım olan, teyzemin kaybında ve üniversitenin tüm zorluklarında yanımda olan arkadaşım telefonu açtı. "Oh, merhaba, Emmeline."

"Seninle konuşmak istedim. Öncelikle, yemek planlarımızı değiştirdiğimiz için özür dilemek ve aynı zamanda sana neler yaşadığımı anlatmak için. Malachi hakkında."

"Dövüşçü. Doğru."

O zaman mesajlarımı okumuştı. Sadece yemeği tamamen iptal etmek dışında cevap vermemiştı.

Malachi ile ne kadar inanılmaz bir zaman geçirdiğimi kısaca ve geniş bir şekilde anlatmaya başladım. Sözlerimi şöyle bitirdim: "Onunla tanışmanı istiyorum. O benim için çok önemli."

Bunu uzun bir duraklama izledi. Annie konuştuğunda ses tonu inançsızlıkla doluydu. "Bu adamla, seni elde etmek için diğer erkekleri dövdüğü vahşi bir oyunda tanıştın. Bunun kulağa ne kadar berbat geldiğini anlıyor musun? Oraya gitmeyi seçtiğin için çok üzgünüm."

"Oyun zordu ama bakın ne bulduk."

Kadın homurdandı. "Neredeyse bir aydır birlikte olduğunuzu biliyorum ama nasıl başladığına bir baksana. Seni seçmesi tamamen rastlantısaldı. Oradaki kızlardan herhangi birini yakalayabilirdi. Seni kırmak istemem ama onun için özel değilsin. Rakiplerini alt etmekten zevk alıyordu. Hepsi bu."

"Bunu nasıl söylersin? Onu tanımıyorsun bile. Biz bağlandık-"

"İnkâr ediyorsun. Bu birkaç hafta, şüphesiz seksle dolu ve gülünç derecede zor işinden bir mola, bir balayı dönemi. Bu gerçek değil. , Emmeline. Bunun sonu iyi bitemez. Bitmeyecek. Bu adam hakkında gerçekten ne biliyorsun ki? Sana kendisinin söylemediği hiçbir şey, ki bu çok sığ bir bakış açısı. Sana mantıklı, çalışkan ve iyi bir koca olabilecek bir adam önerdim."

Elim telefonun etrafında yumruk şeklinde gerildi. "Dur," diye nefes aldım.

Duymadı. "Hayır. Bunu duymam gerek. Yanlış seçim yaptın ve bu geri dönüp sana zarar verecek. İnsanlar dedikodu yapıyor. Bu adamla nasıl birlikte olduğunu merak ediyorlar."

"Tam olarak kim dedikodu yapıyor?"

Soruyu umursamazca görmezden geldi. "Öğrendiklerinde ne olacak? Danışmanlık hayallerinize veda edebilirsiniz. Bakım kurulu, 'ama onu seviyorum' gerekçesini vahşi bir haydutla yakınlaşman için bir neden olarak kabul etmeyecektir. Yapabiliyorken şimdi bırak."

"O" mu? İlişkim mi? Kendini duyabiliyor musun? Bu kadar yeter. Söyleyeceğini söyledin. Arkadaşlığımızın hatırı için şimdi kapatıyorum."

Kalbim küt küt atıyordu ama aramayı sonlandırmak için ekranı bıçakladım. Sonra taksinin dışında geceye baktım, şoförün hafif Noel müziği neredeyse o korkunç aramayla alay ediyordu.

Annie'nin sözlerinden çok daha kötüsü, bazı suçlamalarını benim de düşünmüş olduğum korkunç gerçeğiydi.

Malachi beni elinde tutmak ya da en azından şartlarımızı uzatmak istediğini ima etti. Beni gerçekten seviyor olabilir miydi? Annie haklıydı, herhangi birini yakalayabilirdi. Bu açıdan özel değildim. Ya bu sadece oyunun etkisiyse?

Hayır, beni önemsiyordu, emindim.

Kalbim buna dayanamadı. Büyük dövüşçüyle birlikte olmamayı düşünmek canımı acıtıyordu ve bunun tek bir nedeni vardı. Ona gerçekten aşık olmuştum.

Her gün 'seni seviyorum' diyorduk ve artık gerçekten seviyordum. Bu beni çok korkutuyordu. Benim için gerçektir, ama onun için kaybolursa, yine yalnız kalacaktım. Hem de en yakın arkadaşım seçimlerime çok kızgınken arkadaşsız.

Spor salonuna varmıştık. Taksi şoförü beni yolun kenarında bıraktı ve karanlık ön avluyu geçtim, burada her zamankinden daha az araba vardı.

Gölgeler gizli köşelere uzanıyordu.

Saat geç olmuştu. Malachi restorandan yedide ayrılmıştı ve saat dokuzu geçiyordu ve buz gibi ticaret bölgesinde başka hiçbir işyeri açık görünmüyordu. Keşke ona mesaj atma şansım olsaydı, ama telefon görüşmesi düşüncelerimi ele geçirmişti ve şimdi telefonumu çıkarmak istemiyordum.

Taksi uzaklaştı ve ben başımı eğip spor salonunun kapısının üzerindeki ışığa doğru yürüdüm. Arkamda bir şey tıkladı.

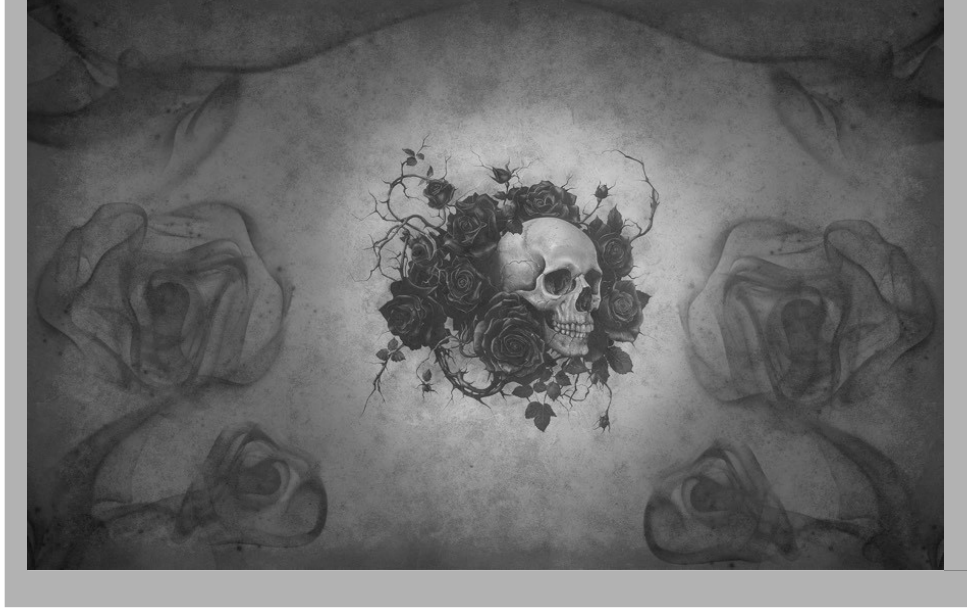
Farkındalık omurgamı diken diken etti. Arkamı döndüm. "Alo?"

Bir adam sanki orada saklanıyormuş gibi duvarın arkasından fırladı. Nefesim kesildi ve elimi göğsüme götürdüm. İri cüssesine bir dövüşçü olmalıydı ama onu Malachi'nin ya da kadınların takdiminden tanıyacak kadar iyi göremiyordum.

Sonra başını kaldırdı ve damarlarımda dehşet uyandıran bir şeyi ortaya çıkardı; yüzünü gizleyen siyah bir bandanaydı bu. Neredeyse yarışmacıların oyun sırasında taktıklarının aynısıydı.

Geriye doğru tırmandım.

Güldü. "Hayır Emmeline, hiçbir yere gitmiyorsun."

Bölüm 16

Malachia - birkaç dakika önce

Telefonum paspasın üzerinde, ulaşamayacağım bir yerde bir delik açmıştı. Kontrol etmek istedim. Emmeline için sipariş ettiğim taksiyi takip etmem gerekiyordu çünkü şimdiye kadar gelmiş olmalıydı ama önümdeki kız zor zamanlar geçiriyordu.

Maisie verdiğim eğitim önerilerini dikkate almıştı, ancak bu akşam her yerdeydi. Yüzüme bir vuruş yapmaya çalışırken tamamen ıskaladıktan sonra gözyaşlarına boğuldu.

Bir dakika boyunca onu tuttum ve sakinleştirmeye çalıştım.

"Sus artık. Hadi, Maisie-paspas. Nefes al." Tıpkı küçükken yaptığım gibi saçlarını okşadım.

Maisie hıçkırarak ağladı ve öfkeyle gözlerini ovuşturdu. "Ben bebek değilim." "Sen hâlâ benim bebeğimsin. Her zaman da öyle olacaksın."

"Ama yapmayacağım. Emmeline ile evlenirsen olmaz. Onunla birlikte olacaksın ve daha çok çocuğun olacak ve Petra'yla bana yer kalmayacak. Tıpkı annem ve bebekte olduğu gibi."

Ah, işte oradaydı. Korku.

Herhangi bir dövüşçü kötü bir performans sergilediğinde ya da kafasını oyuna veremediğinde, konuşma terapisi öneriyorduk. Amaç, onları strese sokan şey üzerinde çalışmak ve sorunu açığa çıkarmaktı. Aldatan bir eşle ilgili endişeler, vergi faturalarıyla ilgili endişeler, her türlü saçmalık zihinden bedene olan bağlantıyı kesintiye uğratabilir.

Maisie'ye daha sıkı sarıldım. "On beş yıl önce bir kadın yanıma geldi ve bana bir sonogram resmi göstererek baba olacağımı söyledi. O andan itibaren, resimde gördüğüm küçük Maisie'ye olan sevgim beni çarptı ve bu sevgi hiç azalmadı."

Bana sarıldı, hâlâ titriyordu ama aynı zamanda dinliyordu da.

"Sana Emmeline ile evlenmeyi planladığımı söyledim. Bunu başka kimse bilmiyor, o bile. Sana bu bilgiyi neden verdiğimi biliyor musun? Çünkü ilk çocuğum olarak senin fikirlerine ve atıldığım her macerada yanımda olmana ihtiyacım var. Kız kardeşin de öyle ama varış noktası ne olursa olsun o da benimle birlikte olacak."

Maisie homurdandı. "Petra ne tür bir nedime elbisesi istediğine karar vermeye başladı bile. Ona söylediğimden değil," diye ekledi aceleyle.

"Biliyorum. Sana söylememin başka bir nedeni daha var. Bana çok benziyorsun, bazen aynaya bakmak gibi. Hızlı karar verimiz. Kontrolün bizde olması gerekiyor. Emmeline'in sıradan bir kız arkadaş olmadığını bilmeni istedim. Ailemizin bir parçası olacak ve bunu onu gördüğüm ilk anda anladım. Bu hiçbir şekilde onun seni yerinden edeceği anlamına gelmiyor."

Gözlerini görebilmek için çenesine hafifçe vurdum. "Kaç kere bende kalman için planlarımı iptal ettim?"

"Asla," diye itiraf etti.

"Değil mi? Bir kere bile. Hasta ya da sakat olduğumda değil. Bir yıl önce tüm planlarımı alt üst eden o dövüşün iptal edilmesine öfkeli olduğumda de. Şimdi bile, yepyeni bir ilişkinin , ki çoğu insan aylarca içine kapanıp saklanır. Kız arkadaşımı tanımana ve onun hayatımdaki en önemli iki insanı sevmesine ihtiyacım vardı."

Maisie benden uzaklaştı ve ayağa kalktı, yüz ifadesi utanca dönüştü. "Kahretsin."

"Hayır, bunu yapma. Hislerin gerçek."

"Ben sadece... Bebek evdeyken çok zordu. Annem enkaz gibiydi. Çok bağılıyor ve sürekli ağlıyordu."

Onu kucakladım ve sanki otuz saniye önce kucağımda bir bebek gibi kıvrılmamış gibi parmak uçlarımı nemli saçlarında gezdirdim. "Öyle olmayacak. Değişim her zaman kötü değildir. Emmeline belalı biri. O lanet olası bir cerrah, bu yüzden örnek almaya değer."

Maisie ayak parmağını paspasın içinde çevirdi. "Evet. Onun insanları kesip geçinmesi, senin de onları parçalaman tuhaf ama havalı. Siz ikiniz gerçek bir şeytan olabilirsiniz."

"İstersen ikiz olabilirsin."

Gülümsemem arttı. "Eğer benim olmayı kabul ederse, senin üvey annen olacak ve bu da seni sevecek ve yanında olacak bir kişi daha demek. Tıpkı üvey baban gibi. Anneni biraz rahat bırakmalısın. Bebekler zordur. Ben bilirim. Sabahın ikisinde bezini değiştirirken aynı anda üzerime işediğin ve kustuğun zamanı anlatayım sana."

Beni itti. "Baba! Kinetik zinciri tekrar denemeyi tercih ederim."

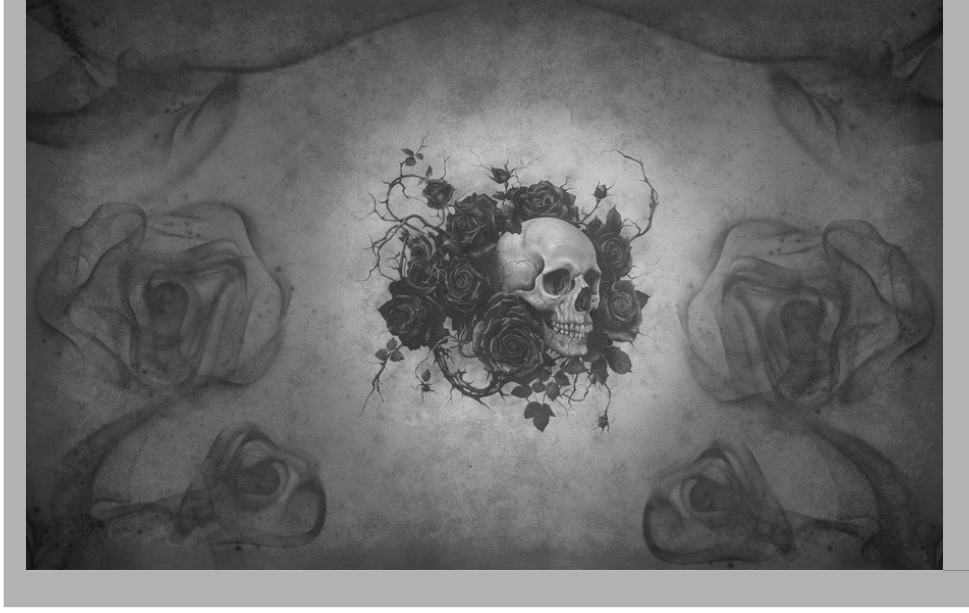
Duvardaki büyük saate ve ardından telefonuma bir kez daha göz attım. "Evet, ama-"

Maisie ayağa fırladı ve yumruğunu ders kitabı gibi bir hareketle savurdu. Kaslarını ve eklemlerini hizaladı, vücudunu ona gösterdiğim gibi konumlandırdı ve tatlı bir şekilde bağladı.

Tapınağımla.

Çok mükemmeldi. Sonrasında bildiğim tek şey yüzümün mindere çarptığı ve her şeyin bulanıklaştığı oldu.

Tam o sırada dışarıdan bir çığlık geldi.

Bölüm 17

E mmeline

Titreyerek spor salonunun arka çıkışına doğru yaklaştım. Eğer oraya ulaşabilir ve kapıyı açabilirsem, başka bir bağırış içerideki birini uyarabilirdi.

Adam peşimden sinsice geldi. "Sana sahip çıkmasına izin vermemeliydin, Emmeline. Yanlış seçim yaptın. Benim olman gerekiyordu."

Ne? "Kimsin sen?"

Söylediğim yanlış bir şeydi. Bana saldırdı.

Çılgılık attım ve koşmak için döndüm ama Noel yemeğinde giydiğim uzun topuklu ayakkabılar yere takıldı ve düştüm. Çakıllar dizimi kesti. Ayağa kalkmak için çabaladım.

Bir el omzumu kavradı. "Seni lanet sürtük. Birlikte geçirdiğimiz onca zamandan sonra beni tanımıyor musun? Hatırlamanı sağlayacağım."

Beni ayağa kaldırdı, bu çaba siyah maskesini yerinden çıkarıp yüzünü ortaya çıkardı.

Aman Tanrım.

Onu tanıyordum. Oyunda beni ele geçirmeye çalışan adamdı. Korktuğum ve Malachi'nin yere serdiği adam. Şimdi bile çürüklerin izleri elmacık kemiklerini ve kızarmış gözlerinin yuvalarını süslüyordu.

"Sen kazanmadın," diye dehşet içinde boğuldum.

"Yapmalıydım. O piç beni kandırdı," diye kükredi adam.

Oyuna kaydolan herkes sonuca saygı duymak zorundaydı ama bunu ona söylemek hiçbir işe yaramayacaktı. O deliydi. Tam anlamıyla deli.

Tekrar çığlık atmak için ciğerlerimi şişirdim ama o bir elini uzatıp dudaklarımın ve burnumun üzerine sıkıştırarak hava kaynağımı tamamen kesti.

Vahşice, nefes almak için savaştım, tekmeleyip kaçmak için çabalarken değerli oksijenimi kullandım. Ama tıpkı deponun bodrumunda olduğu gibi güçsüzdüm. Deli adam beni bir çocukmuşum gibi kolunun altında taşıyarak otoparka ve gölgelere doğru götürdü.

Korku bir kreşendo oluşturdu. Beni bir arabaya bindirirse hiç şansım yoktu. Bir şeyler yapmalıydım ama benim gücüm onunkinin yanında hiç kalırdı.

Aklıma başka bir kötü düşünce geldi. Neden Malachi'ye tam olarak ne istediğimi daha önce söylememiştim? Neden evet demedim ve daha fazlasına ihtiyacım olduğunu söylemedim? Bu gece ortaya çıkmazsam, korktuğumu ve son teslim tarihinden önce onu terk ettiğimi düşünebilirdi.

Beni aramaya gelir miydi?

Eğer yapmazsa, o deliden bir daha asla kaçamayabilirdim. "Hey! Bırak onu."

Görüşüm karardı ama bağırışın kaynağını bulmak için boynumu çevirdim.

Sarışın örgülü, hafif bir figür ön avludan koşarak geçti.

Maisie mi? Hayır! Hayır! Çılgın yarışmacının terli avuçlarına karşı sessizce çığlık attım.

Malachi'nin kızı bir anda hızlandı. "Onu yere bırak. Şimdi." "Siktir git, çocuk."

Bayılmanın eşiğindeyken Maisie'ye geri çekilmesini söyledim ama on dört yaşındaki çocuk belli ki benim panik dolu bakışlarımı anlamamıştı. Adamın kaçışını engellemek için etrafımızda döndü.

Sonra bir nefes aldı, bacağına geriye doğru yerleştirdi, ağırlığını eğdi ve bir saniye içinde bir yumruk attı.

Saldırganın boğazına saplandı. Tökezledi ve beni yere düşürdü.

Yere düştüm ve havayı içime çektim, bilincim bir kez daha benim oldu.

"Çabuk!" Maisie bağırdı. "İçeri girmemiz gerek. Babamı bayılttım."

"Ne yaptın?"

"Sadece hareket et!"

Elimi tutarak beni ayağa sürükledi. Tökezledim ama onunla birlikte spor salonuna doğru koştum, deli adam arkamı boğuluyor ve öksürüyordu. Ne kadar yakınımda olduğunu görmek için etrafıma bakmaya cesaret edemedim ama neredeyse bana doğru yaklaştığını hissettim.

Tam kapıya ulaştığımızda Malachi dışarı fırladı, bir eli kafasındaydı ve yüz hatları panikle çarpılmıştı. Bizi fark etti ve rahatlatarak kaşlarını çattı.

Malachi beni kucakladı. Yarı yarıya onun üzerine düştüm. Kısa sürdü.

Maisie bir parmağını soktu. "Emmeline o pisliğin elindeydi. Yakalayın onu. Polisi arayacağım."

Beni geniş bedenine sardı, bir eli kızının omzundaydı, sonra ikimizi de serbest bıraktı ve geldiğimiz yöne doğru yürüdü.

Neredeyse görmek istemiyordum. Dönüp kaçan yarışmacıyı değil. Malachi'nin onu yakalamak için hızlanmasını da.

kalmadı. Maisie beni içeri götürdü.

Beni bir banka oturtmasına izin verdim ve o yetişkin gibi davranıp operatörden polisi isterken dinledim. Sonra beynim nihayet düzgün şekilde uyandı ve elimi telefona uzattım.

Elini . "Korkma. Babamda bu var." "Beni kurtardın."

Polisi çağırmak için telefonu kulağıma dayadım ve Maisie gülümsedi.

"Ne zaman istersen."

Bir saat sonra iki üniformalı memur görüşmemi tamamladı.

İfade taslağı hazırlandı ve spor salonunun kamera kayıtları kanıt olarak verildi. Malachi, kendisine ve kurbanına nasıl tuzak kurulduğunu haykıran saldırganı yakalamıştı.

Ta ki Maisie ona kameraların beni nasıl kaçırmaya çalıştığını ve beş yaşındaki bir adamı nasıl yere serdiğini her an kaydettiğini söyleyene kadar.

kat daha büyüktü. Ondan sonra sustu ve bir daha gıkını çıkarmadan onu götürmelerine izin verdi.

Maisie'nin annesi ve üvey babası, Petra ve bebekleriyle birlikte geldiler. Petra herkese defalarca sarıldı, dizimdeki bandajı -görünürdeki tek sakatlığım-haykırdı ve küçük aile Malachi ile boksör kızı arasında geçen ekstra sessiz bir konuşmayla eve gitti.

Malachi'nin eski sevgilisine zar zor bakabildim ve bunun bir önemi yoktu. Ona söylemem gerekenler dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

Son insanlar da bizi terk ettikten sonra ellerini tuttum ve kelimelerimi bulmaya çalıştım. Parmağını dudaklarıma götürdü. "Henüz değil."

"Ama-"

"Eve gittiğimizde. Lütfen meleğim. Eğer ayrılmak üzereysen, bunun hemen ardından seni yatağa götürebileceğim bir yerde olmasını istiyorum."

Arabayı hızla sürdü, siyah gece hızla geçip gidiyordu.

Sazdan kulübesinde beni oturduğum yerden kaldırdı ve içeri taşıdı. Banyosunda duşu çalıştırdı ve ikimizi de soydu.

Sonra suyun altında, benim kocaman, güzel dövüşçüm titredi. "Çok özür dilerim. Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. Maisie'nin bana ihtiyacı vardı ve ben telefonumu kontrol etmedim. Eğer yapsaydım-"

Parmağımı dudaklarına götürme sırası bendeydi. "Başkasının suçu için özür dilemeye cüret etme."

"Sana zarar verebilirdi. Zaten yaptığından daha fazla. Benim işim seninle ilgilenmek-"

Bir öpücükle sözünü kestim. Anında karşılık verdi, parmaklarını ıslak saçlarıma geçirdi ve ihtiyacı olan her şeyi dudaklarımdan aldı.

"Birinin seni korkutması düşüncesine katlanamıyorum. Maisie polisi aramasaydı, onu öldürecektim."

"Ve bu sadece seni daha çok sevmemi sağlıyor."

Bana baktı, kirpiklerinde su damlacıkları vardı ve bakışlarında çok savunmasız bir şey vardı. "Tekrar söyle."

"Seni seviyorum. Gerçekten. Sana bir şey söylemem gerek."

"Hayır. Bana bırak. Lütfen?" Başımı hafifçe sallayınca devam etti.

"Maçtan öncesinden beri sana kafayı takmış durumdayım. Bunu bilmeden daha fazla bir şey söylemen adil değil."

Malachi beni kaldırdı ve sırtımı sıcak duş duvarına dayadı. Sert aleti bacaklarımdan arasına yerleşti, içeri girmedi, ancak sanki sözleri bunu son kez yapabilecekmiş gibi bana doğru yükseldi.

"Seni gördüğüm ilk saniyeden itibaren benim olacağını biliyordum. Deponun dışında plakayı aldım, adını ve adresini öğrendim. Sonra evine gittim. Senin yerine park eden komşunu azarladım. Arabayı tamir ettim."

Bakakaldım, zihnim fazla mesai yapıyordu. "Bunu hayal ettiğimi sanmıştım." "Hayır, bendim. Hatta senin iş yerine gittim ve Doktorlardan birinin emekli olmasını sağladım. Tüm bunlar senin olmak istediğim içindi. İzin almadan kendimi hayatına soktum ve bu çizgiyi aşmaktı."

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki patlayacaktı.

yapmasını sevdim. Tek bir parçası bile beni rahatsız etmedi.

Birinin beni bu kadar önemsemesine çok ihtiyacım vardı.

"Bir bakıma ben de aynısını yaptım," dedim telaşla. "Seni bir röportajda gördüm ve seni arzuladıktan sonra kendimi boşalttım. Sonra oyuna katıldım çünkü senin de oyunda olabileceğini düşündüm. Oraya sadece senin için gittim. Takıntılıydım, sonra seninle tanıştım ve şimdi bunun çok çok ötesindeyim."

Malachi şaşkın bir kahkaha attı. "kadar deliyiz." "Sadece senin için."

"Sadece senin için," diye kabul etti, sonra kalçalarını sallayarak içime kaydı, gerginlik çok ezici bir şekilde doğruydu.

Göz kapaklarım çırpınarak

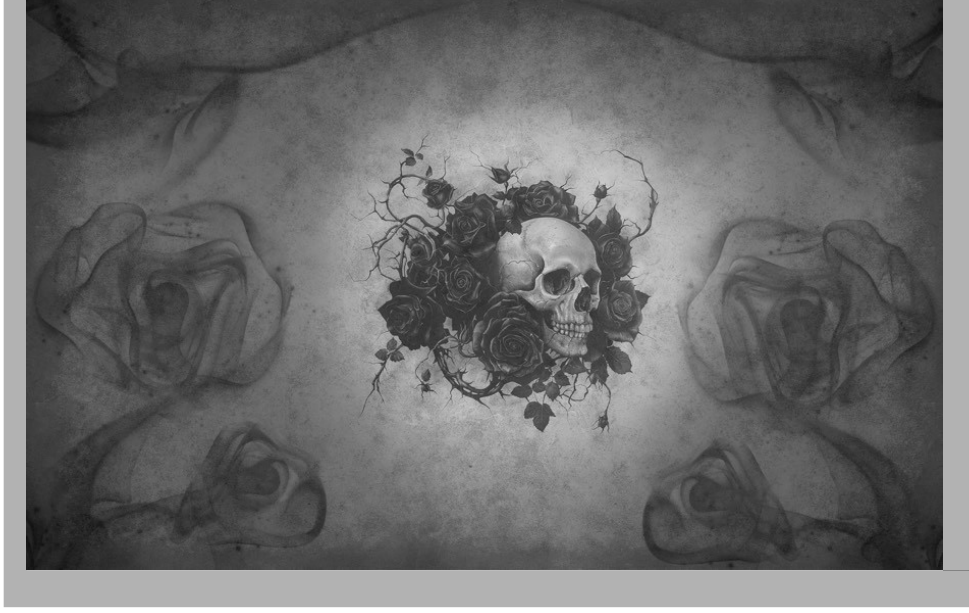
kapandı. "Hayır, meleğim.

Gözlerini benden ayırma."

İtaat ettim. Gülümsedi.

"Gece yarısı oldu. Otuz günümüz sona erdi."

Onu öptüm. "Sonra hayatımızın geri kalanı başladı."

Bölüm 18

Emmeline

Noel sabahı Malachi ve ben yalnızdık. Daha sonra çocuklarını alacaktık ve bir şey için spor salonuna uğrayacaktık ama o zamana kadar saatlerimiz vardı.

Öpüşerek uyandık ve aynı hızla duyularım birleşerek onun içimde sertleştiğini keşfetti. Uykumuzda birlikte mi hareket etmiştik? Yoksa hepsi o muydu, benden önce uyanmış ve ihtiyacı olanı almış mıydı? Umurumda değildi. Sorgulanamayacak kadar iyi hissettiriyordu.

Dudaklarına karşı inledim ve benden ayrıldı ve yatağın aşağısına, ayaklarımın ucuna yaslandı, aleti elindeydi. Çıplaklığımın etrafında kıvrıldım ve ona göz kırptım.

"Kendini benim videolarıma nasıl getirdiğini göster bana," dedi.

Ah, demek düşündüğü şey buydu. Hayatıma müdahalesini sadece birkaç soruyla kolayca kabul etmişim. Yaptığı her şey benim lehime ve beklentisiz olmuştu. Yine de şimdiye kadar aynı şeyi tersinden sormamıştı.

Karanlık bakışları altında kıpırdandım. "Yapamam."

"Evet, yapabilirsin. Dizlerini ayır ve seni görmeme izin ver meleğim." İşte yine ona itaat ettim.

Bacaklarımı açtım, soluk mavi bakışlarının aralarına, vücudumun tapınmak için sayısız saatler harcadığı kısmına dalmasına bayıldım.

"Parmaklarını ıslat."

"Sen daha iyi oluyor," diye yakındım.

Yine de kendimle oynadım, klitorisimin üzerinde gezindim ve içimde dalgalanan zevkle nefesimi tuttum. Uyandığımızdan beri zaten aşırı derecede tahrik olmuşum ama Malachi'nin yüz ifadesiyle daha da tahrik oldum.

Sikini salladı. Kalçaları, beni becerme dürtüsünden vazgeçemiyormuş gibi küçük itişlerle çalıştı.

Saflığım beni yakaladı. Bu benim için değildi, hepsi onun içindi.

"Üzerimde sadece bir sabahlıkla kanepemdeydim." Resmi çizdim. "Uzun bir haftanın ardından akşam yemeği için yemek teslimatını bekliyordum. Saçlarım nemliydi. Seni kavga ederken gördüğümde kalbim küt küt atmaya başladı. Çok vahşice güzeldin ve bu beynimin uyuyan bir parçasını uyandırdı. Beni yakalamamı istedim. Sert vücudunu ellerimin altında ve kanını kalçalarımnda hayal ettim."

Ön kolundaki kaslar gerildi. "Beni ilk görüşte mi istedin?" "Ben istedim.

Daha önce hiçbir erkeği bu şekilde arzulamamıştım ama seninle Yemeğim gelmeden önce kendimi boşaltmak için zamana karşı yarıştım. Sonra gece yine aklımda sen varken uyandım ve yine yaptım."

Burnundan nefes alarak onaylar gibi homurdandı. "O ofisten çıktığın andan itibaren sana kafayı takmıştım. Küçük şık kıyafetin, sesin. Bana da aynı şeyi yaptı. Seni kirletmemi istedin. Altımda senin tertemiz vücuduna ihtiyacım vardı."

Gülümsedim. Hayvansal çekim olayı ikimiz için de işe yaramıştı. "Senin hakkında bulabildiğim her şeyi okudum."

"Senin olmamı istedin," diye karar verdi.

"İstedim. O koca şeyi ağzıma getir."

"Siktir." Yukarı tırmandı ve üzerime diz çöktü.

Onu emmek için dirseklerimin üzerinde yükseldim. Ellerimi itti. "İşinin başına dön. Sikimin etrafında nefes nefese ve çaresiz olmanı istiyorum."

Malachi beni sikiyle besledi. Dişlerimi sıktım ve onu derinlemesine içime aldım.

Ağzımda olmasıyla ilgili bir şey ihtiyacımı artırdı ve sadece bir dakika süren derin ve yavaş vuruşlardan sonra, tıpkı onun istediği gibi nefes nefese kalmıştım.

Bir iniltiyle çekildi ve bizi yuvarladı, o kadar hızlıydı ki şaşırdım. Ve üzerine oturdum.

Ellerimi tuttu. "Boşalana kadar sür beni. Çok yaklaştım ama seni sikimin üzerinde parçalanırken görene kadar bekleyebilirim."

Pozisyon almak için kaldırdım ve sonra yere çöktüm. Gerilme o kadar mükemmeldi ki, tıpkı uyandığımda olduğu gibi. "Uykumda benimle seks mi yaptın?"

"Evet."

Özür yok. Dürüstlükten başka bir şey yok.

"Bunu sana yapabilir miyim?"

"Sen üzerimdeyken uyanmak için ölürüm."

Ellerini tutamak olarak kullanarak onun üzerinde yükseldim ve düştüm, içimde derinlerde bir yere çarpan ve yıldızları görmeme neden olan bir ritim buldum. Bu hissi kovaladım, kendimi yükseltmek için onu kullandım, yükseldim ve yükseldim. Doruk noktam beni sert bir arzu darbesiyle vurdu.

Malachi bir çığlık attı ve içime girdi, onun orgazmı benimkinin hemen arkasındaydı ve ikimizin birleşimi asla üstesinden gelemeyeceğim kadar baş döndürücü bir zevk yarattı.

Sersemlemiş, sevinçli ve mutluluktan uçmuş bir halde dövmeli göğsüne uzandım.

Malachi saçlarımı okşadı. "Senin için her şeyi yaparım meleğim. Senden tek bilmem gereken bunun senin için sonsuza dek sürüp sürmeyeceği. Benim için öyle. İlk gördüğüm andan itibaren tek hayal edebildiğim önümde uzanan ikimiz için bir hayattı. Sana bakmak istedim. Seninle yaşlanmak. Bunu açıklayamam ve açıklamak da istemiyorum. Eğer daha fazla zamana ihtiyacın varsa-"

"Sevmiyorum. Seni seviyorum. Sana karşı beni ölümüne korkutan çok güçlü duygularım vardı ama yavaş yavaş gerçek olduklarını kanıtladılar. İşten de biraz daha izin aldım. Seninle birlikte olmaktan başka yapmak istediğim bir şey yok. Bunu istiyorum."

"Bu halka açık olmak anlamına gelse bile mi? Hayranlarım senin hakkında çıldırarak. Dedikodular çoktan başladı."

"Seni neden tüm iş arkadaşlarımla tanışabileceğin Noel yemeğine götürdüğümü sanıyorsun? Seni asla saklamazdım."

"O zaman giyinelim. Sana sormam gereken bir şey var."

Nefesimi tuttum. Shade bana oyunun genellikle otuz günün sonunda evlenme teklifleriyle sona erdiğini söylemişti. Herkes evlenmiyordu ama mutlu çiftler için bir duyuru geleneği vardı.

Malachi'nin ses tonu bana bunun tam olarak ne olacağını söylüyordu.

"Bu yüzden mi spor salonuna gitmemiz gerekiyor?"

Malachi beni öptü. "Çok yoğun olacak. Noel Günü'nde parti verdiğimiz için her zaman öyledir. Çocuklarım, menajerim ve koçum, anı yakalamak için bir kamera hazır bulunacak. Ya da meleğim, bunu hemen şimdi yapabilirim."

Seçim üzerinde düşünmeye bile gerek yoktu. "Dünyanın bilmesini istiyorum."

Bir saatten kısa sürede spor salonundaydık.

Malachi, ona hediye olarak aldığım şık gri gömleğiyle, saldırganın çalabileceği huzurumu geri almak için bir süre dışarıda oyalanmama izin verdi. Ama insanların üzerimden geçmesine izin vermekten bıkmıştım. Malachi'nin bana hediye ettiği çivili kolyeyi takmıştım ve bir daha kimsenin gözümü korkutmasına izin vermeyecektim.

Yarışmacı polis tarafından suçlanmıştı, sonra Shade beni arayıp kuralların uygulayıcısı olarak devreye girdiğini söyledi. O adam beni bir daha asla rahatsız etmeyecekti, bu kulağa çok uğursuz geliyordu ama erkek arkadaşımın güçlü kollarıyla desteklendiğimde kendimi iyi hissediyordum.

Büyük açık spor salonuna girdiğimizde, ailesinden, dövüşçülerden, bana el sallayan Tilly ve Jess'ten ve diğerlerinden oluşan bir kalabalığın gürültü duvarıyla karşılaştık.

Masalara yiyecek ve içecek konmuş, bir köşeye de bir Noel ağacı dikilmişti. Malachi, kendisiyle konuşmak isteyen insanlar tarafından bir düzine farklı yöne çekiliyordu. Elim tuttu ve beni yanında tuttu. Cebimdeki telefonum çaldı.

Otomatik olarak onu buldum ve ekranı okudum, hala izinli olmama rağmen beni hastaneye çağırarak acil bir durum bekliyordum. Ama arayan Annie'ydi.

"Bunu almamın bir sakıncası var mı?" Ben sordum.

Malachi saçlarını öptü. "Bir dakikaya ihtiyacım , o yüzden sorun değil."

Ağacın yanında daha sessiz bir köşeye geçtim ve Malachi'yi göz hizamda tutmaya dikkat ederek çağrıyı kabul ettim. "Alo?"

Bir hıçkırık kulaklarımı doldurdu. "Oh, Emmeline, cevap vermene çok sevindim." "Annie? Neyin var?"

"Her şeyi. Sana çok kötü davrandım ve benimle bir daha konuşmamak için her türlü hakka sahipsin ama cevap verdin. Tabii ki cevap verdin. Sen her zaman yanımda olan tek kişisin."

Telefonu daha sıkı tuttum. Ona her şeyin yolunda olduğunu söylemek dilimin ucundaydı ama gerçekten de öyle değildi. "Ne olduğunu açıklayabilir misin?"

"Josh beni aldatıyormuş. Bunu öğrendim çünkü biz ailesiyle uzaktayken çocukların iPad'ini kullanmış ve oturumu kapatmayı unutmuş. Bana Ian'la iş seyahatinde olduğunu söylediğinde kız arkadaşıyla buluşma ayarladıkları uzun bir sohbet başlığını okudum."

Yüzümü buruşturdum. Ona kızgındım ama bu şekilde kalamazdım. "Çok özür dilerim."

"Ben de öyleyim. Bir süre onunla mücadele etmedim ve sadece iltihaplanmasına izin verdim, bu yüzden konuştuğumuzda taşıtı. Sonra ona lanet bir araba aldığına dair bir makbuz buldum. Bana çocuklarımız için çok fazla harcama yaptığımı söylediğinde. Bu bardağı taşıran son damla oldu."

"Sinir. Ondan nefret ediyorum." O adamı hiç sevmemiştim.

"Ben de öyle. Ama iyi tarafından bakarsak, artık onun zehirli ailesiyle uğraşmak zorunda değilim. Ve avukatım boşanmada evi alacağımdan emin." Burnunu çekti. "Seninle konuşma şeklim için gerçekten özür dilerim. Sen benim en iyi arkadaşımsın ve tek yaptığın bana ne kadar mutlu olduğunu söylemekken ben sana en kötü şekilde patladım."

İki olayın çarpışması şimdi kafamda bir anlam ifade ediyordu. O düşerken ben çok mutluydum.

"Şimdi ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Çocuklara Noel yemeği hazırladım, sonra Josh'un annesi öğleden sonra için onları aldı. Onları sonra geri alırım."

"Yani özgür müsün?"

"Öyleyim. Neler oluyor?"

"Arabana bin ve sana göndereceğim adrese gel. Gerçekten tanışmanı istediğim biri var." Durakladım. "Eğer bu seni kızdıracaksa, evlenme teklif etmek üzere olduğundan eminim."

"Oh Tanrım. Onu beklet. Bunu kaçırmak istemiyorum!" Annie telefonu kapattı.

Geliyordu. Bu küçük jest ve onun özrü ihtiyacım olan son mutluluk parçasını sağladı. Partiye getirebileceğim tek kişi.

Arbedeye geri döndüm, Petra'dan bir kucak aldım ve Maisie'ye bir yumruk atmak için döndüm. Ama kısa kesmişim. Elinde minik bir köpek yavrusu vardı. Kocaman kulakları ve kalkık burnuyla güvercin grisi bir Fransız Bulldog. Onu bana uzattı. Anında aşık oldum.

"Kim bu tatlı kız?"

Anneleri Lucille, omzunda bebeğiyle yanlarına sokuldu. "Malachi'den sana ve kızlara bir hediye. İşle meşgul olacağını bildiği için Bess'in velayetini ortaklaşa alıp sordu ama Maisie ve Petra kadar senin de kızın."

Yavru köpeğe baktım. "Adı Bess mi?"

Tıpkı teyzemle paylaştığım köpek gibi. Bu hikayeyi dinlemiş ve işimle uyumlu bir şekilde bana tekrar o rahatlığı verecek bir yöntem bulmuştu.

Lucille başıyla onayladı ve ben de kadife yumuşaklığındaki köpeği yakınımaya aldım. Yavru köpek burnumu yaladı.

Tilly yanaştı, gülümsemesi gizliydi.

"Malachi nereye gitti?" Etrafıma bakındım.

"Geri dönecek," diye yanıtladı Tilly. "Beklediğinizden emin olmak benim işim.

Yavru köpeğin çok tatlı!"

Spor salonunun hoparlörlerinden müzik sesi geliyordu. Malachi dövüslere girdiğinde çalan melodiyi tanıdım. Sonra adamın kendisi soyunma odasından fırladı, omuzlarında bir bornoz ve diğer tek giysisi dövüş şortuydu. Arkasında, kalabalığı coşturmak için el çırpıp alkış tutan bir grup dövüşçü belirdi.

Yavru köpeği daha yakından kucakladım, gürültü muhtemelen onun kulakları için çok fazlaydı.

Lucille ona uzandı ve bebeğiyle birlikte onu dışarı taşıdı.

Yüzüğe baktım. " oluyor?"

Bill yaklaştı ve beni duydu. "Seni istiyorsa, hak etmeli."

Bir mikrofon kaptı ve kalabalığa hitap etmek için döndü. "Bayanlar ve baylar, geçtiğimiz günlerde biricik Malachi 'Savaşçı' Hunan'ımız şimdiye kadarki en büyük rakibiyle karşılaştı. Leydisini kazanma arayışında kader ona kolaylık gösterecek mi? Hiç şansın yok. Ringe çık, Malachi. Emmeline'e ne elde edeceğini göster."

Malachi yanımdan geçip sert bir öpücük çaldıktan sonra yükseltilmiş kafese tırmandı. Etrafında sinsice dolaştı, Tank adında ikinci bir dövüşçü Bill'in bir tür hakem gibi davranmasıyla peşinden girdi.

"Dövüşün!" Bill bağırdı.

İki adam da dövüşçü duruşuna geçti. Malachi güçlü bir hamleyle diğer adamı yere serdi.

Onun yerine bir başkası girdi.

Ve böylece devam etti. Salonundaki her dövüşçü bir kez denedi, bir sıra oluştu ve hatta bazıları şanslı vuruşlar yaptı ve kan döktü. Ancak Malachi'nin ülkenin en iyisi olmasının bir nedeni vardı ve her kısa maçı kazanırken vahşi sırtışını takınıyordu.

Kalabalığın arasından bir figür süzüldü. Annie bana ulaştı, sarı saçları aceleden dağılmıştı ama onun dışında benim güzel, iyi toplanmış arkadaşım. Sarıldık. Kin tutamazdım. Tutmak da istemedim.

Elimi tuttu. "Çok mu geç kaldım?"

"Hayır. İşte " Ringdeki Malachi'yi işaret ettim.

Annie'nin gözleri yuvalarından fırladı. "Tanrım."

"Adını kullanmamı tercih ediyor."

Bir kahkaha attı. "O sadece çok... Ve sen..." Beni kol mesafesinde tuttu. "Farklı diyecektim. Ama *sen* farklı görünüyorsun. Mutlusun."

"Öyleyim. Olmadığın için üzgünüm."

Öfkelendi. "Üzülme. Uzun zamandır bekliyordum ve şimdiden diğer taraftaki yeşil çimleri görmeye başladım. Josh çalışmamı hiç istemedi ama neden onca yıl sırf adımın önünde harfler olsun diye çabaladım ki? Tıbbı geri dönmek istiyorum. O zaman bana adamınızın arkadaşlarından birini ayarlarsanız yağmur gibi yağacağım."

Bill'in gür sesi . "Her zamanki gibi ayakta kalan son adam, Savaşçı'yı alkışlayın!"

Havayı coşkulu bir tezahürat doldurdu ve son, gülen ama yenilmiş yarışmacı ringi terk etti.

Eğitmen bana doğru baktı.

Daha uzun durdum.

"Malachi'nin kimsenin onu sıkıştırmasına izin vermeyen ününü hepimiz biliyoruz. Bugün bu değişiyor. Emmeline, ihtiyacın olan koruyucu olduğunu kanıtladı mı?"

"Öyle," diye seslendim.

"O zaman yukarı gel ve bize katıl, tatlım."

Annie'nin elini sıktım ve yukarı çıktım, Bill kafese tırmanmama ve Malachi'nin beklediği yastıklı minderlere çıkmama yardım etti.

Dövüşlerden dolayı terli ve kanlıydı, ancak göğsü daha çok duygu gibi görünen bir şeyle kabarmıştı. Bu kalbime bir şeyler yaptı. İstesem de bakışlarımı ayıramazdım.

"Sıra sende, Malachi."

Bill mikrofonu ona uzatıp kenara çekildi ve tepedeki sade ışıklar sönererek bizi Noel ağacından ve duvarları kaplayan daha fazlasından gelen peri ışıklarının parıltısıyla yıkadı.

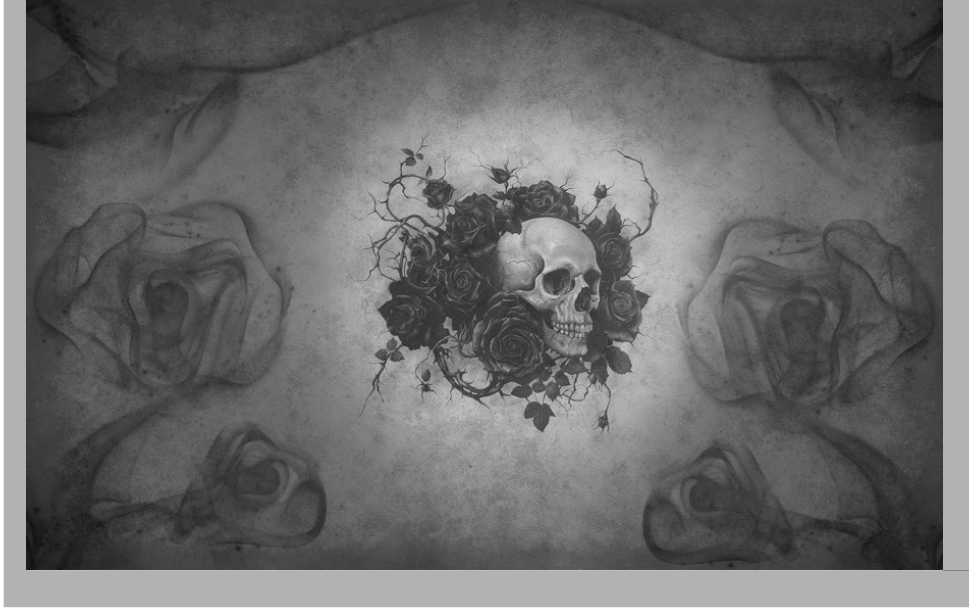
Her şeyi o planlamıştı. Partiyi, romantik ışıkları. Annie'yi de aramasını beklerdim.

Erkek arkadaşım tek dizinin üzerine çöktü. "Emmeline, en başından beri senin doğru kişi olduğunu biliyordum, diğer her açıdan dünyalar kadar farklı olmamıza rağmen. Zeki, güzel bir cerrah ve kavgacı bir dövüşçü. Kimse bunu tahmin edemezdi ama o ilk görüşten beri her gün daha da derine düştüm."

Çirkin ağlamamı engellemek için parmaklarımı dudaklarıma bastırdım.

"Benim çılgın dünyamı kabul ettin ve bana sevgini armağan ettin. Ben basit bir adamım ve ihtiyacım olan tek şey bu güvendi. Bill'in dediği gibi, kimsenin beni sıkıştırmasına izin vermedim. Sen hariç. Lütfen, bana en büyük onuru ver ve beni kendi oyunumda yen. Emmeline Watts, benimle evlenir misin?"

Verebileceğim tek bir cevap vardı. "Evet."

Sonsöz

Emmeline - altı ay sonra

Deadwater Nehri öğleden sonra ışığında parıldıyordu ve Annie ile ben Arnavut kaldırımını kıyı boyunca yürüdük, Bess peşimizden koştu, köpek yavrusu ilginç kokuları koklayarak oraya buraya baktı.

Deadwater'ın varlıklı sakinlerini barındıran dönüştürülmüş depoların arasına karışmış cam cepheli binaların yanından geçtik ve suyun karşısında eski apartman bloğumu gördüm. Oraya hiç gitmedim; bu yürüyüş, kiraya vermeye karar verdikten sonra aylardır en yakın olduğum yürüyüştü. Satmayı düşünmüştüm ama Malachi'nin kızlarından birinin, şehrin merkezine ne kadar yakın olduğunu göz önünde bulundurarak gelecekte orada yaşamak isteyebileceği fikrine kapılmıştım.

Ona bakmak, sonunda tüm dünyanın merkezi haline gelecek olan ateşli MMA dövüşçüsünü ilk kez gördüğüm o kader gecesinin güzel anılarını geri getirdi.

Annie bakışlarımı takip etti. "Şehirde yaşamayı özleyiyor musun?"

Sahte bir ürperti verdim. "Hiç de değil. Bulunduğumuz yer çok huzurlu ve artık gece yarısı hastaneye gidip gelmem gerekmiyor."

"Yeni iş sana yakışıyor."

"Bayıldım. Bir ay içinde her şey değişmiş gibi hissediyorum. Malachi, evim, işim. Ve hepsi daha iyisi için."

Bess'in ipi bir bankı incelemek için durduğu yerden çekildi. İkimiz de ona izin vermek için durduk.

Annie derin bir iç çekti. "Beni çok kıskandırırıyorsun. Boşanmam sonuçlandığı için mutluyum ama aslında boş zamanları o kadar da sevmiyorum. Bekar olmak için biçilmiş kaftan olduğumu sanmıyorum. Kendime ait birinin olmasını özlüyorum. Çocuklar günümün nasıl geçtiğini umursamıyor. Bunu kötü anlamda söylemiyorum, onlar çocuk, ebeveynlerinin duygusal durumları hakkında endişelenmemeleri gerekiyor, ayrıca haftanın yarısında babalarına gidiyorlar."

Başımı ona doğru eğdim ve yeni birini bulmasını önermek için ne kadar erken olduğunu merak ettim. Bir keresinde oyuna kendisinin de katılması konusunda şaka yapmıştı. Bunu kastettiğinden emin değildim. İşe geri dönmeyi de düşünmüştü ama hastaneye yaptığı bir ziyaret gözlerini bir doktorun gerçek iş yüküne açtıktan sonra bu fikri çabucak reddetmişti.

Nehir yolundan alçak bir duvarla ayrılan yakındaki bir apartman bloğunda bir hareket gözüme çarptı. Kapıdan bir kadın çıktı, parlak kahverengi saçlarının alt kesimi tanıdıktı.

"Ah, şu bebek yumrusuna bakın." Annie de bakıyordu. "Onu tanıyorum," dedim.

Kadın başını kaldırdı ve aval aval bakan ikimize göz kırptı. Bir adım attım, Bess de benimle geliyordu. "Peonie?"

"Evet?"

Bu oydu.

Parmak uçlarımı göğsüme koydum. "Beni hatırlamayabilirsin. Ben Emmeline. Oyunda beraberdik."

Şaşkın ifadesi kibar bir gülümsemeye dönüştü. "Tanrım, evet. O zaman konuştuğumuzu sanmıyorum ama seni ve adamını gördüm..."

Malachi'nin bana sahip çıktığını da görmüştü. Ben de onun duvara yaslanmasına tanık olmuştum. Ne garip bir ortak deneyim.

Devam etmek için acele etti. "Yani, teklifini izledim. Sanırım ülkenin yarısı izledi. Sonra geçen ay evlendiğinizi gördüm. Nasıldı?"

"Rüya gibi. Dürüst olmak gerekirse, ben işte meşgul olduğum için çoğunu Malachi halletti ve mükemmel bir Mayıs düğünü oldu. Sende durumlar nasıl? İyi olduğunu görebiliyorum." Yumruğunu işaret ettim.

Peonie yuvarlak karnını okşadı. "Dayanılmaz derecede mutlu. Bu oldu. Jacob o ilk gece hamile kaldığımızı düşünüyor.

Birlikte kilitli kaldığımız bir ay boyunca ve o zamandan beri kesinlikle çok fazla pratik yaptık."

Bakışları Annie'ye kaydı ve sanki çok fazla şey söylediğinden endişelenmiş gibi yanakları pembeleşti. Shade'le yaptığım görüşmede, oyunun ince ayrıntılarını açıkça tartışamayacağımızı açıkça belirtmişti. Yabancılarla değil. Kırılgan bir yasal zeminde işliyordu - tüm yarışmacılar rıza göstermiş olsa da, oyun başladıktan sonra bunu geri çekememek en iyi ihtimalle sorgulanabilirdi.

Annie elini çırpı. "Benim için endişelenme. Biz çok iyi arkadaşız. O bodrumda neler olduğunu biliyorum. Aslında, bunu kendim yapmayı düşünüyordum. Sadece benimle ilgileneceklerinden emin değilim."

Çenem düştü. Peonie'ninki de öyle.

"Neden böyle söyledin?" diye sordum. "Sen çok güzelsin."

Peonie, "Oradaki her erkek senin için savaşırdı," diye onayladı.

Annie bir omzunu kaldırdı. "Ben boşanmış üç çocuk annesiyim. Karnımı gerdirmeme rağmen, hiçbir pahalı kremin düzeltemeyeceği çatlaklarım var. Otuzuma merdiven dayadım-"

Sözünü kestim. "Benimle aynı yaştasın. Engeller icat etmeyi bırak."

Yere ayaklarını bastı. "Peki, tamam. Boşanma davam sonuçlandığı anda aklıma gelen ilk şeyin senin oyunun olması garip mi?"

İçimde bir sevinç köpürdü ve birden Annie'nin yürüyüşümüz için neden buraya gelmemizi istediğini anladım. Arnavut kaldırım bulvarının sonunda bir depo vardı.

"O zaman gidip seni kaydettirelim," dedim.

Peonie ellerini çırpı. "Evet! Yap . Yemin ederim pişman olmayacaksın."

Kapı arkasından açıldı ve adamı dışarı çıktı. Jacob'ı gözlerine düşen siyah saçlarından ve anında kadını aramasından hemen tanıdım.

Adam koruyucu kolunu kıza doladı, kız ona döndüğünde tek kaşı soruyla kalktı.

"Bu Emmeline. O ve Malachi oyundaydı, hatırladın mı?"

Sonra arkadaşı, pardon, adın ne?" "Ben

Annie."

"Annie de kaydolacak. Bu inanılmaz değil mi?"

Jacob'ın ifadesi kendinden memnun bir sırıtışa dönüştü. "Tavsiye edebilirim."

Peonie çantasını karıştırdı ve telefonunu çıkarıp alçak duvara yaklaştı.

"Numaranı yaz, Annie. Ne zaman geleceğini bilmek istiyorum."

içeri giriyorsun. Çıktığınızda sizi kutlamak için aşağıya yürüyeceğiz. Sadece kısa bir mesafede olduğu için bunu aylar boyunca birkaç maçta daha yaptık."

Annie kızardı ama ekrandaki bilgilerini işaretledi. "İnsanlar bunu yapar mı?"

Malachi'nin kollarında olmanın verdiği his içinde kaybolmuş olsa da çıkışımı hatırlıyordum. "Bu bir parti. İnsanların depodaki ekranlardan her şeyi izleyeceğini de unutma. Gerçi onlar da kendi kutlamalarını yapıyor olacaklar."

Yaşlı bir çift nehir yolundan aşağı doğru yürüdü ve onlar geçene kadar hepimiz sessiz kaldık.

Jacob çenesini kaldırdı. "Bir keresinde gittiğimizde, o kız topuğuyla erkeğini bıçaklamıştı."

Ona baktım.

Güldü. "Duymadın mı? Adam milyarderin teki, kadın da günlerdir öfkeli. Adam onu kanlar içinde arabasına götürürken hâlâ sevişiyorlardı. O zamandan beri haklarında hikâyeler duydum."

Annie'nin nefesi kesildi. "Hâlâ birlikteler mi?"

"Tabii ki. Görünüşe göre, onu kızdırdığı için toplantılarına gizlice girecek ve neredeyse yöneticiler dağılmaya fırsat bulamadan onu konferans masasının üzerine getirecek." Sırıttı, belli ki yaşadığımız şoktan hoşlanmıştı. "Gitsek iyi olur. Bugün bebek mobilyası alacağız ve bu cümleyi Peonie'yi görene kadar kuracağımı hiç düşünmezdim. Oyunda iyi şanslar, Annie. Memnun oldum Emmeline."

Vedalaştık ve Peonie, arabalarına doğru uzaklaşmadan önce Annie'nin ona mesaj attığını taklit etti.

En iyi arkadaşımın yalnız kaldığımda onunla yüzleştim. "Ee, bunu yapıyor muyuz?" Annie'nin gözleri parladı. "Aman Tanrım. Bunu söyleyeceğime inanamıyorum. Evet."

En kötü ihtimalle hayır diyebilirler."

Bir saat sonra deponun etrafında dördüncü kez döndüm ve içeride olan arkadaşımı bekledim. Bir ofisin dışında beklediğini bildiren bir mesaj atmıştı. Bunu yaptığımı ve sinirlendiğimi hatırlıyordum. Ama o zamandan beri hiçbir şey duymamıştım.

"Hadi," dedim Bess'e.

Yavru köpeğim bileğimi yaladı. Kadife yumuşaklığındaki tüylerini okşamak için eğildim.

Bir tıkırtı beni olduğum yerde döndürdü, sonra Annie deponun kapısından dışarı fırladı. Güneşi engellemek için bir elini havaya kaldırdı, sonra beni gördü ve

koşarak geldi. Onunla yarı yolda buluştuk.

Annie vızıldıyordu, elleri titriyordu. "Buna inanamıyorum. Ben sadece..."

"Shade evet dedi, değil mi?"

Çılgın bakışları benimkilere yöneldi. "Söyledi! Önce ona tüm hatalarımı söyledim. Hatta ona göbeğimi göstermek için üstümü bile kaldırdım, ama bunun gereksiz olduğunu söyledi. Potansiyel eşleşmeleri ellerinden geldiğince iyi bir şekilde eşleştirmeye çalıştıklarını söyledi. Örneğin, bir kadın daha fazla çocuk sahibi olmaya tamamen karşıysa ve erkeklerin yarısı gerçekten bebek istiyorsa, muhtemelen onları aynı oyuna koymazlar. Benim için de aynı şey geçerli. Yirmi yaşında birinin beni yakalamasını istemediğimi söyledim, bu yüzden daha yaşlı beylerle oyunda olacağımı söyledi. Bu şekilde ayarladıklarını bilmiyordum."

"Ben öyle. Meraktan soruyorum, bebek olayına ne dedin?"

Dudakları dışa doğru çekildi. "Daha fazla çocuk isterim. olsa evi onlarla doldururdum. Daha da tuhafı ne biliyor musun? Ben içeri girmeyi beklerken, eski kayınvalidem bana e-posta göndererek çocukları okul tatilinde üç haftalığına götürmelerine izin verilmesini talep etti. Sanırım mücadele edeceğimi düşündü ve bebeklerimi o kadar uzun süre görememek biraz zor olacak ama zamanlama mükemmel."

"Tam da Shade'in sizin için bir oyun boşluğu olduğu zaman çocuksuz mu olacaktınız?"

Başını tedirgin bir şekilde salladı. "Aynen öyle. Bunun benim mutluluğa giden yolum olduğunu gösteren daha iyi bir işaret olabilir mi?"

Olamaz.

Takip eden haftalarda tam bir hazırlık moduna girdik.

Annie fiziksel olarak en üst düzeyde olabilmek için kendini bir fitness programına verdi. Haftada iki kez birlikte koşuya çıktık ve Malachi'nin evindeki spor salonunu kullanmak için bize geldi, vücudunu güçlendirmek için ondan yardım istedi ve onun sağlıklı ve lezzetli yemeklerinin tadını çıkardı.

Ağustos ayının ortalarına geldiğimizde heyecan seviyem tavan yapmıştı.

Cuma günü öğleden sonra son hastam da ayrıldıktan sonra, kalbim küt küt atarak hastaneden Annie'nin evine taksiyle gittim. Oraya vardığımda kapıyı arkadaşımın sakın bir versiyonu açtı.

Ev tertemizdi, çocukları günün erken saatlerinde gitmişti ve Annie beni verandasında gölgede oturmaya götürdü, bir sürahi taze limonata bekliyordu.

Ona baktım. "Neden ?"

"Elimden gelen her şeyi yaptım. Ev temiz, oyuncaklar yerleştirildi, buzdolabında ve dolaplarda eğer eşim burada kalmaya karar verirse bir hafta yetecek kadar yiyecek var. Aynı şekilde, onun yanına gitmekten de mutluyum ve evim iyi olacak."

Bakışları bir an için uzaklaştı, çiçek açan bir çiçek yerleşti ve sarı buklelerinden bir tutamı parmağının etrafında döndürdü. Son haftalarda saç ve güzellik için küçük bir servet harcamış, kendini temiz bir banliyö annesi olmaktan çıkarıp tıp fakültesinde tanıştığım arkadaşşıma benzetmişti. Kendini yeniden bulmuştu. Bunu onun için sevdim. "Sanırım bu kadar sakin olmamın nedeni bu. Bunun olacağını biliyorum. Kim olduğunu ya da neye benzediğini bilmiyorum. Adını bile bilmiyorum. Sadece var olduğunu ve aşık olmak için benim kadar çok çalışacağını. Bu... her şey değil mi?"

Onun adına yaşadığım panik dağıldı. Elini tuttum ve sıkıca kavradım. "Tamamen. Bunun için anlaştık. Dışarı çıktıktan sonra birbirimizi sınamak yok. Sevgiyi esirgemek yok. Birbirinizi sevdiğinizi söyleyeceksiniz ve bunu içtenlikle yapacaksınız. Seks bu konuda çok yardımcı oluyor."

Gülümsedi. ". Ben hazırım."

Öyleydi. Güneş batarken içkilerimizi bitirdik, sonra küçük siyah bir elbise giydi, iç çamaşırı yoktu ve sadece Shade ile bırakacağı anahtarları ve telefonu olan küçük bir çanta vardı.

Malachi bizi aldı ve şehre götürdü.

Beklendiği gibi, sıcak yaz akşamı depoya benim gecemde gördüğümünden daha büyük bir kalabalık getirmişti. Neon pembe tabelalar parlıyor ve müzik gümbürdüyordu.

Annie pencereden dışarı baktı ve sonra bir nefes aldı. "İkinize de yanımda olduğunuz için teşekkür ederim. Diğer tarafta görüşürüz."

Başka bir şey söylemeden arabadan indi ve kaderine doğru yürüdü.

Onun izledik, sonra Malachi kısık bir ihtiyaç sesi çıkardı ve araba koltuğunu arkaya kaydırıldı. Bana uzandı ve beni kucağına çekti.

"Burada olmak anılarını mı canlandırıyor?" Yanağından öptüm, vücudum ısınıyordu.

Parmakları belimde daireler çiziyordu. "Birazcık. Senin için iyi olmayabileceklerinden endişelendim."

"Oh, hayır. Sadece seninle olan kısımları hatırlamayı seçiyorum." Kucağında kıpırdandım. "Yine de burada olmak bile bana o ilk anı düşündürüyor. O telaşı. Etrafımızda izlemekten başka bir şey yapamayan insanlar."

"Aksiyonu göremeyeceğin için üzgün müsün?"

Yüzümü buruşturdum. "Annie'nin seks yaptığını görmek istemiyorum. Ama diğer her şeyin nasıl gittiğini görmek istemem garip mi? Keşke o havayı yeniden yaratabilseydik, ama tehlike olmadan."

"İyi ki bize bir oda almışım o zaman."

Gözlerimi ona diktim. "Almadın."

"Ben yaptım. İçeri girip kullanıp kullanmamak senin seçimin. Annie kadraja girdiğinde başka tarafa bakabiliriz ama geri kalanını izlemek eğlenceli olabilir."

Lanet olsun ona ve iyi fikirlerine. Parmakları kalçalarımın yukarı doğru hafifçe kalktı ve ben cevabımı ağzımdan kaçırana kadar elbisemi yukarı kaldırdı.

"Hadi içeri girelim."

"Hiç sormayacaksın sandım."

Malachi her zamanki çalımıyla deponun dışındaki kuyruğu atlayarak beni doğruca ön tarafa götürdü ve iskelet maskeli fedaiye yumruk attı. Kırmızı halat bariyer yolumuzdan çekildi ve içeri alındık. İskelet ekibinin bir başka yardımsever üyesi bizi bir asansöre bindirdi ve otel gibi bir kata çıkardı. Büyük bir televizyon, iki küçük ekran, devasa bir yatak ve etkileyici seks oyuncaklarının bulunduğu bir odaya götürüldük.

Maskeli adam bakışlarımı yakaladı. "Bunların hepsi yeni. Oda ses geçirmezdir. Yardıma ihtiyacınız olursa, duvar panelinde bir zil var. Aksi takdirde, oyun otuz dakika içinde başlayacak. İyi eğlenceler, millet."

Kapı arkasından kapandı ve Malachi kapıyı kilitledi.

Bana doğru sinsice yaklaştı. "Bütün gün spor salonundaydım, aklımda bu an vardı."

Kanım daha da ısındı ve kadınlık organlarım beklentiyle gerildi. "Tam olarak ne hayal ettin?"

"Zil çaldığında taşaklarına kadar içinde olmak. Zaten en az iki kez boşalırdın, sonra kapılar açılmadan önce sana birkaç kez daha çığlık attırırdım." Başını öne eğdi. "Bunu benim için kolaylaştıracak mısın yoksa zorlaştıracak mısın?"

Heyecan üzerimde dans etti. "Kesinlikle sert."

"Lanet yatağa gir."

"Yap beni."

Sonradan aklıma geldiği için elbisemi çıkardım. Eğer yırtarsa, buradan çıplak çıkacaktım. Her ne kadar gecenin havasına uygun olsa da, teşhircilikle işim bitmişti.

Malzemeyi köşeye fırlattım ve Malachi'nin gözleri karardı. Bir adım attı. Ben de ona karşılık verdim, geriye doğru hareket ettim. Sonra hırladı ve bana doğru atıldı. Ciyakladım, ondan kaçmak için döndüm ama devasa MMA dövüşçüm çok daha hızlıydı.

Bu adam söz konusu olduğunda hiç umudum olmamıştı.

Belimden yakaladı ve tek koluyla beni kaldırıp yatağa fırlattı. Ortada zıpladım ve geri kaçtım. Ayak bileğimden tutup çekti ve önce bir ayakkabımı, sonra da diğerini ustalıklı çıkardı.

Kavrayışının altında nefes nefese kaldım, vücudum canlandı. Bana bakışını seviyordum, bakışları onu düşünerek seçtiğim güzel iç çamaşırlarımın içindeki kıvrımlarımın üzerindeydi. Malachi sırtıttı ve dikkatini oyuncak rafına çevirdi.

"Bir mi, iki mi, üç mü?"

Ne yaptığını biliyordum. "İki ve üç."

Cevabımla birlikte gözleri parladı. "Aferin kızıma. Gözlerini kapat."

Yaptım, duyularım her dokunuş için tetikteydi. Malachi benden uzaklaştı, sonra geri döndü ve ipeksi bir şey yanağıma dokundu.

"Oyun başlayana kadar gözlerini bağlayacağım."

"Bağla."

Başımı kaldırdım ki ipeksi göz bağı gözlerimin üzerinden geçirebilsin. Sonra bileğime bir şey dokundu.

"Ve seni bağlayacağım," diye ekledi.

Yutkundum, ona güveniyordum ama biraz da gergindim. "Tamam."

Ardından bir duraklama geldi. Dudakları dudaklarıma dokundu ve ben de yumuşak öpücüğü yankıladım. Ona çok ihtiyacım vardı.

Bu kez konuştuğunda sesinde daha fazla endişe vardı. "Hoşuna gitmeyen bir şeyi asla yapmayacağımı biliyorsun. Bana güveniyor musun?"

"Her zaman."

"Sen çok iyi bir kızsın."

Kahretsin, ama bu sözler beni eritti.

Düzgün bir şekilde bileklerimi yatağın üst köşelerinde fark etmediğim sabitleyicilere bağladı, sonra aynı şeyi ayak bileklerime yaptı. Beni onun için yayılmış halde bıraktı. Göremediğim için üzerimden bir his cümbüşü geçti.

Malachi bir parmak eklemine belime dokundurduğunda bu hisler daha da yoğunlaştı. Titredim ve uzuvlarımı büktüm. Dudakları karnımın ve göğüslerimin üzerinde bir iz bırakarak onu takip etti.

Sütyenimin danteli arasından meme ucumu ısırıldı. "Bunun nasıl bir his olduğunu anlat bana."

"Çok iyi."

Öpücükleri kastetmemişti. Hafif bir vızıltı duyuldu, sonra Malachi sütyenimin kabını kaldırdı ve içine bir şey soktu, düz ve yumuşak bir disk. Aynı şeyi diğer tarafta da tekrarladı ve seçtiğim küçük alet her neyse aynı anda iki meme ucumu da titreştirdi. İnledim ve duyuma odaklanarak omuzlarımı yuvarladım.

Onaylarcasına gürlledi, sonra ağrıyan dudaklarıma derin ve uyuşturucu bir öpücük kondurdu. Ağız dışında bana neredeyse hiç dokunmamıştı ama tenimin her santimi uyanık ve onun için hazırды. Tüm bedenim dokunulmak için can atıyordu ve titreşimler bunu daha da kötöleştiriyordu.

Malachi ağızımı bıraktı ve meme ucumu emmek için bir fincanı geri çekti. Ne kadar iyi hissettiğimi haykırdım.

"Kaya gibi sertler. Bunu , değil mi?"

Başımı salladım, kelimelerim yetersiz kalıyordu. Tekrar emdi, titreşimler durmuyordu. Dokunuşunun altında kıvrandım, içimde bir zevk dalgası kabarmaya yakındı. Böyle boşalabilir miydim? Muhtemelen, eğer iyi çalışmaya devam ederse. Böyle bir duyguyu daha önce hiç tatmamıştım.

"Henüz değil, meleğim."

Geri çekildi, disk oyuncağını tekrar yerine yerleştirdi ve sütyenimi eski haline getirdi.

Sonra dokunuşu bacaklarımı sıyırdı. Malachi vücuduma hayrandı. Bunu bana sık sık söylerdi. Özellikle kalçalarıma bayılırdı, sık sık bir elini eteğimin altına sokardı. Bazen isteyken bana müstehcen mesajlar yazıyor, giydiğim elbiseyi kaldırıp diğer insanların sadece hayal edebildiği o yumuşak tene dokunmak istediğini söylüyordu.

Şimdi, parmakları ve ağız keşfediyordu, iç uyluklarımdaki iz bırakan parmakları beni daha da çıldırtıyordu.

Tekrar uzaklaştı, şiltenin eğimi ne zaman ayrıldığını ve yatağa geri döndüğünü gösteriyordu.

"İkinci tercihin." İç çamaşırımı kaydırarak içine hantal ve soğuk bir nesne yerleştirdi. Boyutuna bakılırsa bir vibratör olmalıydı, ancak külotumu açık bıraktı ve sadece hafifçe bana yaslandı.

Ona dokundu ve oyuncak gümbürdeyerek canlandı. Bu disklerden daha ağır bir titreşimdi. Daha sabit bir dalga benzeri yuvarlanma. Yaklaşmaya çalıştım ama başaramadım.

Malachi beni bekletmedi. Ucundan tuttu ve klitorisimden uzak durmasına rağmen ağrıyan göbeğime sürttü.

"İyi seçim yaptın meleğim. Bir dakika içinde içinde olacak. İyi hissettiriyor mu? Nasıl göründüğünü görmelisin, benim için her şeyini ortaya koydun. Çok ıslak ve hazırsın."

"Seni istiyorum," diye yalvardım.

"Beni alacaksın. Ama önce ben oynayacağım."

Benimle oynadı, aleti ıslaklığımla ıslattı ve çaresizlikten dişlerimi sıkana kadar ucunu merkezimin üzerinde sürükledi. Ancak o zaman kör ucunu içime bastırdı. Neredeyse rahatlayarak hıçkıracaktım.

Yavaş bir işkenceyle ilerledi, sonra geri çekildi, ilerledi ve geri çekildi. Onu tahmin etmeye çalıştım. O biliyordu. Alaycılığı elit seviyedeydi. "Gelmeyi ne kadar çok istiyorsun?"

"Çok... çok."

"Bu zevki sana verirken duymam gerek. Adamı duydun. Burası ses geçirmez. Sana sahip olanı çağırmanı istiyorum."

"Malachi, lütfen," diye yalvardım. "İşte böyle, meleğim."

Sütyenimdeki oyuncaklara dokunarak güçlerini artırdı. Sonra aynı şeyi vibratörle yaptı ve sonunda beni uzun bir dalgalanmada inleyen bir ritim ayarladı. Derinlere girdi. Orgazmımın uyarı işaretleri tüm bedenimi germiştii.

"Seninle olmak istiyorum," diye yalvardım. "Hiçbir şey senin kadar iyi hissettiremez."

Malachi inledi ve pozisyonunu değiştirdi. İç çamaşırımı üzerimden yırtarken bir şangırtı geldi. Sonra oyuncak içimden çıktı ve içine batmaya başladı.

Rahatlayarak inledim. Vibratörden daha büyüktü ama beni mükemmel bir şekilde doldurdu, rakipsiz bir his.

Sesi hırçınlaştı. "İstedğin bu mu?" "Sadece seni."

Beni öptü ve sonra tam da ihtiyacım olan şeyi verdi. Yavaş ve istikrarlı bir sikiş. Tekrar yaklaştığımda, Malachi vibratörü klitorisimde kullandı, parçalanıp düştüğümde çığlıklarımın sesini öpücüğüyle yakaladı.

Bindiğim dalga tepe yaptı. Duygu üzerimde parlak bir elektrik yarattı ve onun aletini sıkıca kavradım, orgazm o kadar yoğundu ki gözlerimden yaşlar süzüldü.

Malachi'nin beni oyuncaklardan kurtarması ve maskemi çekiştirmesiyle yeryüzüne indim. Hâlâ içimdeydi, gecenin bitmesine daha çok vardı.

İkimiz de. Ama ihtiyacı olan benim ona bakışlarımdı. O beni öperken ve överken benim mırıldandığım sevgi sözcüklerime.

Karşı duvardaki televizyon canlandı.

Ekranda, kamera parlak soyunma odasındaki beş kadını gösteriyordu. Hemen Annie'yi kontrol ettim. Daha önce olduğu gibi aynı duruşa sahipti ama solgundu. Başka bir kadın kolunu ovuyordu ve onun rahatlatmasına sevindim.

Malachi eğilip omzumu öptü. "O iyi."

"Biliyorum. Ben de orada tam tersini yaptım. Seni istedim ama geleceğini düşünmedim."

"Bunun için çok üzgünüm."

Diğer iki ekran göz kırparak canlandı ve kafesteki adamları ortaya çıkardı; çoğunun yüzlerinin alt kısmına korkunç bir görünüm veren iskelet bandanaları takılmıştı bile.

Malachi homurdandı. "Oradayken ben de senin gelmediğini sanmıştım. Ne büyük bir hata."

"Sonunda her şey yolunda gitti, önemli olan da bu."

Her yüzü taradım, bakışlarım uzun boylu, kahverengi saçlı ve düzgün sakallı bir adamın üzerinde durdu. Diğerleriyle boğuşmuyordu ve henüz maskesini takmamıştı ama geride durup gözlerinde bir zekâyla izliyordu. Nedenini bilmiyordum ama onda Annie'nin enerjisiyle uyuşan bir şeyler vardı.

"Ben söylüyorum. İkinci kamera, sağ üst köşedeki adam," dedi Malachi.

"Tam da onun için gördüğüm kişi."

Birbirimize baktık.

Bir feryatla siren sesi duyuldu ve kafesler şangırdayarak açıldı. O ana kadar oyunun herhangi bir olumsuz etkisini hissetmemiştim ama o bodrumun içinde taş kesilmiştim. O korkunun anısı geri geldi.

Malachi durana kadar beni öptü. Beni becerirken öptü, sonra omuzlarını geçen güzel örgüleriyle çarpıcı bir kadın kalın kaslı bir adam tarafından sahiplenilmiş gibi görünmemi sağladı.

Başkalarının seks yapmasından tahrik olmayı beklemiyordum ama bir şeyler benim için çalışıyordu. Onlardan önce yine boşaldım.

Sonra Malachi bacaklarımın arasındaydı, beni ateşli bir acelecilikle yalayarak temizledi ve beni iniltiiler içinde bırakan üçüncü bir orgazma ikna etmek için ihmal edilmiş bir seçim olan başka bir oyuncak buldu.

İkinci ve üçüncü çiftte sahip çıkıldı ve Malachi tekrar içime girmek için vücuduma döndüğünde, nefesi boşalmaya ne kadar çok ihtiyacı olduğunu gösterirken, Annie ekranda belirdi.

Bir sürü onu kovaladı.

"Sakın bakma."

Malachi uyuşturucu bir öpücükle nefesimi çaldı.

Bir kadın çılglık attığında kırdım. Ama bu dördüncü kadındı, başka bir güzel sarışın. Üç adam onun için dövüştü, kazanan onu yakaladı ve sonra acil, çılgınca bir taleple sahipliğini açıkça ortaya koydu.

Böylece arkadaşım da benim gibi ayakta kalan son kadın oldu.

Gözlerimi kapattım. "Bittiğinde bana söyle."

Malachi içime yavaşça vurmaya başladı. "Gözlerini benden ayırma meleğim. Aşağıda ne olursa olsun, her şey yoluna girecek. Şu anda tek ihtiyacım olan şey boşalmak. Dikkatin başka yerdeyse bunu yapamam."

Dikkatimi en iyi arkadaşımı avlayan adam sürüsünden ayırıp sevgili Malachi'ye verdim. "Çöz beni."

Yaptı. Onu sırt üstü yatırdım ve binmek için üzerine çıktım.

Onu sevmiştim. Bulduğumuz şeyi yenebilecek hiçbir şey yoktu. Oyun, katılan herkese olduğu gibi bize de bunu vermişti. Ben Malachi'yi tüm gücüyle kalçalarımı kavrayana kadar sürerken diğer her şey unutulup gitmişti.

"Seni çok seviyorum," dedim.

Her zamanki gibi, bu onun tetikleyicisiydi. İçime girdi ve boşaldı. Bu geceki beşinci orgazmımı tetikledi, üzerine yığılmadan önce olabildiğince sürdüm. Tükenmişim. Yorgun ama bir o kadar da neşeliydim.

Bodrum katındaki zil sesi dikkatimizi ekranlara geri vermemizi istedi.

İlkinde Annie, onun için seçtiğimiz zeki görünümlü, sakallı adamın kollarındaydı. Onu kollarında kapıdan çıkardı ve Peonie ile Jacob'ın da aralarında bulunduğu tezahürat yapan bir kalabalığın yanından geçti.

Dudaklarımdan bir kahkaha döküldü. Malachi'ninki de ona katıldı ve yuvarlanıp bana sarıldı.

Dünyada her şey yolundaydı. Her şey olması gerektiği gibiydi. Arkadaşımın da bizim kadar aşık olduğunu görmek için sabırsızlanıyordum.

Son.

Tutkuları kanla sonuçlanan oyun çiftinin hikayesini okumak ister misiniz?
[Oyun: Milyarder ve Çivili Topuk'u hemen edin.](#)sipariş

Oyundan ve iskelet ekibinden daha fazlasını mı istiyorsunuz? [Arran'ın Saplantısı](#) ile başlayan Ceset Sayısı serisini hemen okuyun.

TEŞEKKÜRLER

Sevgili okuyucu,

Bazen şipşak bir şey tam isabet eder, değil mi? Kim bunlardan daha çok ister? Milyarder ve sivri topuklu kıza ne dersiniz? Biliyorsun onların hikayesi ateş gibi olacak.

Daha fazlasını istiyorsanız <https://www.facebook.com/groups/JoliesFallHardFans> okuyucu grubuma katılın veya jolie [@] jolievines.com adresinden bana bir satır bırakın.

Oyunu yöneten çete ilginizi çektiyse, *Arran'ın Saplantısı* ile başlayan ve yarattığım av-avcı oyunundan çok daha fazlasını kapsayan *Body Count* serisinin tamamını şimdi okuyabilirsiniz. Eğlenceli bir cinayet gizeminin ve iskelet ekibinin vahşi maskaralıklarının derinliklerine iniyoruz.

Her kitabımı destekleyen ekibime ve Noel'de yüzlerce kişinin bu kitabın ilk taslağını düzeltmeyi teklif ettiği Jolie Vines Okuyucu Grubuma çok teşekkür ederim. On güzel okuyucu mükemmel bir iş çıkardı ve ben de bunu en yakın hayranlarıma hediye edebildim. O zamandan beri tamamen düzenlendi ve yapıldı, ancak bu el gösterisi kalbimi şarkı söyledi.

Eğlenceye katılmak ister misiniz? Yukarıdaki bağlantıdan kendinizi ekleyin. Sevgiler, Jolie

AYRICA JOLIE VINES TARAFINDAN

İskoçyalı ile Evlen serisi

- 1) Kalede Fırtına
- 2) En Çok Sev, En Az Söyle
- 3) Kahraman
- 4) Resim Bu
- 5) Oh bebeğim

Vahşi İskoçlar serisi

- 1) Sert Nox
- 2) Mükemmel Fırtına
- 3) Aslan Yürekli
- 4) Yağan Kar
- 5) İnatçı Kıvılcım

Vahşi Dağ İskoçları serisi

- 1) Takıntılı
- 2) Avlanmış
- 3) Çalıntı
- 4) İhanete uğramış
- 5) İşkence

Karanlık Ada İskoçları serisi

- 1) Harabe
- 2) Günah
- 3) Yara izi
- 4) Yanmak

McRae Korumaları

- 1) Ona Dokun ve Öl
- 2) Onu Benden Kurtar
- 3) Onu senden al

4) Onu Onlardan Uzak Tutun

Ceset Sayısı

1) Arran'ın Saplantısı

2) Connor'ın İddiası

3) Riordan'ın İntikam

Romanı:

Oyun: Cerrah ve MMA Dövüşçüsü

Standalones

Cocky Kilt:

Ukala Kahramanlar Kulübü

Romanı Race You:

Ofis Temelli Düşmandan Aşığa Bir Romans Bizim

İçin Savaş:

İkinci Şans Askeri Romantik Gerilim

YAZAR HAKKINDA

JOLIE VINES, kocası ve oğluyla birlikte İngiltere'de yaşayan bir aşk romanı yazarıdır.

Jolie kahramanlarının tek kişilik adamlar olmasını seviyor.

İster kara kara düşünen bir pilot (Kahraman'daki Gordain), ister haksız yere hapse atılmış zengin bir çocuk (Aslan Yürekli Sebastian) ya da işkence görmüş bir ikiz (İhanete Uğrayan'daki Max) olsunlar, zamanın sonuna kadar tapacaklardır.

En sevdiği eğlence duyguları mahvetmek, sonra da hayali arkadaşlarına derin ve anlamlı sonsuza dek mutlu sonlar yaşatarak bunu telafi etmektir.

Jolie'nin tüm İskoçlarını buldun mu?

[Amazon](#)'daki sayfasını ziyaret edin ve her zaman aktif olan [Fall Hard Facebook grubuna](#) katılın.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

